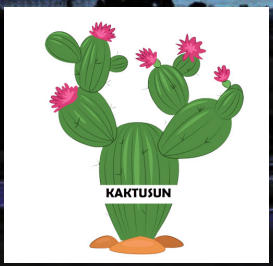
BİR GECEYARISI, TEKSAS ROMANI

GECEYARISI KAVŞAĞI

YAKINDA BİR **NBC** DİZİSİ

"Harris, domestik drama ve doğaüstü bir maceradan oluşan parlak bir kokteyl sunuyor."
The Daily Mail

ARTEMİS

CHARLAINE HARRIS

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI **GÜNEYLİ VAMPİR SOOKIE STACKHOUSE** SERİSİNİN YAZARI

GECEYARISI KAVŞAĞI

BÜYÜK BİR SIRRI OLAN BU KÜÇÜK KASABAYA, GECEYARISI'NA HOŞ GELDİNİZ.

Sookie Stackhouse'u ve onun Bon Temps, Louisiana'daki dünyasını yaratan Charlaine Harris, bu kez daha karanlık ve gizemli bir kasabayla karşınızda. Burada oturanlar birbirine biraz mesafeli. Ama kasabanın yerlileri de öyle olmasını tercih ediyor zaten…

Cadı Işığı Caddesi'yle Davy Otobanı'nın kesiştiği kavşaktaki Geceyarısı, kapalı kepenkleri ve az sayıdaki sakiniyle issız ve sıradan bir batı kasabası görünümünde.

Geceyarısı'nda bir emanetçi dükkânı (bodrumunda yaşayan biri sadece geceleri ortaya çıkıyor); bir lokanta (kasabalılar dışında kimse burada fazla oyalanmak istemiyor) ve yeni bir kasaba sakini var: Manfred Bernardo. Ki, bu yeni sakin huzurla çalışabileceği mükemmel bir yer bulduğunu sanıyor. Oysa kendisinin de büyük sırları olan Manfred bu sessiz kasaba hakkında çok yanılıyor.

Geceyarısı'nın girişindeki trafik ışıklarından bakıldığında burada her şey normal görünüyor ama içine girdiğinizde sizi bambaşka bir dünya bekliyor...

2016
THG 0297281 EYR

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisyayinlari

CHARLAINE HARRIS

Charlaine Harris, dünyanın en tanınan fantastik macera yazarlarından biri. Üç çocuğu, kocası, üç köpeği ve ördeğiyle Güney Arkansas'ta yaşıyor. Film seyretmeyi ve -*her şeyden çok*- kitap okumayı seviyor.

ARTEMIS
ISBN 978-605-304-056-9
9 786053 040569
Kapak Tasarımı: photoRepublic
Kapak Görseli: shutterstock

GECEYARISI KAVŞAĞI

CHARLAINE HARRIS

İngilizceden Çeviren: Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ARTEMİS

AB/547
ABG/259
AÇ/757
A/55

GECEYARISI KAVŞAĞI
Charlaine Harris
Orijinal Adı: *Midnight Crossroad*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Editör: Meral Aslankaya
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram, Murat Yıldırım

1. Basım: Haziran 2016
ISBN: 978 - 605 - 304 - 056 - 9
Sertifika No: 10905

CHARLAINE HARRIS INC.© 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

GECEYARISI KAVŞAĞI

CHARLAINE HARRIS

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

BELONGSTO KAKTUSTEAM

Her zamanki gibi bu kitap okuyucularım için.
Umarım bu yeni dünyayı ve insanlarını seversiniz.

Cadı Işığı Caddesi'yle Davy Otobanı'nın kesiştiği noktada trafik ışıkları olmasa, Geceyarısı kasabasını fark etmeden geçebilirsiniz. Kasaba sakinlerinin çoğu trafik ışıklarıyla gurur duyar. Çünkü ışıklar olmasa kasabanın kuruyup çölün kumlarına karışacağını bilirler. Zira o duraksama olmasa ve sürücüler dükkânların vitrinlerine göz atacak fırsatı bulamasa, belki buraya ancak üç günde bir araba uğrardı. Neyse ki şimdi insanlar ya meraktan ya da sırf mecburiyetten, Geceyarısı'nda mola veriyor. Kâh ev yemekleri yapan lokantada bir şeyler atıştırıyor kâh Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'da manikür yaptırıyor kâh benzin alıyor ya da marketten bir gazoz kapıyorlar.

Geceyarısı Emanetçisi'ne ise sadece maceracıların yolu düşer.

Burası eski bir binadır, hatta kasabanın en eskisi. Aslına bakarsanız, kasaba onun etrafında kurulmuş bile denebilir. Emanetçi dükkânı, kavşağın kuzeydoğu köşesindedir. Geceyarısı'ndaki pek çok bina gibi taştan yapılmıştır. Muhtemelen, Batı Teksas'ta kaya, keresteden daha ucuz bir malzeme olduğu için. Kahverengi, bej, bakır, bronz ve krem rengi taşlar, ev ne kadar küçük ya da sıradan olursa olsun, ona bir hoşluk katar. Cadı Işığı Caddesi'nin güney tarafındaki, Fiji Cavanaugh'un kulübesi, bunun en güzel örneğidir. Ev, otuzlu yıllarda yapılmış. Fiji ("Annemle babam seyahat etmeyi sevdikleri için, bana bir ülkenin adını vermişler," der) tam yılını bilmiyor. Büyük teyzesi Mildred Loeffler onu Fiji'ye bırakmış. Önünde, çiçek ekili iki kocaman ayaklı vazoya ve küçük bir kanepeye yetecek büyüklükte taş bir verandası var. Etrafı alçak bir duvarla çevrili ve verandanın çatısını kaya sütunlar destekliyor. Salon, evin ön kısmının tamamını kapladığı için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyük sayılır. Sağında Fiji'nin kışları yaktığı şömine var. Fiji bu salonu dükkân ve derslerini verdiği bir buluşma yeri olarak kullanıyor. Tıpkı büyük teyzesi gibi o da usta bir bahçıvan. Sonbaharın başlangıcında bile havanın hâlâ cehennem kadar sıcak olduğu Teksas'ta, Fiji'nin küçücük ön bahçesi çiçeklerle dolup taşıyor. Dışarıdan bakanlar için hoş bir manzara tabii. Özellikle de Fiji'nin sarman kedisi Bay Yılışık ya da kısaca Yılış, tüylü bir heykel gibi, güllerin, buz çiçeklerinin ve petunyaların arasında oturduğunda. İnsanlar durup baktıklarında, kapıda, en başında, kocaman harflerle SORGULAYAN ZİHİN yazan tabelayı görür. Altına da, MERAKLILAR HER PERŞEMBE SAAT 19:00'DA DERSLERİMİZE KATILABİLİR diye not düşülmüştür.

Fiji'nin Sorgulayan Zihin olarak bilinen evi, Peder Emilio Sheehan'ın düğün şapeliyle hayvan mezarlığının doğusunda kalır. Şapel yedi gün yirmi dört saat açıktır ama arkasındaki hayvan mezarlığının çitinde, yaslı evcil hayvan sahiplerinin cenaze için randevu almaları gerektiği yazar. Pederin işi Davy Otobanı'nın doğu yakasında olmasına rağmen, evi batıdadır. Kapalı bir otelle, kapalı bir nalburu hemen geçince, ev yemekleri lokantasının sağında. Pederin evi Fiji'ninkine benzer ama daha eski ve küçüktür. Ön bahçesinde de çiçekler yerine seyrek çimler vardır. Dışarıdan bakıldığında hiç de sevimli ve davetkâr görünmez. Hem pederin kedisi filan da yoktur.

Ama Geceyarısı Emanetçisi'ne geri dönecek olursak, kasabanın kullanılır durumdaki en büyük binasıdır. Büyük bir bodrumu vardır ki bu da Teksas için alışılmadık bir şeydir. Kayaları delmek için aslan yürekli olmak gerekir ve emanet-

çinin ilk sahibi, tam da bu tanıma uygun, çam yarması gibi bir adamdır. Gerçi bodrumun sadece bir kısmı yer altında. Üzerindeki iki dairenin pencerelerinden, meraklı çayır köpekleri gibi etrafı izler. Ama kalın perdeler yüzünden, bu gözler çoğunlukla kapalı gibi durur. Girişte altı basamakla çıkılan emanetçide, Bobo Winthrop'un sözü geçer. Dükkânın hemen üzerindeki daire de onundur. Katın tamamına yayıldığı için oldukça geniştir. Bobo yaşam alanına ince perdeler asmakta sakınca görmez. "Beni kim görecek?" der. Eh, haksız da sayılmaz. Sonuçta, kilometrelerce karelik alandaki en yüksek binada oturuyor. Bobo zamanında emanetçi dükkânıyla birlikte yanındaki evi de aldı. Ama dükkânın üst katı ona yetince, evi kiralamaya karar verdi. Gerekli tamiratı yapıp yıllarca sağa sola ilan verdi. Ama ta ki bugüne dek tek bir kiracı bile çıkmadı.

Bugün evin yepyeni bir kiracısı var. Geceyarısı'ndaki herkes (Peder Sheehan dışında –onun da ne düşündüğü kimsenin umurunda değil zaten) yeni komşudan ötürü hayli heyecanlı.

Fiji Cavanaugh, ara sıra dantel perdelerinin arasından dışarı bakıyor. Sonra kendini New Age -cam boynuzlu atlar, perili kitap ayraçları, yunus desenli öteberiler- tarzı ıvır zıvırla dolu, cam tezgâhının arkasına geri dönmeye zorluyor. Yüksek tezgâhın arkasına ve altına inşa edilen alçak bir tezgâhta Fiji, düşmanlarına -tabii eğer bir gün gerçekten böyle biri olursa- karşı kullanabileceği bitkisel bir karışım hazırlıyor. Bir yandan aklı da cam bir kâsede müşterilerine ikram etmek için bulundurduğu çikolatalarda. Müşterileri de onun gibi, damla şeklindeki bu çikolatalara bayılıyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cadı Işığı Caddesi'nin karşısındaki Geceyarısı Emanetçisi'nde, Bobo dairesinden çıkıp merdivenleri iniyor. Emanetçinin olduğu katta, birkaç seçeneği var. Solundaki kapı sokağa açılıyor. Karşısında kiracıların katına inen küçük bir merdiven var. Sağında da dükkâna açılan kapı. Bobo'nun açması gereken kapı aslında o, zira Lemuel iki saat önce yattığından beri emanetçi kapalı. Ama Bobo aldırmıyor. O dışarıya açılan kapıyı seçiyor ve sokağa çıktığında kapıyı arkasından kilitliyor. Çakıl taşlı araba yolundan emanetçinin arkasına doğru yürüyor. İnce bir şerit hâlindeki kurumuş çimenlerin üzerinden atlayıp komşu evin tekerlek izleriyle dolu araba yolunu geçiyor. Yeni komşusu, kısa boylu, zayıf bir adam. Ter içinde, kamyonetindeki kutuları indiriyor.

"Yardım ister misin?" diye soruyor Bobo.

"Harika olur," diyor yeni kiracı minnettarlıkla gülümseyip. "Ben de kanepeyi tek başıma nasıl indireceğim diye kara kara düşünüyordum. Ama seni işinden alıkoymayayım." Başıyla emanetçiyi işaret ediyor.

Otuzlu yaşlarda, iri yarı ve sarışın Bobo gülümsüyor. Yüzündeki çizgilere ve gözlerindeki hüzünlü ifadeye rağmen, gülümsemesi de kocaman. "Müşteri gelirse iki dakikada oradayım," diyor ve kamyonetten aldığı kolileri, üzerindeki etiketlere göre içeri taşımaya başlıyor. Kolilerin çoğunda *salon* yazıyor. Bayağı da ağırlar hani. Yatak odası ve mutfak kolileri sadece birkaç tane. Mobilyalar da var. Oldukça eskiler ve pek de hoş şeyler değiller.

"Eşyan çok. Yardım almadan biraz zorlanırmışsın," diyor Bobo, kamyonetin içine göz atarak.

O sırada, Joe Strong* minik Pekin köpeğiyle Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'dan çıkıp onlara yardım teklif ediyor. Joe tıpkı soyadı gibi güçlü, bronz tenli ve yapılı bir adam. Ama her geçen gün seyrelen kahverengi saçları ve gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar, gerçek yaşını ele veriyor. Joe'ya şöyle bir göz atan yeni kiracı, onun yardımını da memnuniyetle kabul ediyor. Pekin köpeği Rasta, yakut taklidi sahte taşlarla süslü tasmasıyla verandanın parmaklıklarına bağlanıyor. Yeni kiracı, mutfak kolilerinin birinden bir tas çıkarıp suyla dolduruyor ve köpeğin önüne koyuyor.

Pencereden onları izleyen Fiji bir ara yardım etmeyi düşünüyor ama erkekler kadar ağır taşıyamayacağı için vazgeçiyor. Hem Yılış, Rasta'yla hiç geçinemiyor. Fiji o tarafa giderse şüphesiz Yılış da peşine takılacak ve kızılca kıyamet kopacak. Fiji bir saat kadar kendi içinde savaş verdikten sonra onlara limonata ve kurabiye götürmeye karar veriyor. Ama o da ne? Adamlar birdenbire ortadan kayboluveriyor. Fiji sokağa çıktığında onları lokantaya doğru uzaklaşırken görüyor. Belli ki, öğle yemeği molası vermişler. Fiji iç çekip saat üçte şansını bir kez daha denemeye karar veriyor.

Üç adam lokantaya giderken emanetçiyi ve kavşağı geçiyor. Davy Otobanı'nın genişliği, yeni komşunun gözünden kaçmıyor. Benzincinin önünden geçerken içerideki orta yaşlı adama el sallıyorlar. Arada dar bir sokakla başka bir boş dükkân var. Sonra Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'la, Cadı Işığı Caddesi'nin hemen karşısındaki lokanta. Yeni komşu, boş dükkânları merak ediyor.

* İngilizce: Güçlü. (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada bizden başka kimse yok mu?"

"Olmaz mı?" diyor Bobo. "Ama insanlar genelde Cadı Işığı'nda takılır. Kasabanın dışında birkaç tane büyük çiftlik var. Oralarda çalışan çiftçiler hafta sonları aileleriyle buraya gelir. Davy ve Marthasville'de çalışanlar da var. Her gün otobüsle gidip gelmek, taşınmaktan daha ucuz."

Yeni komşu, Geceyarısı'nın asıl sakinlerinin pek kalabalık olmadığını anlıyor. Olsun, ona uyar.

Adamlarla Rasta lokantaya girdiğinde, Madonna Reed eski, formika tezgâhının üzerine koyduğu ana kucağından kafasını kaldırıyor. Son yarım saattir bebeğiyle oynadığı için yüzü gülüyor.

"Grady nasıl?" diye soruyor Joe. Köpeği izinsiz içeri soktuğu için, yeni komşu, Joe'nun buraya sık sık geldiğini tahmin ediyor.

"İyi," diyor Madonna. İçten gülümsemesinin yerini profesyonel bir sırıtış alıyor. "Bakıyorum, bugün misafiriniz var." Yeni komşuya başıyla selam veriyor.

"Öyle. Sen en iyisi bize bir menü ver," diyor Bobo.

Yeni komşu, Madonna'ya kibarca karşılık verip Bobo'yla Joe'ya dönüyor. "Buraya sık geliyorsunuz herhâlde?"

"Her gün," diyor Bobo. "Bu civarda ev yemekleri yiyebileceğin başka bir yer yok. Doğrusu şikâyetçi değilim. Madonna süper bir aşçıdır."

Madonna afro saçlı, iri kıyım bir kadın. Belki de ataları Somaliliydi, çünkü boyu oldukça uzun, esmer teni hafifçe kızıla çalıyor ve ince, kemerli bir burnu var. Oldukça da güzel.

Yeni komşu, plastikle kaplı, tek sayfalık menüyü alıyor. Biraz eski püskü. Belli ki uzun zamandır değişmemiş. Bugün salı ve günün yemeği, kızarmış yayınla haşlanmış tavuk. "Ben yayın alacağım," diyor.

"Yanına ne istersin?" diye soruyor Madonna. "Menüden iki başlangıç seçebilirsin. Yayını mısır ekmeğiyle servis ediyorum." Salı gününün başlangıçları, peynirli, soğanlı püre, lahana salatası ve tatlı olarak da tarçınlı elmalı turta. Yeni komşu, lahana salatasıyla turtayı seçiyor.

Lokantanın en büyük masasına geçiyorlar. Küçük odanın tam ortasındaki yuvarlak olana. Masada sekiz iskemle var. Yeni komşu, neden burayı seçtiklerini merak ediyor. Batı tarafındaki duvarda dört tane koltuklu masa var. İki kişilikler de dükkânın önünde ve kuzeye, Cadı Işığı Caddesi'ne bakıyor. Yeni komşu neden en büyük masaya oturduklarını anlıyor, çünkü lokantada onlardan başka kimse yok.

Tam o sırada, kısa boylu, Hispanik bir adam, ütülü, çizgili gömleği, hâki pantolonu, parlak kahverengi deri kemeri ve cilalı makosenleriyle içeri giriyor. Kırk yaşlarında olmalı. Masaya gelip Joe Strong'u yanağından öpüyor ve yanındaki sandalyeye kuruluyor. Masanın üzerinden uzanıp yeni komşuyla el sıkışmadan önce, Rasta'nın kafasını okşamayı da ihmal etmiyor. "Çuvveey Villegas," diye tanıtıyor kendini.

Yeni komşu, Chuy adının böyle telaffuz edildiğini biliyor. "Manfred Bernardo," diyor.

"Joe taşınmana yardım etti mi?"

"Bobo'yla ikisi gelmeseydi hâlâ kamyoneti boşaltmaya çalışıyor olurdum. Fazla bir şey kalmadı. Kolileri ben açarım."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Chuy köpeği sevmek için eğiliyor. "Rasta ne yaptı?" diye soruyor Joe'ya.

Joe gülüyor. "Deli ya! Önce sivri dişleriyle Manfred'i korkutmaya çalıştı. Neyse ki en azından Bay Yılışık'la kapışmadılar."

Chuy'nin kaz ayakları iyice derinleşse de saçlarında tek bir beyaz tel yok. Sesi yumuşak ve hafif aksanlı. Belki daha dikkatli bir kelime seçimiyle, Amerikalı olmadığını bile gizleyebilir. Ve en az Joe kadar kaslı.

Kapıdaki çan bir kez daha çalıyor. Yeni müşteri de tıpkı Chuy gibi Hispanik ama ikisinin, kökenlerinden başka ortak noktaları yok gibi. Şimdiki adam altmışlı yaşlarda, canlı cenaze gibi bir tip. Teni Chuy'ninki gibi karamel rengi değil, çok daha esmer. Yanaklarında derin kırışıklıklar var. Kovboy botlarıyla, boyu taş çatlasa 1.65. Beyaz bir gömlekle, eski, siyah bir takım giyip yine siyah bir kovboy şapkası takmış. Tek süsü turkuaz taşlı boyun bağı. Yaşlı adam onlara kibarca selam verdikten sonra öndeki küçük masalardan birine oturuyor. Şapkasını çıkarınca, siyah, seyrek saçları görünüyor. Manfred onu masalarına buyur etmek için ağzını açtığında Bobo kolunu elini koyuyor. "Peder yalnız yer," diye fısıldıyor ve Manfred, *anladım* dercesine kafasını sallıyor.

Manfred, yüzü cama dönük oturduğu için markete girip çıkanları görebiliyor. İki benzin pompası görüş alanının dışında kalıyor. Ama bu insanların hepsinin aslında benzin almaya geldiğini tahmin ediyor. "Benzincinin işleri yoğun," diyor.

"Evet," diyor Bobo. "Shawn'la Creek öğle yemeğine hiç uğramazlar. Akşamları burada yerler. Creek'in kardeşi Connor'ın

okulu, Davy'de. Kaça gidiyor unuttum. Orta son filandır herhâlde."

"Davy kuzeyde mi?"

"Evet. Arabayla on dakika. Roca Fria bölgesine bağlı. Adını Davy Crockett'ten alıyor. Aslında Crockett koymak istemişler ama başka bir kasaba önce davranmış."

"Sen de buralı değilsin galiba?" diyor Manfred.

"İyi bildin."

Bobo daha fazla ayrıntıya girmiyor. Manfred için bir ipucu bu. Elinde sürahiyle mutfaktan çıkan Madonna, onu daldığı düşüncelerden uyandırıyor. Kadın doğruca pederin yanına gidip siparişini alıyor. Büyük masaya çoktan buzlu bardaklar, bir demlik çay ve su bıraktı.

Birden Manfred'in dikkatini Cadı Işığı'nın eski kaldırımında yürüyen bir kadın çekiyor. Kadın, Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'ın önünden geçerken, kapıdaki KAPALI tabelasına dikkat bile etmiyor.

Oldukça etkileyici biri. Boyu rahatlıkla 1.75 var. Zayıf ama sıska değil. Kot pantolonu, yuvarlak kalçalarını sarıyor. Turuncu tişörtü, geniş omuzlarından hafifçe kayıp kaslı kollarını açıkta bırakmış. Manfred bu kıyafetin altına topuklu pabuçlar yakıştırırdı ama kadın eski ve yıpranmış bir çift bot giymiş. Yüzüne hafif bir makyaj yapmış ve gümüş küpelerle, gümüş bir zincir takmış.

"Vay canına."

Bobo, "Ondan uzak dur," diyene dek, bunu yüksek sesle söylediğini bile fark etmemişti.

"Kim bu kadın?" diye soruyor Manfred.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Kiracım. Hayırsever Olivia." Manfred tam adını söylemesini bekliyor ama Bobo başka bir şey söylemiyor. İşte merak uyandıran bir konu daha.

Ve Manfred o anda bir şeyi fark ediyor. Sabah kamyoneti boşaltırken Bobo da Joe da ona hiç soru sormadı. *Tanrı'nın unuttuğu bu yere neden taşınıyorsun? Neden buradasın? Ne iş yaparsın? Daha önce nerede oturuyordun?* Hiçbirini merak etmediler.

İşte o zaman, Manfred Bernardo doğru yere taşındığını anlıyor. Hatta... Sanki hayatı boyunca buradaymış gibi hissediyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1

Manfred bilgisayarını iki günden az bir sürede kurmayı başardı. Perşembe akşamüzeri web sitelerini güncelledi. Psişik işlerde, zaman para demekti.

Cadı Işığı Caddesi'ne bakan ve salon olarak tasarlanan odaya, L şeklinde, büyük bir çalışma masası koymuştu. En sevdiği iskemlesini masanın önüne yerleştirdi. Bilgisayarı çalışma masasındaydı. Dosyalarının çoğunu bilgisayarında saklıyordu ama masanın altına girecek kadar ufak, tekerlekli bir dolabı da vardı. Bilgisayar masasıyla iskemlesinin yanındaki girintiye, karşılıklı iki koltuk, aralarına da küçük bir sehpa koydu. Müşterilerinden el ya da tarot falı baktırmak isteyenler olursa burayı kullanacaktı.

Manfred elbette ki evinin en büyük odasını işine ayırmıştı. Dekorasyon zevki sıfırdı. O, işlevselliğe bakardı. Odanın üç duvarındaki pencerelerde eski jaluziler vardı. Kullanışlı ama kasvetliydiler. Manfred onları gizlemek için perdeler astı. Öndekiler orman yeşili ve altın rengi, yanda, otobana bakan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

penceredekiler şal desenli, doğudaki boş evi görenler de kırmızıydı. Manfred sonuçta ortaya neşeli bir manzara çıktığına karar verdi.

Büyükannesinin ikili kanepesiyle şezlongu, televizyon sehpasıyla birlikte eski yemek odasına koydu. Xylda'nın küçük yemek masası takımını mutfağa yerleştirdi. Mutfağın batı duvarındaki kapıdan girilen yatak odası son derece basitti. Bobo'nun yardımıyla ikiz yatağı buraya taşımış ve üzerine nevresim takımlarından birini sermişti. Bitişiğindeki banyo da basit ama ona yetecek kadar genişti. Arka bahçede bir alet edevat kulübesi vardı. Manfred henüz oraya bakmaya fırsat bulamamıştı. Ama Davy'nin en büyük marketine bir keşif gezisi düzenlemişti. Dolayısıyla, buzdolabı doluydu.

Manfred yeni evinden memnundu. Artık işine geri dönebilirdi.

Ziyaret ettiği ilk web sitesi, medyum ve kâhin Bernardo'ya tahsis edilmişti. Tanıtım fotoğrafı, giriş sayfasının yarısını kaplıyordu. Tabii ki baştan aşağı siyahlar içindeydi. Bir tarlanın ortasında duruyor ve parmaklarından şimşekler çıkıyordu. (Bu fotoshop'lu yıldırımları ne zaman görse, yıldırım çarpmasından ölen arkadaşı Harper'ı hatırlardı.)

Medyum ve kâhin Bernardo, taşınmakla meşgulken 173 tane e-posta almıştı. Manfred bunları çabucak gözden geçirdi. Bazıları virüslüydü. Onları hemen sildi. Dördü, onu *yakından* tanımak isteyen bir kadındandı. Bir adam da aynı tipte mesajlar yollamıştı. Beş kişi, cehenneme gitmesini istiyordu. On kişi de *sıra dışı güçleri* hakkında daha çok bilgi edinmek istediklerini söylemişti. Manfred onlara ana sayfadaki uydurma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biyografisine bakmalarını önerdi. Tecrübelerine dayanarak, insanların gerçekleri inkâr etmeye ne kadar yatkın olduklarını biliyordu. Özellikle de medyumlardan medet umanların. Sonuçta, 173 tane mesajdan ancak dokuz tanesi ona para kazandırabilirdi.

Bernardo'nun ziyaretçileriyle ilgilendikten sonra, Müthiş Manfredo'nun web sitesine girdi. Kredi kartınızla on beş dolar ödediğiniz takdirde, Manfredo sorunuza yanıt veriyordu. Müthiş Manfredo, cevaplarını öteki taraftan alıyor ve internet üzerinden, soru sahibine iletiyordu. Öteki taraf, muhteşem güçlerinin kaynağıydı. Web sitesinde Müthiş Manfredo'nun karizmatik bir fotoğrafı vardı. Kırklı yaşlarında, esmer ve son derece yakışıklı bir adamdı. 194 kişi paralarını ödemiş, cevaplarını bekliyordu. Onları yanıtlamak biraz daha uzun sürdü. Manfred cevaplarının üzerinde dikkatle düşündü. İnternet üzerinden medyumluk yapmak imkânsızdı tabii ama psikolojiden çokça faydalandı ve sonunda, televizyona çıkan doktorların bile daha iyisini yapamayacağına karar verdi. Üstelik cevaplar, bir on beş dolar daha ödenirse, daha da geliştirilebilecek nitelikteydi.

Manfred sitede tam üç saat harcadıktan sonra, tam adı Manfred Bernardo'yu kullandığı Facebook profilini açtı. Buradaki fotoğrafında daha uçuk bir tip gibi görünüyordu. Soluk yüzlü, gümüş rengi dik saçlı ve piercing'liydi. Bir kaşında bir dizi minik gümüş küpe göze çarpıyordu. Burnuyla kulaklarında da benzer süsler vardı. Ama sadece kulağının iç kısmında. Dışına takılanlardan hoşlanmıyordu. Buradaki imajı, dinamik ve enteresandı. Fotoğrafçı iyi iş çıkarmıştı doğrusu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son mesajıyla ilgili pek çok yorum almıştı. Şöyle yazmıştı: "Birkaç gün buralarda olmayacağım. İnzivaya çekilip meditasyon yapacağım. Döndüğümde size harika haberlerim olacak."

Manfred şimdi onlara nasıl bir haber vereceğini düşünüyordu. Öteki dünyaya göçenlerden önemli bir bilgi almış olabilir miydi? İyi de o bilgi neydi? Ya da belki medyum ve kâhin Manfred Bernardo'nun, bazı özel müşterilerini kabul etme vakti gelmişti. Evet, bu gerçekten de harika bir haber olacaktı.

Şimdi Teksas'ta yeni bir başlangıç yaptığına göre, birebir randevular ayarlayabilirdi. Tabii vergi ödemesi gerekecekti ama önemli değildi. Nasıl olsa, müşterilerinden çok daha fazlasını alabilirdi. Öte yandan, bir de seyahat masrafları vardı. İyi bir otelde kalmalı ve insanlara paralarının karşılığını aldıklarını hissettirmeliydi. Yeniden birilerine dokunabilmek güzel olacaktı. Büyükannesi ona medyumluğun bütün püf noktalarını öğretmişti ve insanlarla özel olarak ilgilenmenin sihrine daima inanırdı.

Xylda, internet üzerinden kolay para kazanma konseptini sevse de buna asla alışamamıştı. O daha çok, bir performans sanatçısıydı. Manfred, Xylda'nın ilgilendiği son cinayet vakasında basının önüne çıkışını hatırlayınca sırıttı. Gösterinin her bir anından büyük keyif almıştı. Belki pek çok torun Xylda'yı bir utanç kaynağı olarak görürdü. Parlak renkli saçlarını, abartılı kıyafetleriyle makyajını ve histerik tavırlarını. Ama Manfred onu engin bilgilerle dolu, dipsiz bir kuyu olarak görmüştü. Xylda'yla birbirlerine bayılırlardı.

Belki Xylda bir düzenbazdı ama bazen doğru tahminlerde bulunduğu da olurdu. Manfred, büyükannesinin aslında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ondan daha yetenekli olduğunu fark etmediğini umuyordu. Ama hiç bahsetmeseler de Xylda'nın içten içe bunu hissettiğini biliyordu. Manfred onu sık sık rüyasında görüyordu. Xylda onunla konuşuyordu ama bunlar diyalogdan çok monologdu.

Belki de seanslarından birinde birdenbire ortaya çıkıverirdi, kim bilir.

Yok, galiba en iyisi, Xylda'nın, gittiği yerde kalmasıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

Birkaç gün sonra, Bobo Winthrop yeni kiracısını düşünürken Fiji, Geceyarısı Emanetçisi'ne geldi. Bobo büyük olasılıkla yüzyılın başlarından kalma, büyük, rahat koltuğunda oturuyordu. Koltuk, koyu renk ahşaptan, soluk kırmızı kadife döşemeli ve oymalıydı. Bobo bunu bir aydır kullanıyordu ve gerçek sahibi gelip geri isterse üzülecekti doğrusu. Aslında adamın onu Joe'yla Chuy'nin antikacı ve manikürcüsüne bırakması daha doğru olurdu belki ama karşılığında meyveli kek almak istemediği için Bobo'yu tercih etmişti. Bobo koltuğu, yirmi dört saat bekledikten sonra tavandan yere kadar inen tahta direklerin önüne yerleştirmişti. Yanına da eski bir sehpa koymuştu. Böylece hem koltuk emanetçi dükkânında sırıtmamıştı hem de kapıdan hemen görünmediği için Bobo'ya müşterileriyle karşılaşmadan evvel toparlanacak zamanı tanıyordu.

"Bobo? Burada mısın?" diye seslendi Fiji.

"Koltuğumdayım," dedi Bobo. Fiji yıllar içinde dükkâna bırakılıp da geri alınmayan eşyaların arasından yürüdü. İçerisi

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

loş ve tozluydu. Bobo müşterilerinin yollarını bulabilmeleri için bazen birkaç lambayı açık bırakırdı.

Fiji'yi gördüğüne sevinmişti. Kadının çillerini, güler yüzlülüğünü ve yemeklerini severdi. Fiji'nin kendini etrafa cadı olarak tanıtması umurunda değildi. Geceyarısı'ndaki herkesin bir geçmişi ve tuhaf bir yanı vardı. Bazıları bunu başkalarından daha çok belli ederdi. Fiji vitrin camından sırtına vuran ışıkta, eski mobilyaların arasından nihayet Bobo'nun yanına vardığında gülümsedi.

"*Hola* Fiji!" dedi Bobo, kadife koltuktan önceki gözdesi, sallanan iskemleyi göstererek.

Fiji'nin gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. İskemleye kurulurken, "Nasılsın Bobo?" diye sordu, biraz da endişeyle.

"İyi. Ya sen?"

Fiji rahat bir nefes aldı. "Bomba gibi. Kukumav kuşu gibi oturmuş ne düşünüyorsun bakayım?"

"Yeni komşumu," dedi Bobo. Fiji'ye asla yalan söylemezdi.

"Ona limonatayla kurabiye götürdüm."

"Kurabiye neliydi?" diye sordu Bobo hevesle.

Fiji kıkırdadı. "Fındıklı."

Bobo gözlerini kapayıp derin bir iç çekti. "Bana yok mu?"

"Belki birkaç tane ayırmış olabilirim. Yeni komşunun yemekle pek arası yok gibi." Aslına bakılırsa, Manfred'in zayıflığı, Fiji'nin kendi kıvrımlarının farkına varıp sinir olmasına sebep olmuştu.

Bobo dümdüz göbeğine vurdu. "Kendi bilir."

"Sana kalanlardan getiririm." Fiji sonra, bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Hayrola?" dedi Bobo.

"Onu tanıdım. Manfred'i diyorum."

Bobo'nun parlak, mavi gözleri irileşti. "A-a. Nereden?"

"Gazetelerde çıkmıştı. Bir de *People*'da."

Bobo bir anda canlanmıştı. Merakla öne eğildi. "Bana daha önce gelmediğine şaşırdım doğrusu. Anlat bakayım."

"Özür dilerim," dedi Fiji. "Ben…"

"Ne?"

Fiji'nin yerin dibine geçmek ister gibi bir hâli vardı. "Aubrey gittiğinden beri yeterince derdin vardır diye düşündüm. Boşuna canını sıkmak istemedim."

"Yapma Feej. Sakın bana acıma. Kadınların erkekleri terk etmesi görülmedik bir şey değil ki. Tamam, iyi değilim ama Aubrey gitti ve bir daha geri dönmeyecek." Bobo yine aynı karanlığa yuvarlanmamak için hafifçe silkindi. "Boş ver beni de Manfred kimmiş onu söyle."

"Pekâlâ," dedi Fiji, teslim olmuşçasına omuzlarını silkerek. "Adam medyummuş."

Bobo gülmeye başladı. "Şu telefon medyumlarından mı? Tevekkeli değil, ilk iş telefonla internet bağlattı. Bana bu konuda belki bin tane soru sordu. Burada telefon çekiyor mu diye tutturdu." Geceyarısı, bu bakımdan şanslıydı. Yakınlarda belli başlı internet kumar şirketlerinden biri, Sihirli Kapı'nın bir şubesi vardı.

Fiji'nin dudakları gerildi. "Ha-ha," dedi kuru kuru. "Dinle bak, senin internette takılmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama Google'da adını bir ara. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Bilmem ki. Ekrana bir kere üflemem yeterli mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji hiç de şaka havasında değildi. "Bobo, adam işinde iyi." Sallanan iskemlede huzursuzca kıpırdandı. "Bir bakışta seni çözen tiplerden."

"Açığa çıkarabileceği sırlarım olduğunu mu ima ediyorsun?" Bobo hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinde ciddi bir ifade belirmişti. İki elini, uzun, sarı saçlarının arasına daldırdı.

"Hepimizin sırları vardır," dedi Fiji.

"Senin bile mi?"

Fiji omuz silkti. "Sadece birkaç tane."

"Ve benim de olduğunu düşünüyorsun?" Bobo, kadını dikkatle süzüyordu. Fiji'yle göz göze geldiler.

"Düşünmüyorum Bobo, biliyorum. Yoksa buraya neden geleceksin?" Fiji birden koltuktan fırladı. Sanki hemen çıkıp gidecekmiş gibiydi. Ama Bobo, böyle yapmayacağını biliyordu ve haklı da çıktı. Dükkâna rehin bırakılan eşyalar daima Fiji'nin ilgisini çekerdi. Gözlerini raflarda ve kapağı açık kutularda gezdirdi. Bir zamanlar değer verilen ama şimdi terk edilen onca öteberide. Kapıya doğru yürüyüp omzunun üzerinden son kez bakarken, gözlerindeki hüzünlü ifade Bobo'yu şaşırttı.

Kim bilir, belki de Bobo'nun buraya ne kadar yakıştığını düşünüyordu?

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

3

Manfred sonraki birkaç gün, taşınmayla kaybettiği vakti telafi etmek için gece gündüz çalıştı. Kafayı işiyle neden bu kadar bozduğunu bilmiyordu ama kendini kış için yiyecek depolayan bir karınca gibi hissettiğini fark edince, daha da çok kazanmanın yollarını aramaya başladı. Böyle uyarıları daima dikkate alırdı.

Kendine söz vermişti. Her gece üç koli açacaktı. Bobo, Joe ve Chuy'yle yediği öğle yemeğinden sonra, Geceyarısı halkıyla bir daha kaynaşma fırsatı olmamıştı. Alışveriş için birkaç kere daha Davy'ye gitti. Burası da tozlu bir kasabaydı ama Geceyarısı kadar ıssız değildi. Davy'de bir de nehrin beslediği bir göl vardı. Roca Fria Nehri, emanetçi dükkânının yaklaşık üç kilometre kuzeyinden, kuzeybatı-güneydoğu istikametinde akan bulanık bir suydu. Bir zamanlar daha genişti ve kıyıları eski büyüklüğünü gözler önüne seriyordu. Şimdiyse kayalık nehir tabanının üzerinden süzülen tembel suya yakışır gösterişsizlikte, iki sığ eğimden ibaretlerdi.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Emanetçinin kuzeyinde nehir, Davy'nin batı kısmını kucaklamak için açı değiştiriyor ve genişleyip bir göle dönüşüyordu. Göller, yüzücüler, kayıklar, balıkçılar ve kiralık yazlık evler anlamına gelirdi. Dolayısıyla Davy, yıl boyunca hafta sonları ve yazları oldukça kalabalıktı. Manfred bunu Teksas turist rehberinde okumuştu.

Manfred ilk fırsatta Roca Fria'ya gidip piknik yapacağına dair kendine söz vermişti. Turist rehberine (ve Bobo'ya) bakılırsa göl kıyısı pek güzeldi. Yazları sığ suda yürüyüş bile yapılabiliyordu.

Bir pazar akşamüzeri, Manfred'in annesi Rain aradı. Manfred telefonun ekranındaki isme bakarken bu aramayı beklemesi gerektiğini düşündü.

"Merhaba oğlum," dedi Rain neşeyle. "Yeni evin nasıl?"

"İyi anne. Tamamen yerleştim sayılır." Etrafına baktığında, bunun doğru olduğunu gördü. Şaşırmıştı doğrusu.

"Bilgisayarların çalışıyor mu?" Kadın bunu, son teknoloji ürünü, son derece karmaşık bir aletin işlevini sorgularmış gibi sormuştu. Rain her gün iş yerinde bilgisayar kullansa da oğlunun internet üzerinden yaptığı işi hâlâ hayretle karşılıyordu.

"Evet," dedi Manfred. "Sen iyi misin?"

"İş bildiğin gibi." Bir an duraksadı. "Hâlâ Gary'yle görüşüyorum."

"Sevindim. Yalnız kalmanı istemem anne."

"Seni özlüyorum," dedi Rain birden. "Yani... Biliyorum, gideli epey oldu ama..."

"Son beş yıldır Xylda'yla yaşıyordum anne," dedi Manfred ruhsuz bir sesle. "Artık alışmış olmalısın." Parmaklarıyla bil-

BELONGSTO KAKTUSTEAM

gisayar masasının üzerinde tempo tuttu. Annesinin duygusal patlamaları konusunda fazlasıyla sabırsız olduğunun farkındaydı ama bu konuşmayı ilk kez yapmıyorlardı ve Manfred, ilk seferinde bile aynı tepkiyi vermişti.

"Onunla oturmayı sen istedin. Sana ihtiyacı olduğunu söyledin," dedi Rain. Sesi kırgındı.

"Vardı da. Senden daha fazla vardı anne. O da deliydi, ben de. Birbirimize daha çok yakışacağımızı düşündüm."

Uzun bir sessizlik oldu. Manfred telefonu kapamak istiyordu. Ama bekledi. Annesini severdi. Sadece bazen bunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

"Anlıyorum," dedi Rain yorgun bir sesle. Belli ki şimdilik pes ediyordu. "Haftaya ara. Nasıl olduğunu merak ederim."

"Tamam," dedi Manfred. Rahatlamıştı doğrusu. "Hoşça kal anne. Kendine iyi bak." Telefonu kapayıp işinin başına döndü ve başka bir e-postayı açtı. Zekâsını ve yeteneklerini sorgulamayan bir kadına cevap vermek hoşuna gidecekti. Onu daima, ondan en beklenilen şekilde davranmakla suçlamayan bir kadının. Manfred işinde ciddiye alınan biriydi. İnsanlar onun tavsiyelerini sorgusuz sualsiz kabul ederdi.

Gerçek hayatsa işinden çok farklıydı ve bu, her zaman iyi bir şey olmayabiliyordu. Manfred düşünceli bir tavırla sol kulağını çekiştirdi. O kulağında sağdakinden daha çok piercing vardı. Annesini nadiren anlayabilmesi ne tuhaftı. Ve bunu daha önce hiç fark etmemesi. Bir anlamı olmalıydı, ama ne? Bir gün oturup bunu uzun uzun düşünmeyi kafasına koydu ama bugün değil.

Bugün para kazanması lazımdı.

BELONGS TO KANITS TEAM

Manfred çalışma masasında bir saat daha geçirdikten sonra acıktığına karar verdi. Akşama lokantanın menüsünde ne vardı acaba? Tabelasına bakmıştı. Pazarları da açık olduğu yazıyordu. Ağzı sulanmaya başlamıştı. Kapıyı kilitleyip dışarı çıktı. Galiba Geceyarısı'nda evinin kapısını bir tek o kilitliyordu.

Manfred yemekten önce sosyal bir görevini yerine getirmeye karar verdi. Cadı Işığı'nın sağına soluna baktı (her zamanki gibi ne gelen vardı ne giden) ve caddeyi geçip Fiji'nin bahçesine girdi. Pembe çiçekli porselen tabakla plastik sürahiye, birkaç gündür suçlulukla bakıyordu. Onları yıkamıştı tabii. Kurabiyelerle limonata hoşuna gitmişti. Elinden başka bir şey gelmiyordu. *Hiç olmazsa kadının eşyalarını geri vereyim,* diye düşünmüştü.

Önceki perşembe günü, Manfred işine ara verip Fiji'nin kişisel gelişim derslerine gelen kadınları gözetlemişti. Küçük bir gruptular. Manfred bu tipleri kendi müşterilerinden de biliyordu. Tekdüze hayatlarından sıkılan ve oyalanacak bir şey arayan kadınlardı. Bir yanlışlık yoktu bunda. Aslına bakılırsa, sıradan hayatlarının kalıplarından çıkmak isteyenler, Manfred'in ekmek teknesiydi. Ama Fiji'deki yeteneklerin, hiçbirinde olduğunu düşünmüyordu. Manfred bunu, kapısında kadını kotu ve çiçekli gömleğiyle, sol elinde kurabiye tabağı, sağ elinde sürahiyle bulunca anlamıştı.

Fiji, Manfred'in *tipi* değildi. Sorun, kadının ondan yaşlı olması değildi. Aksine, Manfred olgun kadınlardan hoşlanırdı. Ama yeni komşusu biraz fazla kıvrımlı ve tıpkı yumuşak bir şeker gibiydi. Manfred, kaslı ve sert kadınlardan hoşlanırdı. T.şaklı tiplerden. Ne var ki, Fiji'nin evini takdir etmemesi

BELONGS TO KANITS TEAM

imkânsızdı. Tuğla çatılı taş kulübe, yakından insanın gözüne daha da bir hoş görünüyordu. Manfred, eylülün sonunda olmalarına rağmen, Fiji'nin saksılarını süsleyen canlı çiçeklere hayran kalmıştı. Adının Bay Yılışık olduğunu öğrendiği çizgili sarman, bir petunyanın altında, küçük dağları ben yarattım edasıyla oturuyordu. Verandaya kadar uzanan yamuk yumuk taşlar bile, hoş bir desen oluşturacak şekilde döşenmişti.

Manfred zili çaldı, zira Fiji'nin iş yeri pazarları kapalıydı.

"Girin!" diye seslendi Fiji. "Kapı açık."

Manfred içeri girerken, kapının üzerindeki çan neşeyle çıngırdadı. Fiji'nin dağınık saçlı kafası, mutfak tezgâhının üzerinde belirdi.

"Merhaba komşu," dedi Manfred. "Tabağınla sürahini getirdim. Kurabiyelerle limonata için tekrar teşekkürler." İyi niyetinin kanıtı olarak, Fiji'ye eşyalarını uzattı. Dükkânın raflarına fazla dikkatli bakmamak için çaba harcıyordu. Yine de ne zırva şeyler olduklarını fark etmemek mümkün değildi. Doğaüstü olaylarla ilgili kitaplar, hayalet hikâyeleri, tarot falı el kitapları, rüya tabirleri sözlükleri. Tepede rüya kapanları asılıydı. İki tane son derece sevimli havan seti, birkaç bahçıvanlık rehberi, tarot kartları, doğaüstü varlıklarla iletişime geçmeye yarayan tahtalar ve bir Yeni Çağ mistiğinin kullanabileceği tüm alet, edevat dükkânda mevcuttu.

Öte yandan Manfred karşılıklı yerleştirilmiş iki çiçekli koltuğu ve aralarındaki minik sehpayı beğenmişti. Hatta sehpanın üzerinde birkaç tane dergi olması hoşuna gitmişti. Fiji ayağa kalktığında, Manfred kadının kıpkırmızı kesildiğini gördü. Gergin olduğunu anlamak için medyum olmak şart değildi.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Hayrola?" diye sordu.

"Ah, şu lanet büyüye sinir oldum," dedi Fiji, hava durumundan bahsedercesine kayıtsızca. "Büyük teyzemden kaldı. Ama teyzemin yazısı o kadar berbat ki bir türlü doğru malzemeyi tutturamıyorum. Üç farklı şey denedim, olmadı."

Manfred o ana dek, Fiji'nin cadılığını alenen açıkladığını bilmiyordu. Dolayısıyla bir an şaşırdı. Ama Fiji yetenekliydi ve madem kartlarını açık oynamak istiyordu, kendi bilirdi. Manfred daha tuhaflarıyla da karşılaşmıştı. Sürahiyle tabağı mutfak tezgâhına bıraktı. "Bir de ben bakayım," dedi.

"Ah, seni yormak istemem," dedi Fiji. Okuma gözlüğünün ardından, iri ve masum kahverengi gözleriyle ona bakıyordu.

"Kurabiyeler için bir teşekkür olarak kabul et." Manfred gülümsedi ve Fiji elindeki kâğıdı ona uzattı.

"Ooo," dedi Manfred, kâğıda şöyle bir göz attığında. Fiji'nin büyük teyzesinin el yazısı gerçekten felaketti. Bir tavuk, çamurlu ayaklarıyla kâğıdın üzerinde gezinmiş gibi görünüyordu. "Nereyi okuyamadın?"

Fiji listedeki üçüncü karalamayı işaret etti. Manfred kâğıdı yüzüne yaklaştırdı. "Karakafes. Böyle bir bitki var mı?"

Fiji gözlerini kapayıp derin bir oh çekti. "Ah, evet. Hatta bahçemde bile var. Çok teşekkür ederim!" Manfred'e içtenlikle gülümsedi.

"Rica ederim." Manfred de gülümsedi. "Lokantada yemek yiyeceğim. Gelmek ister misin?"

Doğrusu bunu planlamamıştı. Fiji'ye yanlış bir mesaj vermediğini umdu. Ama kadında, insanın kibarlığını ortaya çıkaran bir yan vardı.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Olur tabii," diye cıvıldadı Fiji. "Benim de yemeğim yoktu zaten. Bugün pazar, değil mi? Madonna kızarmış tavukla köfte yapmıştır."

Fiji dükkânının kapısını kilitledi (demek şehir adetlerini tek sürdüren Manfred değildi), kedisinin kafasını okşadı ve batıya doğru yürüdüler. Manfred emanetçinin arkasına doğru giden caddeye bir göz atmayı alışkanlık hâline getirmişti. Gerçi sokağın sağ tarafından manzara pek hoş değildi ama bunu yine de yaptı.

Manfred gözlemci biriydi. Geceyarısı'na taşındıktan kısa bir süre sonra, emanetçinin arkasında genelde üç araç durduğunu fark etmişti. Bobo Winthrop mavi bir Ford F-150 kamyonet kullanıyordu. Araba en fazla üç yaşındaydı. İkinci araba, bir Corvette'ti. Manfred arabalardan anlamazdı ama bunun bir klasik olduğunu ve çok para ettiğini biliyordu. Genelde üzeri brandayla örtülüydü ama bir gece çöpünü dışarı çıkardığında onu görmüştü. Gerçekten güzeldi. Üçüncü arabanın ne olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Belki bir Honda Civic'ti. Küçük, dört kapılı ve gümüş rengi bir şeydi. Gıcır sayılmazdı ama eski de değildi.

Manfred, Vette'in, Olivia denen pilicin olduğunu umuyordu. Ama bu fazla iyi olurdu. Tıpkı gerçek akçaağaç şuruplu ve tereyağlı pankekler gibi. İkinci kiracı kimdi? Manfred bunu soruşturmamanın daha akıllıca olacağını düşündü. Nasıl olsa er geç birinden öğrenirdi.

"Müşteri sıkıntısı çekmiyor musun?" diye sordu Fiji'ye. Suskunluğunu yeni fark etmişti. "Kasabadaki diğer dükkânlar için de soruyorum tabii. Bir tek benzinci iş yapıyor gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burası Teksas," dedi Fiji. "İnsanlar alışveriş yapmak için uzun mesafeler katetmeye alışkınlar. Bu civarda benimle aynı işi yapan yok. İnsanlar farklılık arıyorlar. Perşembe akşamları, elli, altmış kilometre uzaktan gelen müşterilerim var. İnternet işi de yapıyorum."

Manfred güldü. "Ne o, yoksa el altından aşk ya da doğurganlık muskaları mı satıyorsun?"

Fiji adama meydan okurcasına baktı. "Ben değil ama büyük teyzem Mildred böyle işler yapardı."

"Sakın yargıladığımı sanma," dedi Manfred çabucak.

Fiji kafasını sallamakla yetindi. Zaten lokantaya gelmişlerdi. Manfred kapıyı tuttu. Fiji, çenesi havada içeri girdi. Biraz bozulmuş muydu, yoksa Manfred'e mi öyle geliyordu?

Lokanta bu akşam müşteri kaynıyordu. Joe ve Chuy, büyük, yuvarlak masadaydılar. Yanlarında, Manfred'in tanımadığı, iri yarı bir adam vardı. Mızmız bir bebeği oyalamaya çalışıyordu. Manfred arabalara (ve ayakkabılara ve tırnaklara) bebeklerden daha çok dikkat ederdi ama adamın kucağındakinin, daha önce burada gördüğüyle aynı ebatlarda olduğunu fark etmişti. Madonna'nın bebeği olmalıydı bu. Adam da Madonna'nın kocası.

Çanlı kapı çıngırdayarak kapanırken, Manfred sağına baktı. Vitrinin önündeki çift kişilik masalarla batı duvarındaki koltuklu masalardan biri doluydu. Peder Emilio Sheehan her zamanki masasındaydı. Kapıdan girince, ikincide. Ve sırtı girişe dönüktü ki bu da genelde, ***beni rahat bırakın,*** anlamına gelirdi. Okumak için yanında İncil'ini getirmişti. Masada açık duruyordu. Kapıya en yakın masada iki adam oturuyordu.

BELONGS TO KÂHYA TEAM

Geceyarısı'ndan değillerdi. Menülerine gömülmüş, ne yiyeceklerine karar vermeye çalışıyorlardı.

Manfred henüz kasabadaki herkesle tanışmamıştı ama U şeklindeki koltuklu masada oturan ailenin de buralı olmadığından emindi. Dördü de Geceyarısı'ndan olamayacak kadar *parlaktı*. Röfleli saçlı ve silikon memeli anne, günlük ama pahalı bir pantolonla bir gömlek giymişti. Baba zengin çiftçi kılığı içindeydi (parlak, deri çizmeler ve yine parlak, lekesiz bir kovboy şapkası). Oğulları üç ya da dört yaşlarındaydı. Kız belki kardeşinden iki yaş büyüktü. Yaptıkları şamataya bakılırsa, sıkıntıdan patlıyorlardı.

"Pardon!" diye seslendi anne, Chuy'ye çay koyan Madonna'ya. "Sizde boyama kitabı filan var mı?"

Madonna hayretle ona döndü. "Hayır," dedi kısaca ve çaydanlığı tezgâha bırakıp mutfağa girdi.

Anne babaya imalı bir bakış fırlattı. Belli ki gıcık olmuştu ama yabancı bir yerde sorun çıkarmak istemiyordu. Manfred, ailesini onlara hiç uymayan bir yere getirdiği için babayı suçladı. Şüphesiz, en az iki gün bunun için fırça yiyecekti. Ne var ki Madonna kocaman bir tepsiyle yemeklerini getirdiğinde neşelendiler. Yemekler nefis görünüyor ve mis gibi kokuyordu. Madonna bu akşam mutfakta yalnız değildi. Kanatlı kapılar açıldığında, Manfred içeride birini görmüştü. Aile, yemeklerine yumulduğunda lokanta sessizleşti.

Manfred'le Fiji, büyük, yuvarlak masaya oturdular. Manfred daha önce oturduğu iskemleyi seçti. Yüzü kapıya dönüktü. Fiji de onunla bebekli adamın arasındaki boş iskemlelerden birine geçti ama Manfred'le arasında mesafe bırakmaya özen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göstermişti. Kim bilir, belki de Manfred'in muska sattığıyla ilgili imasına göründüğünden daha fazla bozulmuştu. Joe'yla Chuy, Manfred'e merhaba dediler ama sonra heyecanla Fiji'ye döndüler. Bir kadın, Joe'ya göstermek için dükkâna eski bir kitap getirmişti. Manfred'in anladığı kadarıyla, kitap yirminci yüzyılın başlarında Teksas'ta yaşayan cadılarla ilgiliydi.

Madonna'nın kocası bebeğe mama önlüğü takmakla öyle meşguldü ki Manfred şimdilik ona kendini tanıtmaktan vazgeçti ve kapının yanındaki masada oturanları incelemeye koyuldu. Mekâna, zengin aileden daha uygun oldukları kesindi. İkisi de eski kotlarla tişörtler giymişti. Uzun boylusu esmerdi ve tişörtünün üzerine ekoseli bir gömlek geçirmişti. Sakalıyla bıyığını özenle kesmişti. Daha ufak tefek olanının, kahverengi, uzunca saçları vardı. Sinekkaydı tıraşlıydı. Manfred ikisinin de otuzlarının başlarında olduğunu tahmin etti.

Tam o sırada kanatlı kapılar açıldı ve Manfred'in gözleri o tarafa kaydı. Mutfaktan iki salata kâsesi taşıyan bir kız çıkmıştı. Kız salataları kapının yanındaki iki adama götürdü. Sonra tezgâhtan salata soslarıyla bir sepet kraker alıp yanlarına döndü. Manfred kendi masasındakilerin konuşmalarını duyabiliyordu ama umurunda değildi.

Fiji bebeğe agucuk gugucuk yapmaya başlayınca soluna döndü. "Chuy, pardon ama bu kim?" Kızı gösterdi.

Masadaki muhabbetin bıçak gibi kesildiğini ancak birkaç saniye sonra fark edebildi. Yanındaki Chuy'ye, sonra Fiji'ye, Joe'ya ve bebekli adama merakla baktı. Hepsi onu alaycı bakışlarla süzüyordu.

"Creek Lovell," dedi Chuy sırıtarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Babası, köşedeki benzincinin sahibi," dedi Fiji. "Manfred, sen Teacher'la tanışmadın, değil mi?" Masadaki iri kıyım adamı işaret etti.

"Memnun oldum. Küçük şey nasıl?" dedi Manfred ve birden sustu. Bebek kız mıydı, oğlan mıydı, unutmuştu. Sonra zaferle sırıttı. "Adı Grady'ydi, değil mi?"

"Ah, gördüğün gibi," dedi Teacher dedikleri adam. "Sekiz aylık oldu ve her geçen gün biraz daha huysuzlaşıyor. Bu arada tadilata ihtiyacın olursa beni arayabilirsin."

"Teacher'ın elinden her iş gelir," diye atıldı Joe. "Elektrik, tesisat, marangozluk."

"Sağ ol dostum," dedi Teacher, ışıltılı bir gülümsemeyle. "Evet, fena sayılmam. Burada Madonna'ya yardım ediyorum. Ara sıra Shawn Lovell akşamları izin yapmak istediğinde benzinciye göz kulak oluyorum. Bazen Bobo'nun yerine bile bakıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa çekinme." Cebinden çıkardığı kartviziti, masanın üstünden Manfred'e doğru kaydırdı.

"Valla ben çekiç sallamayı bile beceremem," dedi Manfred. "Bir ara sana işim düşeceği kesin." Sonra daha çok ilgisini çeken konuya geri döndü. "Bu Creek... Kaç yaşında?" Sesinin kayıtsız çıkmasına çalışmıştı ama beceremedi.

Joe güldü. "Yeterince büyük değil. Ya da dur bakayım, belki öyledir. Geçen mayısta liseyi bitirdi. Üniversite yatakhanesindeki odasına bir şeyler alabilsin diye, ona Mobilya ve Ötesi'nden bir hediye çeki armağan ettik. Ama Creek bu yıl üniversiteye gitmiyor. Neden acaba? Sen biliyor musun Fiji?"

Fiji'nin alnı kırıştı. "Burs başvurusunda sorun çıkmış. Para işini halledememişler. Kız hâlâ ümitli. Belki öbür dönem gide-

BELONGS TO KÂNTS TEAM

rim diyor. Hoş, babasına kalsa onu dizinin dibinden ayırmaz. Creek'e acıyorum doğrusu. Üniversiteye gidemedi. Köpeği öldürüldü ve babaları o çocukları bir an olsun rahat bırakmıyor. Creek gibi zeki bir kızın Geceyarısı'nda harcanması çok yazık."

"Doğru," dedi Manfred. Kadınlarda boyu pek dert etmese de kızın ondan en az beş santim kısa olduğu gözünden kaçmamıştı. Siyah, küt saçları çene hizasındaydı. Her adımında ileri geri sallanıyorlardı. Teni pürüzsüz, kaşları biçimli, gözleri açık maviydi.

Ne çok zayıf ne de balıketiydi. Tam kıvamındaydı.

"Bu arada," dedi Chuy, "sakın Shawn seni kızına böyle bakarken görmesin. Bizimki babalık görevini fazla ciddiye alır, benden söylemesi." Masadaki bütün erkekler gülüyordu. Fiji bile eğleniyor gibiydi.

"Haklı tabii," dedi Manfred, daldığı düşüncelerden sıyrılarak. "Ben saygısızlık etmek istememiştim," diye ekledi. Bir gün Creek Lovell'ı çıplak görmeyi hayal etmek saygısızlık sayılır mıydı acaba? Ve bunun bir an önce olması için dua etmek?

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu Joe.

"Yirmi iki." Neredeyse yirmi üç olacaktı. İlk kez yaşını küçültme ihtiyacı duymuş ve bu tuhafına gitmişti.

"Ah." Joe bir an duraksadı. "Desene kasabadaki herkesten daha şanslısın." Chuy'ye baktı. Chuy omzunu silkti. "Ama bir şeyi unutma dostum. Creek'i hepimiz severiz ve kalbinin kırılmasını asla istemeyiz."

"Yok canım, beni yanlış anladınız," dedi Manfred, "sadece merakımdan sordum." Ama bu, pek de doğru sayılmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızın yürüyüşü, hareketlerindeki zarafet ve mavi gözleri, âdeta zihnine kazınmıştı. Sonra kendine, Creek Lovell'ın birkaç ay önce liseden mezun olduğunu hatırlattı. Daha ufacık kızdı. Ne var ki onu seyrederken vücudunun verdiği fiziksel tepkilere karşı koymakta güçlük çekiyordu.

Dışarıda hava henüz tam kararmamıştı. Zengin aile, köfte ve kızarmış tavuktan oluşan yemeklerini bitirmişti. Küçük kız yine kardeşine sardı ve anne çaresizce mutfağa baktı. İçeriden gelen yağ cızırtılarına ve tencere tava seslerine bakılırsa, Madonna yemek pişiriyordu. Az sonra, Creek elinde tabaklarla kapının yanındaki masaya doğru seğirtti. Adamlara yemeklerini verirken profesyonel bir tavırla gülümsedi ve zengin ailenin hesabını almaya gitti. Baba siyah plastik bir kıskaca tutturduğu parayı, küçük, metal bir tabak içinde ona uzattı.

Güneş yeni batmıştı ki Bobo, Manfred'in daha önce hiç görmediği bir adamla içeri girdi. Manfred ev sahibinin renklerini daha önce fark etmişti. Bobo'nun saçları altın sarısı, gözleri deniz mavisi, teni altınımsı bronz renkteydi. Uzun boylu, zıpkın gibi bir adamdı. Yanındaki adamsa aksine, dut kurusu gibi bir tipti. Saçları platin rengindeydi. Manfred'inkilerle aynı tonda. Ama adamınkiler doğaldı. Gözleri çok açık griydi ve teni…

"Kar beyazı," diye fısıldadı Manfred, Xylda'nın ona okuduğu peri masalını hatırlayarak. "Ve teni kar beyazıydı."

Joe, Manfred'e bakıp kafasını salladı. "Normal davran," dedi usulca. "Lemuel zararsızdır."

Manfred elinden geldiği kadar normal davranmayı planlıyordu, zira Lemuel'ın ne olduğundan pek emin değildi ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kimse Zengin Aile'yi uyarmamıştı. Yeni gelen, gözleriyle odayı tararken, çocuklar sus pus olmuşlardı. Lemuel onlara gülümsedi. Neyse ki çocuklar konuşamayacak kadar korkmuşlardı. Kapının yanındaki masada oturan iki yabancı, Lemuel'a çabucak göz attıktan sonra başlarını eğdiler ve bir daha da kaldırmadılar.

Peder hâlâ İncil'ini okuyordu.

"Çok tuhaf," diye fısıldadı Manfred ve kar beyazı Lemuel ona bakıp gülümsedi.

Yüce Tanrım, diye düşündü Manfred. Nedense birden ayağa fırlayıp Lemuel'la Creek Lovell'ın arasına girmek için müthiş bir istek duymuştu. Şansına, böyle bir saçmalığa kalkışmamıştı çünkü Creek Lovell, Zengin Aile'nin masasına para üstünü götürdükten sonra Lemuel'ın boynuna atıldı. Manfred, üzerine para verseler bunu yapamazdı. "Uzun zaman oldu Lemuel amca," dedi Creek. "Nasılsın?"

Zengin anneyle baba, apar topar eşyalarını toplayıp hâlâ ağızları beş karış açık Lemuel'a bakan çocuklarını kapıya doğru ittirdi. Manfred onları izledi. Anne dışarıda, kızının eline yapışmıştı. Baba eğilip oğlunu kucakladı ve birkaç dakika heyecanla konuştular. Sonra da arabalarına binip uzaklaştılar.

Lemuel *amca* (eğer bu adam Creek'in amcasıysa, Manfred de bir sigorta satıcısıydı) Creek'i içtenlikle kucaklayıp kızın saçlarına bir öpücük kondurdu. Manfred'den belki ancak birkaç santim uzundu. İri yarı filan da değildi ama varlığıyla bütün odayı dolduruyordu. İnsanın onu gözden kaçırması imkânsızdı. Aksine onu bir kere gördü mü, bir daha başka tarafa bakmak zordu. *Belki de etkileyici bir görünüm için her*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tarafımı pudralamalıydım, diye düşündü Manfred ama bu, Lemuel'ın karizmasını hafife almak olurdu.

Camın yanındaki iki yabancı, nihayet kafalarını kaldırdı. Lemuel'ın sırtı onlara dönüktü. Adamlar kaçmamaya kararlı gibiydiler. Bir an sanki sahne dondu. Sonra Lemuel'ın gözleri Manfred'i buldu ve onlara kilitlendi. Bir buz sarkıtı tarafından olduğun yere mıhlanmak gibiydi.

Bobo, Lemuel'u dürtünce göz temasları kesildi ve Manfred rahat bir nefes aldı.

Bobo'yla Lemuel onların masasına oturdu. Lemuel, Manfred'in sağına, Bobo Lemuel'la Fiji'nin arasına geçti. Manfred birden üşüdüğünü hissetti. Sanki sert bir rüzgâr esiyordu. Yine de rahatsızlığını belli etmemeye çalıştı. O arada, Creek kapının yanındaki adamlara bir şey isteyip istemediklerini sormaya gitti. Sonra da kısa bir süreliğine pederin masasına uğrayıp Bobo'nun yanına geldi. Manfred kıza yakın olmanın tadını çıkarmak isterdi ama masada Lemuel varken bu imkânsızdı.

Bobo buzlu çay istedi. Sonra Lemuel'a döndü. "Manfred Bernardo kasabaya yeni geldi," dedi. "Manfred, bu da bodrum katın kiracısı Lemuel Bridger."

"Memnun oldum," dedi Manfred, elini uzatarak. Lemuel Bridger kısa bir duraksamanın ardından Manfred'in elini tuttu. Manfred'in koluna, buz gibi bir ürperti yayıldı. Elini geri çekmemek için kendini zor tutuyordu. Gülümsemeye çalıştı. "Uzun zamandır mı buradasın Lemuel?"

"Yıllardır," dedi adam. Gözlerini ısrarla Manfred'e dikmişti. "Ne kadar oldu, ben bile hatırlamıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sesi, Manfred'in beklediği gibi değildi. Boğuk ve çatallıydı. Ve kesinlikle batı aksanıyla konuşuyordu. Ama sanki buraya başka bir ülkeden gelip yerleşmiş birinin aksanı gibiydi. Tam, *Amerika'da mı doğdunuz,* diye soracaktı ki kişisel soruların Geceyarısı'nda hoş karşılanmadığını hatırladı. Hem zaten bir tane sormuştu bile. Lemuel'ın bıraktığı elini kucağına koydu. Parmakları uyuşmuştu.

"Koli açma işi nasıl gidiyor?" diye sordu Bobo, Manfred'e. "Hâlâ günde üç tane mi açıyorsun?" Bobo içtenlikle gülümsüyordu ama Manfred onun aslında mutlu bir adam olmadığını hissetmişti.

"Bir günüm kaldı," dedi neşeyle. Sadece yüzeyde gördüklerine tepki vermesi gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. "Sonra bitecek. Ama korkarım, bütün dosyalarımla evraklarım son üç kolide."

"Keşke içlerindekilere göre açsaydın," dedi Joe. Manfred, Creek'in hafifçe gülümsediğini görünce keyiflendi.

"Öyle yapmadım," dedi. "Önüme geleni açtım." Fiji'nin yüzündeki karmaşık hisleri okuyabiliyordu. Ona yardım etmeyi istediğini söyleme gereği duyuyordu ama Manfred'in yardımına ihtiyacı olmadığını sezip çenesini kapalı tutmayı seçmişti.

Büyükannesi, Manfred'e insanların yüzlerindeki ifadeyi okumayı öğretmişti. Manfred zaten doğuştan yetenekliydi. Fiji, okunması kolay biriydi. Bobo da öyle. Ama Creek'in farklı derinlikleri vardı. Joe'yla Chuy dıştan bakıldığında uzlaşmacı ve sıcaktı ama aslında ketum tiplerdi. Lemuel bir duvar kadar mattı. Manfred ona bakmamak için kendini zor tutuyordu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

O arada, Lemuel da Manfred'le gayet ilgili görünüyordu. Bir dizi piercing'in süslediği kaşına baktı. Neredeyse kılları görünmüyordu. Kısa kollu tişörtünden dövmelerinin sadece küçük bir kısmı görünse de Lemuel bunları da uzun uzun inceledi. Manfred'in sağ kolunda kocaman bir Anka kuşu, solda da en yeni dövmesi, bir şimşek vardı.

Hâlâ Manfred'in taşınmasından ve hava durumundan konuşuyorlardı. "Yaptırırken acıdı mı?" diye sordu Lemuel, pat diye. Beyaz parmağıyla Manfred'in kolunu işaret ediyordu.

"Çok," dedi Manfred.

"Bunları işin için mi yaptırıyorsun, yoksa sadece hoşuna gittiği için mi?" Kar beyazı yüzdeki bir çift açık gri göz, Manfred'in yüzünde dolaşıyordu.

"İkisi de," dedi. Kendini dürüst olmak zorunda hissetmişti. "Aslında işim için illa gerekli değiller ama insanlara ilginç bir imaj verdiği kesin. Beni sıradan biri sansınlar istemiyorum." Böyle açık konuşmak bir an tuhaf gelmişti.

Lemuel belli ki bu cevaptan tatmin olmamıştı. Bekledi. Manfred kendini freni patlayan bir araba gibi hissediyordu. "Özellikle sevdiğim sembolleri seçtim. Benim için özel bir anlamı olanları. İnsanların yunus ya da gökkuşağı dövmesi yaptırmalarını anlamıyorum."

Fiji'nin aniden kızarmasına bakılırsa, vücudunun bir yerinde küçük bir yunus olmalıydı. Manfred cadıdan hoşlanmıştı ama nedense farkında olmadan onu gücendirip duruyordu.

Creek siparişlerini almaya gelince Manfred rahatladı. Böylece hem Lemuel'la göz teması bozulmuş hem de Creek'i yakından inceleme fırsatı elde etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Az sonra çan çalınca o da herkes gibi kapıya baktı.

Hayırsever Olivia gelmişti. Manfred, Lemuel'ın içeri girdiği anı hatırladı. İkisi ne kadar da farklıydı. Ya da belki asıl farklılık, girişlerinde değil, lokantadakilerin verdiği tepkideydi. Lemuel geldiğinde, beraberinde vahşeti ve ölümü sürüklemişti. Manfred belki durumu biraz dramatikleştiriyordu ama başka nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. Oysa Olivia, eski bir filmin ilk sahnesinden fırlayan Lauren Bacall gibiydi. Hani insan odaya müthiş birinin girdiğini hissederdi ya, işte aynen öyleydi.

Olivia masaya doğru yürürken, bakışlarını lokantada dolaştırdı. Manfred kadının gözlerinden hiçbir şey kaçmadığına karar verdi. Olivia tam karşısına, Chuy'yle Teacher'ın arasına oturdu ve Manfred kadına bakakaldı. Kadını ilk kez bu kadar yakından görüyordu. Saçları kızıl kahveydi ama Manfred bunun doğal rengi olmadığını tahmin etti. Gözleri yeşildi ama onlar da doğal değildi. Yırtık bir kotla, bir bebeğin yanağı kadar yumuşak görünen, kahverengi, deri bir ceket giymişti. İçinde zeytin yeşili bir tişört vardı ve hiç takı takmamıştı.

"Seni yeni çocuksun, değil mi?" dedi Olivia. "Manfred?" Batı aksanıyla konuşmuyordu. Manfred bir tahmin yapacak olsa, Oregon ya da California derdi.

"Sen de Olivia olmalısın," dedi. "Kapı komşusuyuz."

Olivia gülümsedi ve sanki beş yaş gençleşti. Gülümsemeden önce Manfred kadının yaşına belki otuz altı derdi ama hayır, Olivia daha gençti. "Kasaba öyle küçük ki herkes komşu sayılır," dedi. "Hatta peder bile." Başıyla, İncil'inden kafasını kaldırmayan adamı işaret etti.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Onunla daha tanışmadık," dedi Manfred. Ufak tefek adam, şapkasını masanın kenarına koymuştu. Yarı çıplak kafası, tepedeki lambanın ışığında parlıyordu. Ama kalan saçlarından pek azı kırlaşmıştı.

"Belki de hiç tanışmazsın," dedi Olivia. "Peder kendi dünyasında yaşar." Manfred, Olivia'yı o kadar dikkatle inceliyordu ki kadının aslında peder yerine kapının yanındaki iki adama baktığını fark etti. Sonra gözleri Lemuel'a kaydı. İkisi göz göze geldiğinde, Olivia başını hafifçe eğerek ona yabancıları işaret etti.

Adamların sözüm ona etrafa baktıkları bile yoktu ama Manfred biraz sahte göründüklerini düşündü.

Creek alelacele mutfaktan çıktı. "Kusura bakma Olivia," dedi. "Fırından köfteleri çıkarıyordum. Sana ne getireyim?" Olivia yemeğini seçerken, Manfred genç kızın bir tek Lemuel'ın siparişini almadığına dikkat etti. Tam bu ihmale dikkati çekecekti ki vazgeçti. Lemuel bir şey istiyorsa bunu kendi söyleyebilirdi. Hem Manfred, adamın yemek filan yemediğinden emindi.

Çok geçmeden, Madonna'yla Creek ellerinde tabaklarla çıkageldiler. Teacher önündeki kavanozda bulunan bütün erik püresini Grady'ye yedirmeyi başarmıştı. Çocuğu annesine verdi ve Madonna onu mutfağa götürdü. Yemek konusunda hiçbir zaman seçici olmayan Manfred bile, Madonna'nın aşçılığından etkilenmişti. Bir yandan tabağındakilerin tadını çıkarırken, öte yandan da masadakilere tuz, biber ya da ekmek uzatıyordu. Birlikte yenen bir yemeğin bu küçük paylaşımları hoşuna gitmişti doğrusu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Creek'in odadaki varlığından da hoşnuttu. Gerçi kendini tutup ona fazla bakmıyordu. Kızı ürkütmek istemiyordu.

Olivia, Doğu Teksas'ta deprem olduğundan söz etti. Fiji, çöplerin düzenli toplanmadığından yakındı. Bobo da önceki akşam kullanılmış tuvaletini rehin vermeye kalkışan adamı anlattı.

Manfred iki yabancıyı merak etmişti bir kere. Ara sıra onlara göz atıyordu. Yüzü kapıya dönük olduğu için bunu farkettirmeden yapabiliyordu. Kahveyle tatlı (vişneli turta ve Hindistan cevizli kek) söylemişlerdi ve resmen *vakit geçiriyorlardı*. Manfred tecrübelerine dayanarak, sessiz adamların yemek yerken oyalanmadıklarını bilirdi. Geveze kadınlar, konuşmaktan yemek yemeye fırsat bulamayabilirlerdi. Geveze adamlar da öyle. Ama sessiz adamlar yemeklerini yer, hesaplarını öder ve çıkıp giderlerdi.

"Birini gözetliyorlar," diye mırıldandı farkına varmadan. "Ya da belki birini bekliyorlar."

"Acaba hangisi?" dedi Lemuel. Sesi, belki bir fısıltıdan bile alçaktı.

Manfred öyle dalmıştı ki irkildi. Ekmek boğazına takılınca öksürmeye başladı. Lemuel ona su bardağını uzattı. Gözlerinde alaycı bir ifade vardı.

Masadakiler sohbete devam etmek için Manfred'in düzelmesini beklediler. "İyiyim," dedi boğulurcasına. Sonra birden ensesinde soğuk bir el hissederek rahatladı. Creek boş bir ekmek sepetiyle mutfağa giderken, ona endişeli bir bakış fırlattı.

Rezil oldum, diye düşündü Manfred.

Sonra yine Lemuel'ın fısıltısını duydu. "Eee, ne diyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Manfred başını çevirip o tuhaf renkli gözlere baktı. Tamam, ona neyi hatırlattıklarını bulmuştu. Asfaltta eriyen karın rengindeydiler. "Seni ya da Olivia'yı izliyor olabilirler," dedi usulca ama yanındaki yaratık kadar sessiz olamamıştı tabii. Yine de solundaki Joe'nun, Chuy'yle, kuzeninin ziyareti hakkındaki muhabbetini sürdürmesine bakılırsa, pek de fena sayılmazdı.

"Ben de öyle düşündüm," dedi Lemuel. "Sence asıl hedef hangimiz?"

"İkiniz de değilsiniz," diye yanıtladı Manfred ve çabucak etrafına bakınıp sesini alçalttı. "Bobo'yu izliyorlar. Sizinle, onun kiracısı olduğunuz için ilgileniyorlar."

Lemuel cevap vermedi. Manfred adamın bu fikri kafasında tarttığını görebiliyordu.

"Belki de Aubrey yüzündendir," dedi Lemuel. Adam o kadar uzun bir süredir sessizdi ki Manfred bu konuyu kapattıklarını sanmıştı.

"Aubrey kim?" diye sordu.

"Şimdi olmaz." Başını hafifçe eğerek Bobo'yu gösterdi. "Sonra."

Manfred peçetesini dudaklarına bastırıp tabağın yanına bıraktı. Yemeğinin yarısı duruyordu. Doymuştu. Bir an Lemuel'ın iki yabancının üzerine atılıp onları korkunç bir şekilde katledeceğinden şüphelendi. Ya da belki Madonna mutfaktan bir satırla çıkıp adamlara saldırırdı.

Geceyarısı Kasabası'nda her şey mümkün gibiydi.

"Resmen abarttım," diye mırıldandı.

Joe'nun karşısında oturan Chuy, Manfred'e doğru eğildi. "Neyi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok yedim," dedi Manfred. "Kıtlıktan çıkmış gibi her şeyi silip süpürdüm." Hâlbuki tabağının yarısı doluydu ve Chuy'ninkinde tek bir kırıntı bile yoktu.

Chuy güldü. "Haftada iki üç gün burada yiyorum. Ama geri kalan günlerde, yediklerime dikkat ediyorum. Benim formda kalma formülüm bu. Dükkânda durmadan bir şeyler kaldırıyorum. Joe'yla sırayla köpeği dolaştırıyoruz. Bahçeyle de uğraşıyorum. Aslında birkaç kez koşmayı düşündüm ama Rasta çabuk yorulduğu için vazgeçtim." Chuy köpekten konuşmaya başladı.

Rasta söz konusuyken, Manfred tek kelime etmesine gerek olmadığını biliyordu. Evcil hayvan sahipleri, özellikle de çocuğu olmayanlar, hayvanlarından konuşmaya bayılırlardı. Herkesin hikâyeleriyle ilgileneceklerini düşünmek gibi de bir talihsizlikleri vardı. Ama Manfred'e göre, bu çok da büyütülecek bir kusur değildi. İnsanların daha ciddi konularda da yanlış varsayımları olabiliyordu.

Ayrıca Manfred, şu iki yabancının lokantada ne aradığını düşünmektense, bol tüylü, sevimli Rasta'dan konuşmayı yeğlerdi. Ve minik köpeğin kabızlık hikâyesi, kesinlikle masanın altından elinin üzerine kapanan soğuk elden daha az ürperticiydi. Joe, Chuy'ye izledikleri bir televizyon dizisiyle ilgili bir soru sorunca, Manfred endişesiyle baş başa kaldı.

Korkunç Lemuel'ı gücendirmek istemiyordu ama bir erkekle el ele tutuşmaya alışkın değildi. Manfred bütün cinsel seçimlere saygılıydı ama Lemuel hakkında ne hissedeceğini kestirememişti doğrusu. Bir okşayış mıydı bu, yoksa Lemuel onu kalkmaması için mi tutuyordu, anlayamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Manfred sol eliyle suyunu içerken, rahatsızlığının suratından belli olmadığını umdu.

"Manfred," dedi Fiji, "sen televizyon izlemeyi sever misin?"

Kadın onu kibarca muhabbete katmaya çalışıyordu, çünkü Joe ve Chuy, köpeklerinin bağırsak faaliyetlerinden konuşmaktan vazgeçip Teacher'la *Survivor* üzerine ateşli bir tartışmaya girmişlerdi.

"Herkes gibi benim de bir televizyonum var," dedi Manfred.

Olivia bile güldü. Ama kadının, iskemlesini hafifçe geriye ittiği Manfred'in gözünden kaçmadı. Olivia, *Survivor* konusunda Teacher'la hemfikirdi. İskemlesinin açısını değiştirerek sözde ona yaklaştı ama aslında bunu başını çevirmeden kapıyı görebilmek için yapmıştı.

"Olivia'nın tabancası var," dedi Lemuel, sadece Manfred'in duyabileceği şekilde.

"Fark ettim," dedi Manfred. Kendini inanılmayacak kadar bitkin hissediyordu. Birden nedenini anladı. "Ne yapıyorsun sen? Yoksa… Beni *emiyor musun*?"

"Kusura bakma ama evet," dedi Lemuel, ona bakarak. Lepiska saçları yakasına dökülmüştü. "Ben biraz farklıyım."

"Yok artık," diye mırıldandı Manfred.

Lemuel gülümsedi. "Haklısın, önce izin almalıydım."

"Burada senin için bir şişe kan bulundurmuyorlar mı?"

"Sentetikleri vücudum kabul etmiyor. Geldikleri gibi gidiyorlar. Gerçek kanı her şekilde içebilirim. Enerjiyi de öyle."

"Hâlâ doymadın mı?"

"Affedersin dostum," diye fısıldadı Lemuel ve nihayet soğuk elini çekti.

Kendimi üzerinden tank geçmiş bir krep gibi hissediyorum, diye düşündü Manfred. Kalkıp kapıya kadar yürüyebileceğinden bile emin değildi. Birkaç dakika kadar daha oturmaya karar verdi.

"İç," dedi mezardan gelircesine soğuk bir fısıltı. Manfred su bardağına uzandı ama beyaz bir el ona, koyu renkli ve buzlu sıvıyla dolu bir bardak uzattı. Manfred bardağı dudaklarına götürdüğünde sıvının bol şekerli, buzlu çay olduğunu fark etti. Normalde buzlu çaya pek düşkünlüğü yoktu ama şimdi canı tam da bunu istiyordu. Bütün bardağı bitirdi. Boş bardağı masaya koyduğunda, Joe'yu ona hayretle bakarken buldu.

"Çok susamışım," dedi.

"Fark ettim." Joe biraz şaşkın ve endişeli görünüyordu.

Manfred artık kendini daha iyi hissediyordu.

"Ye," diye fısıldadı Lemuel. Manfred titreyen elleriyle tabağındakileri silip süpürdü.

"Birden acıktım," dedi Chuy'yle Joe'ya (nedense Lemuel'ın yaptığını örtbas etmeye çalışıyordu). "Öğlen de yemedim. Beslenmeme biraz daha dikkat etsem iyi olacak."

"Keşke ben de öğün atlayabilseydim," dedi Joe. "Yaşlandıkça metabolizmam yavaşlıyor."

Masadakiler koşu bantlarının işe yarayıp yaramadığıyla ilgili bir sohbete daldıklarında, Manfred onları dinler gibi yaptı. Aslında eve gidip az önce yaşadıklarını salim kafayla düşünmek istiyordu. Lemuel'a kızgın olup olmadığına o zaman karar verecekti. Belki de fazla uzatmadan onunla konuşmalı ve bir kerelikten bir şey olmayacağını ama bunu bir daha yaparsa bozuşacaklarını söylemeliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Herkes yemeğini bitirmişti. Bobo kahve söyledi. Teacher vişneli turta istedi. Manfred de Lemuel'ın zorlamasıyla Hindistan cevizli kek sipariş etti. Keki Creek getirdi. Manfred'e karşı, herkese davrandığı kadar içtendi. Daha az değil. *Ama daha fazla da değil*, diye avuttu Manfred kendini.

Aslında, şansının az olduğunu biliyordu. Geceyarısı'nda yaşı Creek'e en yakın genç kendisi olabilirdi. Ama Creek gibi şahane bir kızın seçenekleri boldu.

Manfred işte o zaman Lemuel'la yaşadıklarını farklı bir gözle değerlendirdi. Creek, Lemuel'ı ona *amca* diye hitap edecek kadar seviyordu. Manfred, Lemuel'ın enerji emici bir vampir olmasından rahatsızlığını belli ederse, kızla bir şansı kalmayabilirdi.

Manfred içgüdüsel olarak doğruluğuna inandığı bir şey için geçerli bir sebep bulduğuna sevindi. İnsan bir yırtıcıyla komşuysa, onun boş yere sinirini bozacak davranışlardan kaçınmalıydı.

Fiji gitmek için kalktığında, gruptan itirazlar yükseldi. Manfred onların, birbirlerine hiç benzemeseler de ayrılmaz bir bütün olduğunu fark etmişti. "Yapmayın, çocuklar," dedi Fiji gülerek. "Bay Yılışık açlıktan ölmüştür." Masadakiler alayla gülünce ellerini kaldırdı. "Tamam, aptalca bir isim olduğunu biliyorum ama kedi bana kaldığında adı buydu. Bazen onun, beni bile gömeceğini düşünüyorum."

Bobo, Chuy ve Joe, Bay Yılışık'ın Mildred Loeffler'la kaç yıl kaldığını hesaplamaya çalıştı. Fiji biraz daha oyalanıp somut bilgilerle onlara yardımcı oldu. Veteriner kayıtlarına göre, Mildred teyze onu yavruyken almıştı ve ölmeden önce bir yıl

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birlikte yaşamışlardı. Demek ki kedi dört yaşlarındaydı. "Sizin anlayacağınız, bizimki hayatının zirvesinde," dedi Fiji ve tabağına on dolar bırakıp gitti.

O gece ay yoktu. Aynalı camlar simsiyah olmuştu. "Onu evine bıraksam mı?" diye sordu Manfred usulca. "Yoksa cinsiyetçi bir yaklaşım mı olur?"

"Kesinlikle öyle olur," dedi Olivia. Masadakilere gülümsedi. "Durun ben dışarı çıkayım da evine girene kadar bakayım."

Manfred, Olivia'nın gerçek amacının Fiji'nin güvenliği olduğuna bir an bile inanmadı. Kimse Fiji'ye bir şey yapmazdı ve Olivia bunu biliyordu. Onun asıl derdi, kapının yanında oturan yabancıları yakından incelemekti.

Ne yoğun bir akşam olmuştu. "Burada her gece böyle midir?" diye sordu Manfred, Lemuel'a.

"Yok canım. Bu bir ilk." Gayet ciddi görünüyordu.

Joe'yla Chuy evde bıraktıkları Rasta'yı dolaştırma sırasının kimde olduğunu tartışıyordu. Dolayısıyla Lemuel'ı duymadılar ama Bobo ona soru sorarcasına baktı. "Bir sorun mu var?"

"Merak etme," dedi Lemuel ve Bobo'ya gülümsedi. Çoğu insan bunu ürkütücü bulabilirdi ama Bobo, bronz teninde parlayan, kusursuz, beyaz dişlerini sergileyerek ona aynı şekilde karşılık verdi. Manfred onun, yakışıklılığını hayatı boyunca koruyacak şanslı tiplerden olduğunu düşündü ve ev sahibini kıskanmamaya çalıştı.

Peder yemeğini bitirmişti. Sessizce kalkıp kimseye veda etmeden lokantadan çıktı. Bir tek, Olivia'nın yanından geçerken omzuna hafifçe vurdu. Ama ikisi de konuşmadı. Olivia, bir kadının Davy Otobanı'ndan geçip aheste aheste evine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gidebileceği kadar uzunca bir süre kapıda bekledikten sonra nihayet masaya döndü.

Kapının yanındaki iki adam, tatlılarını ve kahvelerini bitirmişti. Creek başka bir istekleri var mı diye masalarına iki kez uğramış ve ikincisinde hesabı bırakmıştı. Ama adamlar hâlâ anlamsızca oyalanıyordu.

Az sonra, Madonna mutfaktan çıkıp tezgâhtaki zili çaldı. "Bayanlar, baylar. Bu kasabanın en gözde buluşma mekânının sahibi olmaktan ne kadar kıvanç duysam az ama Grady'yle Teacher'ı eve götürmem gerek. Sonra da biraz televizyon izlemeyi planlıyorum. Onun için, sizden gitmenizi rica etmek zorundayım."

Daha açık sözlü olamazdı, diye düşündü Manfred.

Hesaplarını ödemeyenler cüzdanlarını çıkardılar. Manfred iki yabancının, yemeğin parasını nakit ödediğine dikkat etti. Olivia, Lemuel ve Manfred'in temkinli bakışları arasında lokantadan çıkıp gittiler.

"Bunlarda kesin bir pislik var," dedi Manfred, Lemuel'a. Olivia tek başına lokantadan çıktı.

Lemuel'ın asfaltta-erimiş-kar rengi gözleri, Manfred'in yüzünde dolaştı. "Haklısın genç adam," dedi. Madonna, Teacher'ın yanında, tezgâhın orada bekliyordu. Kucağındaki küçük Grady'nin gözleri kapanıyordu. Lemuel iskemlesinden kalkıp bebeğin kafasını okşadı. Grady adamın buzdan dokunuşundan hiç rahatsız olmadı. Aksine keyifle kıkırdadı. Minik elini Lemuel'a uzattı. Lemuel da onu öpmek için eğildi. Grady heyecanla kollarını savurdu. Lemuel kapıya doğru yürüdüğünde, Manfred bir şeye dikkat etti. Madonna'yla Teacher,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lemuel'ın bebeklerine yaptığı sevgi gösterisini son derece rahat karşılamış gibiydi ama kar beyazı yaratık kapıya yöneldiğinde, gözle görülür bir şekilde rahatlamışlardı.

Manfred birden kendini aptal gibi hissetti. Neden bu kadar gerilmişti ki? Tanımadığı iki adam akşam yemeklerini yemiş ve biraz oyalanmıştı hepsi o. Ve bir de Lemuel elini tutmuştu.

Manfred titrek bacaklarının üzerinde doğrulduğunda, neden birdenbire fikrinin değiştiğini düşündü. Lemuel'ın fiziksel yakınlığı, olaylara bakış açısını mı etkilemişti? Belki-dehiçbir-sorun-yoktu tarzı yaklaşım mı mantıklıydı, yoksa bu, enerjisinin emilmesinden kaynaklı bir kayıtsızlık hâli miydi?

Lemuel çıkmadan önce dönüp son bir kez Manfred'e baktı.

Joe ve Chuy'ye iyi geceler dileyen Bobo, ortamın gerginliğinin farkında değil gibiydi. Tıpkı Geceyarısı Kasabası'nın diğer sakinleri gibi. Manfred iki yabancının, kamyonetlerine atlayıp uzaklaştığını ve buraya bir daha hiç uğramayacaklarını düşündü. Ama eviyle emanetçi arasındaki boş arazide yürürken, gümüş rengi arabanın ortadan kaybolduğunu fark etti.

İçinde, Hayırsever Olivia'nın adamların peşine düştüğüyle ilgili güçlü bir his vardı.

Burada ne aradıklarını bilmek güzel olurdu, diye düşündü. *Lemuel'ın diğer kan emicilerden farkı ne acaba? Ha bir de, Aubrey kim?*

Manfred kendine, buraya iş için geldiğini hatırlattı. Geleceğini planlamak zorundaydı. İnsanların dertleri onu ilgilendirmezdi.

Yine de o gece uyuyana dek kafasında aynı sorular dolaşıp durdu.

BELONGS TO KÂHYA TEAM

4

İki sabah sonra Fiji, küçük arka verandasında oturup şifalı ot bahçesine beğeniyle baktı. Sabah, kahvaltıdan önce orada bir saat çalışmıştı. Kendini bütün stresinden arınmış hissediyordu. En eski kotuyla, uzun zaman önce bir badana boya projesinde lekeleyip kollarını dirsekten kestiği sweatshirt'ünü giymişti. Branda bezinden iskemlesi ve ayaklarını koyduğu plastik tabureyle pek rahattı doğrusu. Kocaman bir kupa çayı ve yaban mersinli çöreği de yanındaki sehpada duruyordu.

Daha da güzeli, dükkânı açmasına bir buçuk saat vardı.

Fiji rahatını bozmaya üşenmeseydi, içeri gidip fotoğraf makinesini alır ve kedisinin resmini çekerdi. Bay Yılışık, yassı bir kaldırım taşına, poz verircesine uzanmıştı. Bitkilerin yeşili, taşın koyu kızılı ve portakal rengi tüylerinin arasına altın simler serpiştiren güneşle, gerçekten de ölümsüzleştirilmeye değer bir manzaraydı.

Ne var ki Fiji bir türlü yerinden kalkamadı. Onun yerine, kedinin görüntüsünü hafızasına kazıdı. Sonra gözleri bitkilere

kaydı. "Ben harika bir kadınım," dedi, Bay Yılışık'a. Kedi, kafasını oynatmadan, gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Evet, öylesin," dedi Bobo. Fiji dalmıştı. Korkuyla yerinden sıçradı. "Ay!"

"Affedersin," dedi Bobo, çekici bir gülümsemeyle. "Seni korkutmak istememiştim. Dükkânın kapısını çaldım. Açmayınca burada olabileceğini düşündüm. İstersen gideyim?"

Gitmek mi? *Keşke* hiç *gitmese*, diye düşündü Fiji. Onun asıl derdi, Bobo'dan kurtulmak değil, arkadaşlığını ne kadar sevdiğini genç adama fazla belli etmemeye çalışmaktı. "Yok canım," dedi. "Otursana. Çay ister misin? Çörek de var." İkinci çöreği de kendi yemeyi planlamıştı ama onu seve seve Bobo'ya verebilirdi. Hatta tabağındakini istese onu da verirdi.

"Süper olur," dedi Bobo. Fiji'nin hızla atılıp üzerindeki bahçe eldivenlerini aldığı iskemleye oturdu. Fiji ise küçük mutfağına âdeta uçtu. Bobo'nun çayını koymak ve yaban mersinli çöreğinin üzerine fazladan biraz tereyağı sürmek sadece birkaç dakikasını aldı.

"Nasıl bu kadar becerikli olabiliyorsun?" diye sordu Bobo, Fiji'nin eline tutuşturduğu açık yeşil fincanla tabağa hayranlıkla bakarak.

Fiji boya lekeleriyle kaplı sweatshirt'ünü gösterdi. "Her konuda öyle değilim."

Misafiri çayını yudumlayıp çöreğinden bir ısırık aldı. "Ev ne durumda?" diye sordu, bahçeyle kediyi beğeniyle süzerek. "Tamir edilecek bir şeyler var mı?"

Ne tatlı, diye düşündü Fiji. *Kendime neden onun gibi düzgün birini bulamadım ki?*

BELONGS TO KÂĞITÇI TEAM

Fiji hafızasını zorlayarak Bobo'ya bir iş yaratmaya çalıştı. "Mutfak tezgâhım," dedi sonunda. "Kenarındaki bant gevşedi. Çayını içtikten sonra Japon'la yapıştırabilir misin?"

Bobo'nun yüzü ışıldadı. "Silikonla daha iyi tutar. Silikon tabancan var mı?"

"Sanmıyorum," dedi Fiji. "Marangozluk işleriyle hiç aram yok." *Sandığın kadar becerikli olsaydım, şimdiye böyle yapayalnız mı olurdum*, diye söylendi içinden.

"O zaman benimkini getireyim," dedi Bobo. "Acaba en son nereye koydum? Gidip bir bakayım da olmadı seni ararım."

"Çöreği hak ettin." Fiji kendini rahatlamaya zorladı. Bobo'nun yanında bu kadar gerilmesi saçmalıktı. "Aman, neyse ki gündüzleri biraz serinledi. Bence ne yapmalıyız, biliyor musun? Bir şehir pikniği düzenlemeliyiz."

"Şehir?"

"Evet," dedi Fiji kararlılıkla. "Kasaba pikniği, kulağa biraz dandik geliyor. Geceyarısı'ndaki herkes, hatta peder bile katılmalı. Herkes yanında yiyecek içeceklerini getirir. Rio Roca Fria'ya gider, şöyle güzel bir sonbahar pikniği yaparız. Pazartesileri lokanta kapalı. Emanetçiyle Joe'ların dükkân da öyle. Nasıl fikir ama?"

"Sence Shawn, Creek ve Connor gelebilirler mi? Shawn'un benzincisi her gün açık."

"O zaman birkaç saatliğine Creek'siz idare eder. Connor da okuldan erken çıkar. Ya da belki benzinciye Teacher bakar. Herkesin tatil olduğu bir gün yok maalesef. Pazarı düşündüm ama o gün Madonna'nın işleri yoğun. Peder de hayatta gelmez. Gerçi ayini dokuz buçukta başlayıp onda bitiyor ya, neyse."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Peder ayin mi yapıyor? Nerede?"

"Şapelde tabii. Başka nerede olacak? Her pazar sabahı, mezhep ayırt etmeksizin, herkese açık bir ayin düzenliyor."

Bobo'nun ağzı beş karış açık kalmıştı. "Hiç bilmiyordum. Kimseden de duymadım. Çok katılım oluyor mu bari?"

"Hayır. Bazen pederle yalnız oluyoruz. Gerçi ben aslında Hristiyan bile sayılmam. Arada bir de pederin yardım ettiği birileri geliyor. Pekâlâ, piknik konusuna geri dönelim. Sence de güzel olmaz mı?"

"Olur tabii. Uzun zamandır yürüyüş yapmıyordum. Şeyden beri…" Bobo birden sustu.

Aubrey seni terk ettiğinden beri. Fiji az kalsın dişlerini gıcırdatacaktı. "O hâlde anlaşık. Hem yeni komşu için de değişiklik olur."

"Manfred mi? Nasıl, onu sevdin mi?" diye sordu Bobo.

Fiji bir an kararsız göründü. Bobo onunla dalga mı geçiyordu? Yoksa yirmi sekizine gelmiş bir kadının, okuldaki yeni çocuk misali, kasabaya henüz taşınan birine vurulduğunu mu düşünüyordu?

Fiji az sonra Bobo'nun sorusunda bir art niyet olmadığına karar verdi. Öylesine konuşuyordu işte. "İyi birine benziyor," dedi. "Tuhaf bir işi var. Kendi de biraz uçuk kaçık. Ama Lemuel ona çabuk ısındı."

"Sahi mi?" Bobo bunu daha önce fark etmemiş gibiydi. "Eh, ne güzel işte."

Fiji kafasını salladı. "Bence de."

"Keşke pikniğe Lem de gelebilseydi," diye hayıflandı Bobo. "Ama gece gidemeyiz. Dolunay bile olsa yol çok karanlık."

"O hâlde bir gün kararlaştırıp insanlara haber verelim," dedi Fiji. "Gelecek pazartesiye ne dersin? Ben herkesle konuşurum."

"Harika." Her zamankinden biraz daha canlı görünüyordu. "Ben bira ve kola getiririm." Saatine baktı. "Dükkânı açsam iyi olacak. Hoş, bu kadar erken kimse gelmez ya."

"Lem hâlâ haftanın beş gecesi çalışıyor mu?" Geceyarısı Emanetçisi, haftanın altı günü, sabah dokuzdan akşam altıya ve gece sekizden sabah altıya kadar açıktı. Pazarları dükkân yirmi dört saat kapalıydı. Pazartesileri eğer uygun olurlarsa, gündüz mesaisi Teacher'da, gece mesaisi de Olivia'daydı. Ama genelde emanetçi pazartesi de kapalı oluyordu. Bobo'yla Lemuel bu durumda iki gün, iki gece izin yapıyordu.

"Birini tutmayı düşünüyoruz," dedi Bobo. "Pazartesinin belirsizliği beni rahatsız ediyor. Güvenilir birine ihtiyacımız var. Hem işimiz olduğunda başka günler de yerimize bakar. Ama evet, Lemuel hâlâ beş gece çalışıyor. Pazar ve pazartesi geceleri izin yapıyor."

"Lemuel boş zamanlarını nasıl değerlendiriyor acaba?" dedi Fiji. Kısa bir sessizlik oldu. "Galiba, en iyisi bunu hiç kurcalamamak."

"Bence de."

Fiji bir an duraksadı. *Onun, Aubrey'ye ne olduğunu bilebileceği hiç aklına gelmedi mi,* diye sormak istiyordu. *Ama hayır. Eğer bileceğini düşünseydi, bunu Lemuel'a sorardı, çünkü Bobo'nun içi dışı birdir.*

Bobo gittiğinde, Fiji derin bir iç çekerek tekrar ayaklarını tabureye uzattı. Az sonra, bahçesinden ve rahatından vazgeçip

eve dönmesi, giyinmesi, dükkânı açması gerekecekti. Gerçi Fiji işini seviyordu. Hem şimdi önünde, heyecanla bekleyeceği bir piknik vardı. Ama Aubrey'yi bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Fiji, Aubrey Hamilton'ı hiç mi hiç sevmezdi. Hatta ondan nefret ederdi. Aubrey'ye yolladığı negatif enerjileri hatırlayınca vicdanı sızladı. Onun, bir gün ardında iz bırakmadan ortadan kaybolmasını dilemiş miydi hiç? Hem de kaç kez! Özellikle de Aubrey, Bobo'nun boynuna asılıp ona şehvetle sürtündüğünde. Ve sonra Aubrey sırra kadem basmıştı.

Geceyarısı sakinlerinin büyük bir kısmı fazlasıyla zeki olduğu için, Fiji, Aubrey'nin kayboluşunu onlarla tartışmamaya özen göstermişti. Kadından hoşlanmadığı zaten her hâlinden belliydi, bir de bunu milletin gözüne sokmanın alemi yoktu. Fiji bunun yerine bir büyü yapmıştı. İşe yaramışsa, Geceyarısı'ndaki herkes Aubrey'nin gerçek yüzünü görmüş olmalıydı ama bir kişi bile bu konuda ağzını açmamıştı, o başka.

Ve bu böyle devam edecekti, çünkü Bobo, Aubrey onu terk etti diye karalar bağlamıştı. Ve herkes Bobo'yu severdi.

Fiji, Bay Yılışık'a bakıp kaş çattı. Aubrey'yi düşüncelerinde hep geçmişte bıraktığını ilk kez fark etmişti. Bobo acı çekiyordu ama onun bir gün döneceğini umduğu da çok açıktı.

Ne var ki Fiji bunun olacağına asla inanmıyordu. Aubrey'yi bir daha göreceğini hiç sanmıyordu.

Ama yanılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

Cumartesi sabahı, Manfred'in cep telefonu erkenden çaldı. "Manfred," dedi Fiji. Arkadan müthiş bir gürültü geliyordu. Manfred jaluziyi aralayıp baktı. Fiji bahçedeydi ve aralarından kocaman bir kamyon geçiyordu. "Pedere bir şahit lazım. Şapele gelebilir misin diye soracaktım."

"Şimdi mi?" Manfred ekrana yazdıklarına baktı. *Şu anda büyük bir karmaşadasınız. Ama önünüz açık. Üç gün içinde bütün sorunlarınızın çözüleceğine dair bir işaret alacaksınız. Bu arada sırlarınız konusunda herkese güvenmeyin. Size yakın birisi kötülüğünüzü istiyor.* Falına baktıran Chris Stybr'ı tanımıyordu (Manfred bazen müşterilerini hayalinde canlandırabilirdi ama bu Chris, kadın da olabilirdi, erkek de, ya da çift cinsiyetli bile olabilirdi). Yine de inandırıcı bir yorum yapmalıydı.

"Bir an önce evlenmek istiyorlar," dedi Fiji. Kendisi, mutlu çiftten daha sabırsız gibiydi. "Gelebilecek misin?"

"Tamam," dedi Manfred. Çabucak başka bir cümle yazdı: *Hiç beklemediğiniz bir anda, hayırlı bir işe vesile olacaksınız.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve e-postayı gönderdi. Sokak kapısını her zamanki gibi kilitledi. Sağına soluna baktı ama Cadı Işığı Caddesi'nde tek bir araç bile yoktu tabii. Fiji bile ortadan kaybolmuştu. Hava serindi. Manfred sweatshirt'ünün kapüşonunu kafasına geçirdi. Sonbaharı severdi. Pederin ondan ne isteyeceğini tam olarak bilmese de yaşlı adamı öyle merak ediyordu ki ister istemez heyecanlanmıştı.

Manfred düğün şapelinin, gıcırdayan, tahta basamaklarını çıktı. Kahverengi kapısı dışında, bütün bina bembeyazdı. Zemin parkeyle kaplanıp yakın bir zamanda griye boyanmıştı. Şapelin ön kısmında, dört tane uzun bank vardı. Onlar da duvarlar gibi beyazdı. Mihrap, üzerinde bir resim duran, basit bir masadan ibaretti. İsa pek çok kilisede olduğu gibi çocuklarla değildi –bir grup hayvanın tam ortasındaydı. Manfred'in merakı iyice kabarmıştı.

Küçük bir grup insan dönüp ona baktı. Siyah takımı ve beyaz gömleği içindeki peder (şapkası ve boyun bağı da eksik değildi) elini kaldırarak onu kutsadı. Manfred birden paniklemişti. Pederin ince ve kırışık yüzünde ilk dikkati çeken, gür kaşlarının altında ışıldayan boncuk gözleriydi. Kaşları yüzünden emin olamıyordu ama Manfred bu gözlerde bir tuhaflık hissetti. Gerçekten sarı olabilirler miydi, yoksa ona mı öyle geliyordu? Yaşlı adamın elinde, bir İncil'le başka bir kitapçık vardı. Yanındaki kürsüde beyaz bir sertifika duruyordu.

Fiji uzun, kahverengi bir etekle, turkuaz rengi bir bluzun üzerine geçirdiği, rengârenk yamalı bir yelek giymişti. Tam da cadı olduğunu iddia eden, hafif kaçık bir genç kadın gibi görünüyordu.

BELONGS TO KÂHYA TEAM

Manfred evlenen çifte göz attı. Onları tanımıyordu. İkisinin de acilen bir diş doktoruna ihtiyaçları vardı ve acınacak kadar gençlerdi. Kızın saçları tatlı bir kumraldı. Erkeğinkiler birkaç ton daha koyuydu. Fakir ve ürkek görünüyorlardı. Bir de heyecanlı ve mutlu.

Manfred yanlarına gittiğinde başıyla pedere selam verdi. Peder de aynısını yapıp kitapçığı açtı ve evlilik kurumunu anlatmaya koyuldu. Adamın ses tonu, Manfred'i âdeta şok etti. Yaşlı adamdan, tekdüze bir ses bekliyordu. Aksine, pederin sesi zengin ve anlamlıydı. "Lisa Gray ve Cole Denton, buraya Tanrı'nın ve şahitlerinizin huzurunda…"

Genç çift, titrek seslerle evlilik yeminlerini etti. Peder onları karı koca ilan ettiğinde, öpüşüp birbirlerine şapşal şapşal sırıttılar. Gelinin kalçalarını sımsıkı saran kotuna ve hafif göbeğine bakılırsa, şimdiden bir aile olmuşlardı.

Manfred, Fiji'yle birlikte onları alkışladı. Gelinle damat gülümsedikleri için, o da sırıtıyordu ama içinden, bu evliliğe en fazla iki yıl verdi. *Amma da cimriyim*, diye düşündü sonra. Belki de annesi ona iyi bir örnek olmadığı içindi. Manfred babasıyla hiç tanışmamıştı. Hatta babasının kim olduğunu bile bilmiyordu.

Peder genç çifte evlilik sertifikalarını gösterdi. "Bunu hemen bölge kâtibine yollayacağım," dedi. "Size mutluluklar dilerim. Huzurla, sevgiyle ve Tanrı'nın hizmetinde yaşayın."

Episkopalist dua kitabından değil miydi bu, diye düşündü Manfred. Annesiyle birkaç kez kiliseye gitmişti.

"Teşekkürler Peder Sheehan," dedi kız ve yaşlı adama sarılırken, yüzüne sevimli bir ışıltı yayıldı.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Size minnettarız," dedi damat, pederin elini içtenlikle sıkarken. Ve adama on dolarlık bir banknot takdim etmeyi ihmal etmedi.

"Teşekkür ederim oğlum," dedi Peder Emilio Sheehan.

Genç çiftin, artık nasıl bir balayı düşündüyseler yola çıkmalarıyla, tören son buldu. Fiji onlara el sallayarak veda etti. Manfred de onu taklit etti. Pederle konuşma fırsatı kolluyordu ama yaşlı adam onunla pek ilgilenmiyordu. Manfred, duvardaki çerçeveli belgeyi inceledi. Orada, Emilio Sheehan'ın, Tanrı'nın Kutsal Sandığı Kilisesi tarafından Teksas eyaletinde insanları evlendirmekle yetkilendirildiği yazılıydı. Manfred artık adamın bir şarlatan olmadığından emindi.

Hepi topu üç buçuk metre genişliğinde ve beş metre uzunluğundaki şapelin kapısına doğru yavaşça yürüdü. Amerikan standartlarına göre, eski bir binadaydı. Banklar dışında, ahşap işçiliği oldukça kabaydı. Çivileri paslanmış, bazıları gevşemişti. Kilisenin ön tarafındaki sobayla ısınıyordu. Yazları içeriyi soğutmak için tavana pervaneler takılmıştı. O hâlde elektrik de vardı. Ama bir dolap odası ya da tuvalet yoktu.

Manfred'le Fiji, pek sağlam olmayan tahta basamakları dikkatle indi. Manfred bir an şapelin önünde durup etrafına bakındı. Bay Yılışık dolaşmaya çıkmıştı. Manfred ona el salladığında, sarman kibirli bir tavırla başını çevirdi. Şapelden hayvan mezarlığını çevreleyen çitin kapısına doğru, çakıl taşlı bir yol ilerliyordu.

Manfred arkasına baktı. Peder de onlarla birlikte çıkacak mı diye merak etmişti. Ama kapı kapandı ve bir daha da açılmadı. Yaşlı adam bütün gün o çıplak odada belki biri gelir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye mi bekliyordu? Şimdiye kadar delirmemesi şaşılacak şeydi doğrusu.

"Sık sık şahitlik ediyor musun?" diye sordu Fiji'ye, çünkü pederin delirme ihtimalini daha fazla düşünmek istemiyordu.

Fiji gülümsedi. "Hayır. Peder bazen benden rica ettiğinde de Bobo'yu arıyorum. Ama bugün müşterisi vardı, ben de sana haber verdim. Umarım sorun olmamıştır?"

"Hayır," dedi Manfred. İşin tuhafı, bunu sırf kibarlıktan değil, içtenlikle söylemişti. Hemen ekledi. "Tabii bazı günler daha yoğun oluyorum."

"Mesaj alındı." Fiji, evine gitmek için döndü. Bay Yılışık fark ettirmeden onları geçmişti. Şimdi tam Fiji'nin rengârenk bahçesiyle, şapelin önündeki ayrık otlarının arasında oturuyordu. Kuyruğunu, kıvırarak patilerine dolamıştı. Bir biblodan farksızdı.

Sarman, Manfred'in aklına bir soru getirmişti. "Hayvan cenazelerine de katılıyor musun?" Kilisenin yanındaki tabelayı ilk gördüğünden beri orayı merak ediyordu.

"Pek sık değil. Yılda ancak yedi, sekiz düğün oluyor. Hayvan cenazelerinde de peder bazen beni, insanları teselli etmem için çağırıyor. O da yılda iki kere ya oluyordur ya olmuyordur."

"Sana para veriyor mu?" Manfred, bu sözler ağzından çıkar çıkmaz densizlik ettiğini anladı.

"Hayır," dedi Fiji buz gibi bir sesle. "Peder benim arkadaşım. Ona yardım etmek için gidiyorum." Arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Dur bir dakika," dedi Manfred, Fiji'nin arkasından. "Düşünmeden konuştum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biraz öyle oldu." Fiji'nin öfkesi yatışmamıştı. Manfred, aralarını düzeltmek için ne yapabileceğini düşündü.

Fiji ellerini yumruk yapıp gözlerini kısmıştı. "O iki sihirli kelimeyi söylesen ölür müsün?" dedi.

"Sihirli kelime mi?" Manfred ona şaşkınlıkla baktı. "Bilsem söylerdim ama…"

"Özür dilerim," dedi Fiji. "İşte bu kadar basit. Ama Y kromozomluların hiçbiri bunu anlamıyor." Genç kadın uzun eteğini savurduğunda, çimenlerin üzerinde, geçen geceki yağmurdan kalan bütün su damlacıklarını topladı. Ve çekip gitti.

"Duydun, değil mi Yılış?" dedi Manfred sarmana. Kedi onu mağrur ve etkileyici bakışlarla süzdü. "Sana yanlış isim takmışlar," diye mırıldandı Manfred. "Ne yılışığı? Uyuzun tekisin." Başını sallayarak karşıya geçti. Evine dönüp yeniden Bernardo kimliğine bürünmek, onu rahatlatmıştı.

Ama bugün kadınlar hakkında yeni bir şey öğrenmişti.

Onlardan özür dilemen hoşlarına gidiyordu.

6

Manfred'in kadın-erkek ilişkileriyle ilgili yeni bilgiler edindiği günün ilerleyen saatlerinde, Bobo kendini bambaşka bir tartışmanın içinde buldu. Gerçekten de yoğun bir gün geçirmişti. Cumartesileri bazen böyle olurdu. Özellikle de ay sonuna doğru. Akşam geç saatte, o sabah dükkânı açtığından beri ilk kez koltuğuna oturdu.

Bobo çok çalışmaktan bıkmıştı. Yarım günlük birini tutmayı ciddi ciddi düşünüyordu ki dükkâna iki adam geldi. Onları hayal meyal tanıyordu. Bobo'nun mesaisi uzun sürmüştü. Hâlbuki normalde altıda kapar, sonra Lem sekizde gelip dükkânı tekrar açardı. Şimdi saat yedi filan olmalıydı. Dışarısı karanlıktı.

"Kapattım," diye seslendi. "Bir saat sonra gelin lütfen." Sonra onları hatırladı. O gece lokantada yemek yiyen iki yabancıydı. Bobo adamların oraya iş için gelmediğinden emindi. Böyle tipleri bilirdi. Ona soru soracaklardı. Bobo'nun kurtulmak için Geceyarısı'na sığındığı sorulardan.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Vakit kaybetmediler.

"Büyükbaban tutuklandığı gece," dedi kısa boylusu, "bir muhbir, polise gizli bir zuladan söz etmiş. Tüfeklerden ve daha büyük birkaç parçadan. Polis bazılarına ulaşmış ama babamın arkadaşının kuzeni de dahil, herkes onda daha fazlasının olduğunu biliyordu."

Bobo kederle başını salladı. Dükkânında, en rahat kotu ve tişörtüyle oturuyordu. Biraz önce kendine bir kupa sıcak çikolata hazırlamıştı. Dükkân boş olduğunda, bir Lee Child romanı okuyordu. Jack Reacher, onun kahramanıydı. Bobo, *keşke şimdi burada olsaydı,* diye düşündü.

Bobo kendini fazla bıraktığının farkındaydı. Aubrey'nin ortadan kayboluşunu yılın krizi olarak görmekle, aslında büyük bir hata yapıyordu. Bobo, Winthrop'un başına gelen boktan şeylerin belirli bir zaman aralığı olduğuna inanmakla aptallık etmişti.

Kısa boylu adamın söylediklerini yeni yeni kavrıyordu. Bobo'nun güzel bir günde duymaktan en çok nefret ettiği şey, birinin ona kendi hikâyesini anlatmasıydı. Yine belanın eşiğinde olduğunu seziyordu. Derin bir iç çekip kupasını daha güvenli bir yere kaldırdı.

Bobo iri yarı ve formdaydı. Haftada üç kez koşar, her gün dövüş sanatlarının temel hareketlerini tekrarlardı. Dövüşmekten özel bir zevk almıyordu ama bu gece buna mecbur kalacağını hissediyordu. "Büyükbabamın sırları hakkında hiçbir şey bilmiyorum ayrıca onun ırkçı ve homofobik görüşlerine katılmıyorum," dedi, davetsiz misafirlerine. "Şimdi basın gidin buradan." Bobo nefesini boşuna tükettiğini biliyordu.

BELONGS TO KÂHYA TEAM

"Hayır," dedi adamlardan kısa boylusu. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

Sürpriz, diye düşündü Bobo alayla.

"Bize o tüfeklerle patlayıcıların yerini söyle." Adam, Bobo'nun dilini çözmek için bir bıçak çıkardı. Oldukça keskin görünüyordu. "Ya dediğimizi yaparsın ya da sonuçlarına katlanırsın."

"Yerinizde olsam, kendime o kadar güvenmezdim," dedi başka bir ses. İki yabancı, gözle görülür şekilde telaşlanmıştı. Gözlerini, dükkânın gündüzleri bile güneşin ulaşmadığı karanlık derinliklerinde dolaştırdılar. Birkaç mutfak robotunun bulunduğu bir rafın arkasında, Hayırsever Olivia belirdi. Bobo gülümsedi. Şimdi güçleri eşitlenmişti.

Adamlar karşılarında siyah sütyenli ve siyah plaj pantolonlu bir kadın bulunca rahatladılar. Olivia'nın elinde bir yay vardı. Uzun boylusu (sakallı ve bıyıklı olanı) pis pis sırıttı. "Kimsin sen? Robin Hood'un sevgilisi mi?" Sağ eliyle bir tabanca çekti.

Ve Olivia adamı vurdu.

Uzun boylu adam, sağ omzuna saplanan okun tüylü ucuna şaşkınlıkla baktı. Birkaç saniye sonra, suratındaki komik ifade dehşete dönüştü. Acıyla bağırdı ve tabanca elinden düştü. Patronu (kahverengi saçlısı) bıçağı boş verip kendi tabancasını çekti ve Olivia'ya ateş etti.

Ama Olivia orada değildi. Bobo da öyle. Okun vınlamasını duyduğu anda gölgelerin arasına dalmıştı. Kısa boylu adam, şaşkınlıkla etrafına bakınarak, vuracak bir hedef aradı.

Derken, sağ tarafında bir hareket hissetti ve aynı anda bir ses duydu. Sonra beyaz bir girdap gördü ve iki el ona uzanıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kafasının iki yanından tutarak boynunu kırıverdi. O sırada kopan liflerin mide bulandırıcı sesi duyuldu ve kısa boylu adam yere yığıldı. Bobo neler olduğuna bakmak için doğruldu.

"Tanrım, Lem," dedi ama pek de şaşırmış görünmüyordu. "Biraz abartmadın mı?" Olivia inleyerek yerden kalktı. Lem yanından geçerken ona çarpmış, Olivia kafasını vurmuştu.

Uzun boylu adam, kan içindeki koluyla tekrar bağırmak için ağzını açtı ama Lemuel buna fırsat vermedi. Neyse ki bu kez, adamın boynunu kırmak yerine, eliyle ağzını kapamayı yeğlemişti.

"Bobo," dedi Lem, boğuk sesiyle. "Ben bunu aşağıda biraz sorgulayacağım. Sonra dükkânı açarım. Olivia?"

"Buyurunuz efendim?" diye homurdandı Olivia. Tam durumu kontrol altına almışken, Lem ortaya çıkıp yine havasını söndürmüştü.

"Ölen beyefendi için uygun bir mezar yeri ayarlayabilir misin? Bir an önce hallet lütfen. Her an kapıdan içeri bir müşteri girebilir."

Haklıydı. Gece ne zaman hızlı başlasa öyle devam ederdi. Olivia, "Tamam," dediyse de belli ki hâlâ öfkesi geçmemişti. "Her zamanki yer olur, değil mi?"

"Tabii," dedi Lem. Dairesinin kapısı yerine, yerdeki bir kapaktan içeri girmişti. Orası sahanlığa açılıyordu. Kapağı bir tek Lemuel'la Olivia biliyordu, o kadar gizliydi. "Sana güveniyorum. Eminim, kendi başına halledebilirsin." Debelenen adamı kapağa doğru sürüklemeye başladı. Tutsağı, Lemuel'dan belki on beş santim uzun ve çok daha ağırdı. Ama Lemuel onunla kolayca başa çıkıyordu.

BELONGS TO KÂHYS TEAM

"Teşekkürler," diye seslendi Bobo arkasından. "Siz ikiniz, benim acil kurtarma ekibimsiniz."

"Yardımcı olabildiğime sevindim," dedi Lem. "Dükkânda alarm olması iyi oldu." Alarmı Lem düşünüp kurmuş, Bobo da ona yardım etmişti.

"İyi ki Lem uyanıktı," dedi Olivia. Bobo nihayet, Olivia'nın yarı çıplak, Lem'in de tamamen çıplak olduğunu fark etmişti. Bobo bu enteresan detayı şimdiye dek kaçırdığına sevinsin mi üzülsün mü, bilememişti doğrusu.

"Çok şanslıyım," dedi kuru bir sesle. "Kusura bakmayın, sizi rahatsız ettim."

"Özel konulara girmeyelim lütfen," diye kestirip attı Lemuel. "Kapıdaki tabelayı çevirirsen iyi olur Bobo." Bobo, Lemuel'ın, bir çuval gibi omzuna attığı adamla aşağı inişini izledi.

"Tamam," dedi ve aşağıdaki kapı açılıp kapandı. "Bana ihtiyacın var mı Olivia?"

"Sen etrafı topla," dedi Olivia. "Ben bununla ilgilenirim." *Bu* dediği, kısa boylu adamın cesediydi.

Bobo, Olivia'yla inatlaşmamayı çoktan öğrenmişti. Hele de Lem kısa boylu adamı öldürerek başrolü ondan çalmışken. Lemuel'ın dairesinden gelen çığlıkları duymazdan gelerek, yerdeki kapağı sıkıca kapadı. Lemuel'ın adamdan bilgi alacağını ve sonra da bir güzel besleneceğini biliyordu. Ona kalsa polisi arardı tabii. Ama Lem söz konusu olduğunda işler değişiyordu.

Neyse ki kamyonetin anahtarı ölen adamın cebindeydi. Böylece Olivia'nın, Lemuel'ın sorgu ve beslenme saatine li-

mon sıkmasına gerek kalmadı. Olivia üzerine bir kot ve tişört geçirmek için kendi dairesine gitti. Bu arada Bobo da kanları temizleyip bütün kanıtları ortadan kaldırdı. Olivia ölen adamın kamyonetini dükkânın arkasına getirip arka kapıyı tıklattı. Bobo kilidi açtı ve Olivia içeri girdi. Yanından geçerken Bobo'ya tatlı tatlı gülümseyip adamın omzuna bir şaplak attı. Geri döndüğünde, ölü adam omzundaydı. Cesedin kollarıyla bacakları Olivia'nın her adımında gevşekçe sallanıyordu. "Birazdan dönerim," dedi Olivia. Adamın ağırlığına rağmen, nefes nefese bile kalmamıştı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Bobo. "Onu ben de taşıyabilirim ama kısa sürede yorulurum."

Olivia sırıttı. "Lem ara sıra bana kan veriyor."

"Tadı iğrenç değil mi?" Bobo tiksintisini belli etmemeye çalıştı.

"Yok ya. O anın heyecanında öyle gelmiyor. Tabii Lemuel'ın da hakkını yememek gerek. Adam işini biliyor."

"Tekrar teşekkürler Olivia. Siz olmasaydınız sıkı bir dayak yiyecektim." Bobo rahatlamış görünüyordu ama saldırganlarının korkunç sonu onu biraz dehşete düşürmüştü. Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Ve daha da derinlerde, bunca yıl önce ölen büyükbabasına, hayatını bir kez daha mahvettiği için çok ama çok öfkeliydi.

"Dert değil. Görüşürüz." Olivia en az seksen beş kiloluk ölü ağırlıkla birlikte uzaklaştı.

Olivia kamyonetle *her zamanki mekânlarına* giderken, Bobo yerlerde kan lekesi kalmış mı diye baktı. Ama el feneriyle de bir yere kadardı. En iyisi, gündüz her yeri yeniden

gözden geçirmek olacaktı. Kanları silmek için kullandığı eski havluyu yukarı çıkarken dükkânda unutmamak için, kitabının yanına koydu. Kapıdaki tabelayı KAPALI'ya çevirdikten sonra, sıcak çikolatayı (buz olmuştu tabii), kitabını, havluyu ve anahtarlarını alıp yukarı çıktı. Mikrodalganın önünde durup (sıcak çikolatayı ısıtıyordu) akşamki olayı düşündü.

Acaba her zamanki yer neresiydi ve Olivia, ölen adamın kamyonetini ne yapacaktı? Ve her nereye gidiyorsa, oradan nasıl dönecekti? Bobo ona seve seve yardıma hazırdı. Hatta Olivia'ya mesaj atıp bunu hatırlattı. Sonra adamların onu nasıl bulduğu konusunda endişelenmeye başladı. Bobo'nun ilk enselenişi değildi bu ama Geceyarısı'na geldikten sonra izini kaybettirdiğini sanıyordu. Sonuncular onu Missouri'deki hediyelik eşya dükkânında iyice benzetmiş ve sonra çekip gitmişlerdi. Bobo ertesi gün plansız programsız oradan ayrılmıştı. Kader onu Alaska'ya sürüklemiş ama orada bir süre çalıştıktan sonra, kemiklerine işleyen soğuk ve neme artık dayanamayacağını hissetmişti. Bir emlakçı vasıtasıyla Missouri'deki hediye dükkânını elden çıkarmış, üzerine ailesinden kalan parayı da ekleyip Geceyarısı Emanetçisi'ni almıştı. Buranın eski sahibi, Travis Bridger'dı. Travis aslında Lemuel'ın torununun torunu olmalıydı ama sonradan kendisi olduğu anlaşılmıştı. Dükkânın ilk sahibi o değildi ama aşağı yukarı yüz yıldır burayı işletiyordu.

Tabii bu da başka bir meseleydi ama Bobo şimdilik, diğer konuyu düşünmeyi yeğliyordu.

Onu nasıl bulmuş olabilirlerdi? Belki de bilgisayar takibi denilen bir şey vardı. Manfred bilgisayarlardan anlıyor gi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biydi. Ona sorabilirdi ama açıklama yapması gerekecekti ve Manfred'in henüz ne kadar güvenilir olduğunu bilmiyordu. Fiji'den akıl almaya karar verdi. O insan sarrafıydı. Az sonra, Fiji'yi de bir kenara bırakıp Aubrey'nin onu neden terk ettiğini düşünmeye başladı.

Bobo tamamen içgüdüsel olarak, tekrar dükkâna indi. Geceleri burası daha da karanlık ve esrarengiz oluyordu. Özellikle bu kat dar ve derindi. Müşterilerin zannettiğinden çok daha fazla eşya alıyordu. Arka kapının solunda, dikdörtgen şeklinde, geniş bir depo vardı. Bobo burada müşterilerinin geri alma ihtimali olan ve henüz satışa çıkarmadığı şeyleri saklıyordu. Kapının asma kilidini çıkardı, sürgüyü açtı ve içeri girdi. Sağında ve solunda bir sürü raf vardı. Çoğu, düz ekran televizyonlarla doluydu. Bugünlerde insanlar ilk önce televizyonlarını rehin veriyordu. İkinci sırada, altın takılar ve silahlar geliyordu. Silahların hepsi aynı yerde duruyordu. Mücevherler de en alttaki rafta, bir kasanın içindeydi. Dikdörtgen odanın en uzak noktası olan batı duvarında raf yoktu. Sadece tepede bir havalandırma deliği vardı. Bobo, Aubrey'nin eşyalarını koyduğu kutuları oraya dizmişti. Aubrey'nin, onları alması için, yeni sevgilisini yollayacağıyla ilgili kasvetli bir senaryo üretmişti. Adamı yukarı, bir zamanlar birlikte yaşadıkları daireye sokacak değildi ya? Aubrey'nin bütün eşyaları yedi kutuya sığmıştı. Üçü, kıyafetleri ve ayakkabılarıyla doluydu. Büyükannesinin dikiş makinesi hâlâ yukarıdaydı, çünkü Bobo onun sığacağı kadar büyük bir kutu bulamamıştı. Makineyi aşağı indirip bir dolaba koymaya karar vermiş ama henüz bunun için harekete geçmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonuçta Aubrey'nin eşyalarını almaya kimse gelmemişti ve hâlâ koli bantlı kutularda duruyorlardı. Bobo onun bir gün eşyalarını isteyeceğinden ve onları göndermesi için bir adres vereceğinden emindi.

Ama gideli uzun zaman olmuştu. Bobo'nun ondan haber alacağıyla ilgili inancı günden güne tükeniyordu.

İlk günlerde iyimser davranmıştı. Aubrey ani bir haber alıp esrarengiz bir iş için gitmişti ve orada başına, eve geri dönmesini engelleyen bir şey gelmişti. Bir sabah kafasında bir sargıyla ya da tekerlekli sandalyede şu kapıdan içeri girecek ve her şeyi açıklayacaktı. Bobo bu hayale tutunmanın aptalca olduğunu bilmesine rağmen (özellikle de zaman geçtikçe) kendine engel olamıyordu.

En dibe vurduğu günlerde Bobo, Aubrey'nin onun bir hatası yüzünden gittiğini düşünüyordu. Onu öyle kırmıştı ki kıyafetlerini, mücevherlerini ve büyükannesinden kalan dikiş makinesini bırakıp kaçmıştı. Bobo'yu bir daha görmemek için hepsinden vazgeçmeyi göze almıştı.

Bobo bunları düşünürken aynayı göremiyordu ki bu iyi bir şeydi, çünkü Aubrey'yi düşündüğünde on yaş yaşlanıyordu.

Aslında bütün teorilerinin deli saçması olduğunu çok iyi biliyordu.

Şansına dükkânın zili çaldı da daldığı karamsar düşüncelerden sıyrılabildi. Depodan çıkıp kapıyı arkasından kilitledi ve dükkânın ön kısmına koşturdu. Kapıda, ellili yaşlarda bir kadın vardı. KAPALI tabelasını umursamamıştı. Koltuğunun altına, içi doldurulmuş bir papağan sıkıştırmış, kararlı bir şekilde dikiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobo onu içeri alıp kuş için otuz dolar verdi. Kadının ondan kurtulmak için bu kadar acele ettiğine bakılırsa, papağan kalıcıydı. Diğerlerine katılacaktı. Bobo'nun ufak çaplı bir içi doldurulmuş hayvan koleksiyonu vardı. Olivia'nın alaylarına aldırmadan onları dükkânın bir köşesine güzelce dizmişti. Olivia arka ayakları üzerinde dikilen ve ön ayaklarıyla bir kitap -*Söğüt Ağaçlarındaki Rüzgâr*- tutan rakunun arkasına bir kasetçalar bantlamasını önermişti. Müşteriler ona bakmak için önünde durduklarında, rakun onlarla konuşacaktı.

Bobo henüz o kadar sıkılmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7

Manfred bilgisayarının önünde kamburunu çıkarmış, Reno'dan bir kadının, kocasının ona ölmeden bir yıl önce hediye ettiği kol saatini kaybetmesinin hikâyesini dinliyordu. Yaslı dul neden lanet olası bir kol saatini bu kadar önemsiyordu ki? Tam bunu düşünürken kapı tıklatıldı.

Bir ziyaretçisinin olması, hele de sabahın bu saatinde, oldukça alışılmadık bir durumdu. Manfred, Fiji'nin geldiğini düşündü. Belki ona yine kurabiye getirmişti ya da bir düğünde daha şahitlik etmesini rica edecekti. Gerçi Fiji öyle çat kapı uğrayacak biri değildi. Manfred'in işlerinin yoğun olduğunu biliyordu. Kapıyı açtığında, karşısında daha önce hiç görmediği bir kadın buldu. Kırklı yaşlarda, güçlü kuvvetli bir tipti. Bir pantolon ceket takım giymişti. Elinde bir kartvizit vardı.

"Buyurun?" dedi Manfred, biraz mesafeli bir sesle.

"Merhaba. Ben, Shoshanna Whitlock," dedi kadın, profesyonel bir gülümsemeyle. "Bu da kartım." Kartı Manfred'in eline tutuşturdu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Özel dedektif mi?" Manfred şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Benden ne istiyorsunuz?" *Hayırlı bir şey değil tabii*, diye söylendi içinden.

"İçeri girebilir miyim?" Kadının, kafasını hafifçe yana eğip gözlerini kısmasından, sabrının taşmaya başladığı belliydi. Ama Manfred yana çekilmedi. Kadın ona doğru bir hamle yapacak gibi göründü. Sonra vazgeçti.

"Kusura bakmayın ama olmaz," dedi Manfred. "Evden çalışıyorum ve çok işim var."

"Sadece birkaç dakikanızı alacağım." Kadın kibar davranmaya çalıştıkça, gözlerinin kenarlarındaki çizgiler derinleşiyordu. "Müşterilerim adına size bazı sorular soracağım o kadar. Beni Aubrey Hamilton'ın annesiyle babası tuttu."

"Bana ne?" dedi Manfred ve kapıyı kadının yüzüne kapadı.

Dedektif belli ki bunu hiç beklemiyordu. Manfred kadının, "Hödük," diye söylendiğini duydu. Verandadan topuklu ayakkabıların tıkırtısı gelmeyince, Manfred onun gitmediğini anlayıp kapıya yaslandı. Yaklaşık bir dakika sonra, beklediği tıkırtılar geldi. Manfred cama koşup Shoshanna Whitlock'ın karşıya geçmesini ve Fiji'nin bahçesine girmesini gözetledi.

Dedektif belki de bir iş yerinde olduğunu fark etmemişti, çünkü Fiji'nin tabelası oldukça mütevazıydı. Bayan Whitlock kapıyı çaldı. Fiji omzunda çantasıyla dışarı çıktı. Manfred kadının bukleli kafasını iki yana salladığını gördü. Belli ki bir şeye *hayır* diyordu.

Dedektif konuşmaya ve Fiji'yi ikna etme çalışmalarına devam etti. Ama Fiji kapısını kilitleyip arabasına doğru yürüdü. Bayan Whitlock jilet gibi takımı, şık, deri çantası ve topuklu

pabuçlarıyla Fiji'nin arkasından koşturdu. Her zaman darmadağınık giyinen Fiji'yle komik bir tezat oluşturuyorlardı.

Manfred bir ara olaya müdahale etmeyi düşündü. Zira Fiji'nin suratı allak bullaktı.

Sonra dedektif, arabasına binmeye çalışan Fiji'ye biraz fazla yaklaştı. Manfred komşusunun yüzünü net göremese de vücudunun yay gibi gerildiğini fark etmişti. Fiji elini uzattı ve Whitlock'ın omzuna yapıştı.

Dedektif donakalmıştı. Ağzı açıktı ve bir ayağı, diğerinin önündeydi. Ama o adımı bir türlü atamıyordu.

Manfred kendi ağzının da tıpkı Shoshanna Whitlock gibi beş karış açık olduğunu fark etti.

Fiji arabasının kapısını kapayıp geri geri caddeye çıktı ve bastı gitti. Dondurduğu kadına bir daha dönüp bakmadı bile.

"Vay canına," diye mırıldandı Manfred.

Ara sıra saatine bakarak bekledi. İlk beş dakika, Shoshanna Whitlock'ın kafasına güvercinler bile tüneyebilirdi. Beş dakika daha geçti ve dedektif başını oynatıp hafifçe sendeledi. Elinin uyuşukluğu açılınca, telaşla her tarafını yokladı. Cadı Işığı Caddesi'nin sağına soluna baktı. Manfred, Bay Yılışık'ın kadının ayaklarına dolandığını görünce güldü. İlk kez adına yakışır şekilde hareket ediyordu. Whitlock, sarmanın sürtünüşüyle irkildi.

Kadın acaba başına gelenleri nasıl değerlendiriyordu? Manfred bunu bilmek için neler vermezdi.

Belki de arkasına bile bakmadan kasabadan kaçardı. Ama hayır. Dedektif, sandığından daha çetin cevizdi. Ya da daha aptal. İki dakika sonra, kendini toparlayıp şapele yöneldi. Küçük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kilise her zamanki gibi açıktı. Whitlock kapıyı çalmadan içeri daldı. Artık Manfred'i hiçbir şey şaşırtamazdı. Dolayısıyla, Whitlock az sonra peşinden aslan kovalıyormuşçasına şapelden fırladığında, kafasını iki yana sallamakla yetindi.

Eğlence bitmişti. Shoshanna Whitlock emanetçinin önüne park ettiği arabasına atladığı gibi gazladı. On, on beş dakika geçtikten sonra Fiji geri döndü. Eski arabasından inip etrafına bakındı. Sarman onu kapıda bekliyordu. Kediyle cadı birlikte eve girdi.

Manfred tekrar bilgisayarının karşısına geçti ama bir süre işine devam edemedi. Shoshanna Whitlock gelene dek, Aubrey'nin Bobo'yu terk etmesinde esrarengiz bir yan olduğunu düşünmemişti. Manfred'in bu olayla ilgili tek şaşkınlığı, ev sahibi gibi yakışıklı ve cana yakın bir adamın, bir kadın tarafından istenmemesiydi. Hikâyeyi sadece ana hatlarıyla biliyordu. Aubrey Hamilton, Bobo'nun birlikte yaşadığı sevgilisiydi ve onu bırakıp gitmişti. Chuy ona bir gün Aubrey'yi anlatmaya söz vermişti ama o gün hiç gelmemişti.

Ve şimdi bir özel dedektif, Aubrey Hamilton hakkında sorular soruyordu.

Shoshanna Whitlock gerçekten de dediği kişi miydi? Manfred kartvizite baktı. Daha birkaç gün önce kendine internetten kartvizit ısmarlamıştı. Tecrübelerine dayanarak, profesyonel bir buz patencisi ya da John Wilkes Booth olduğunu iddia edebileceğini ve bunu bir kartvizitle kanıtlayabileceğini biliyordu. Dolayısıyla, dikdörtgen şeklindeki bir kâğıt parçasına fazla itibar edemezdi. Shoshanna Whitlock adının altında, *Teksas Soruşturma Bürosu* yazıyordu. Eh, bu da potansiyel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müşterilerin gözünü boyamak için kolayca uydurulabilirdi. En altta bir telefon numarası vardı. Adres yoktu.

Manfred bir ara kartviziti Bobo'ya vermeyi düşündü. Belki de ev sahibini uyarmalıydı.

Ama birkaç sebepten ötürü bundan vazgeçti.

Bir kere, dedektif her neyin peşindeyse, bu, Manfred'i ilgilendirmezdi. Eğer bir fırsatını yakalarsa, ertesi gün, piknikte Bobo'yla konuşurdu ama özel olarak yanına gitmeyecekti. Hem Fiji'nin Bobo'ya dedektiften söz edeceğinden emindi. Manfred bu sabah şahit olduklarından sonra, Fiji'yle bir daha asla zıtlaşmamaya karar vermişti.

Heykele dönüşmenin ona yakışacağını hiç sanmıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

8

Ertesi gün kasabalılar, Geceyarısı Emanetçisi'nin otoparkında buluştu. Manfred tişörtünün üzerine geçirdiği ince montu ve küçük sırt çantasıyla evden çıktığında, çabucak kaç kişi olduklarını saydı: Olivia, Chuy, Joe, Creek, tanımadığı bir oğlan, Bobo, Fiji, peder ve Teacher.

"Pekâlâ millet!" diye bağırdı Bobo. "Birinci Geleneksel Geceyarısı Pikniği, şu an itibarıyla başlamış bulunmaktadır. Madonna kamyonetle gelecek. Yanınızda taşıyamayacağınız bir şey varsa ona verebilirsiniz. Masalarımızı ve sandalyelerimizi o getirecek. İsterseniz, yiyecek paketlerini de arabaya koyalım."

Rasta *yiyecek* kelimesini duyduğunda heyecanla havlayınca, herkes güldü. Manfred, Creek'in kardeşi olduğunu düşündüğü yeni çocukla tanışmak için yanına gitti. Daha on dördünde olmasına rağmen, tıpkı bir yetişkin gibi el sıkışıyordu.

"Ben Connor," dedi. Saçları, ablasınınkiler gibi siyahtı. Yüzü de ona çok benziyordu. Oval şeklindeydi ve pürüzsüz

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

bir cildi vardı. Çoktan Creek'in boyuna yetişmişti. Manfred, yakın bir gelecekte onu bile geçeceğini düşündü.

"Babanız niye gelmedi?" diye sordu. "Dükkânı mı bırakamadı yoksa?"

Creek ona gülümsedi. Manfred'in sırf ona bakmak için muhabbeti bilerek uzattığından şüphelenmemiş gibiydi. "Birinin işin başında durması gerek. Açıkçası, benim için süper oldu. Koca bir gün boyunca kasayla ilgilenmek ya da raflara malzeme yerleştirmek zorunda kalmayacağım. Connor'ın da öğretmeni bugün bir eğitime katılacakmış."

Manfred, Creek'in açık mavi gözlerine bakarken, kendini ondan sadece dört değil, on yaş yaşlı gibi hissetti.

"Piknik yapmak için harika bir gün," dedi, laf olsun diye.

Creek tek kaşını kaldırdı. Manfred bunu yapabilenlere hep özenirdi.

"Tamam, belki biraz klişe oldu ama doğru," dedi.

"Nehri seveceksin," diye atıldı Connor heyecanla. Onun yaşındaki bir çocuk için, kasaba dayanılmayacak kadar sıkıcı olmalıydı.

Sonbaharın başındaydılar. Hava açıktı ama güneş yazın olduğu kadar yakıcı değildi. İnsanı üşütmeyen, tatlı bir rüzgâr vardı. Uçsuz bucaksız gökyüzünde, küçük, beyaz bulutlar sürükleniyordu.

"Bobo sana bir şey diyecek galiba," dedi Creek. Manfred arkasına baktı. Bobo sabırla onu bekliyordu. Manfred'le göz göze gelince, eliyle onu çağırdı. Manfred gülümseyerek ev sahibinin yanına gitti. Ama Bobo'nun endişeli yüzünü görünce gülümsemesi kayboldu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Selam," dedi Bobo. Ellerini arka ceplerine sokmuş, topuklarının üzerinde yaylanıyordu. "Manfred, sana özel bir şey soracağım. Sakın kabalık etmeye çalıştığımı sanma ama sen gerçekten medyum musun?"

"Bazen," dedi Manfred dürüstçe. "Çoğunlukla psikolojiden faydalanarak tahminlerde bulunuyorum ama bazen sezgilerimin doğru çıktığı da oluyor."

"Bir gün gelip Aubrey'nin eşyalarına bakmanı rica etsem? Belki ona ne olduğunu hissedebilirsin."

Manfred kendini bir uçurumun kıyısında hissetti. "Neden olmasın?" dedi sonunda. "Elimden geleni yaparım ama işe yarayacağına söz veremem."

"Tabii canım. Sadece dene. İstersen, önümüzdeki ayın kirasını verme…"

"Olmaz. Senden bir karşılık beklemiyorum. Keşke yardım edebilsem." Manfred bunları dediğine kendi bile inanamamıştı. Ama sözlerinde samimiydi. Bobo'ya yardım etmeyi gerçekten istiyordu. "Ama seni uyarmalıyım. Dokunsal psikometri benim uzmanlık alanım değil." Bobo'nun ona boş boş baktığını fark edince açıkladı. "Eşyalara dokunarak sahipleri hakkında çıkarımlarda bulunamam. Ama yarın uğrarım. Ah, bu arada… Dün bir dedektif geldi."

"Teacher söyledi. Benim dükkânın kapısına da geldi ama izin günümde tanımadığım biriyle konuşmak istemedim."

Manfred, Bobo'ya Whitlock'ın başına gelenlerden haberdar olup olmadığını sormak için ölüyordu ama bunun pek yakışık almayacağının da farkındaydı. Bobo pencereden Shoshanna'nın taş kesilişini görmüş de olabilirdi, görmemiş

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

de. Ama Fiji'nin yaptığı şeyden söz etmek, boşboğazlık etmek olurdu.

"Hazır olduğunda çağır, gelirim," dedi Manfred, tuhaf bir sessizliğin ardından. "Dediğim gibi, elimden geleni yaparım." İki adam, konuştukları konudan utanırcasına hemen birbirlerinden ayrıldı. Manfred, Bobo'nun Aubrey'nin gidişiyle ilgili üzüntüsünü fazla belli etmemeye çalıştığını tahmin etti. Ve Manfred de onun kederinin derinliğini keşfetmekten ötürü rahatsızdı.

Manfred yola çıkmadan önce Fiji'yle ilgili korkusunu yenmeye karar verdi. Onunla havadan sudan konuşurken, bir ara gördüklerinden şüpheye düştü. Böyle tatlı bir kadın, ona soru sormaya gelen bir dedektifi taşa çevirsin! Olacak iş değildi doğrusu. Ama Manfred, gözlerinin onu yanıltmadığını biliyordu. Ya Shoshanna Whitlock'ın cehennem zebanileri tarafından kovalanıyormuşçasına şapelden kaçışı neydi? Pedere baktı. Her zamanki siyah takımı içinde, küçük gruptan biraz uzakta duruyordu. *Sanki etrafına görünmez bir koza örmüş*, diye düşündü Manfred. Pedere bir tek Creek'le Connor sokuldu. Yaşlı adam onlarla sadece birkaç kelime etti ama gözlerinde sevecen bir ifade belirmişti.

Madonna, Teacher'ın kamyonetiyle küçük otoparka girdiğinde, herkes neşelendi. Madonna ön camdan onlara el salladı. Özellikle heyecanlı ya da hevesli görünmüyordu ama Manfred bunun kadının tarzı olduğunu öğrenmişti. Bir tek, bebeğine bakarken içtenlikle gülümsüyordu. Grady, bebek koltuğunda annesinin yanındaydı. Kamyonetin arkası piknik malzemeleriyle doluydu. Manfred, Davy Kroger'dan aldığı kurabiyeleri

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

arkaya koydu. Birkaç kişi daha, taşımak istemedikleri kutuları arabaya yükledi.

Bobo, "Tamamdır!" diye seslendi, kamyonetin kaputuna bir şaplak atarak. "Serin Kaya'da buluşuruz."

Manfred, Madonna'nın otoparktan çıkıp sola dönmesini ve Davy Otobanı'ndan kuzeye gitmesini bekledi. Nehre paralel ilerleyen bir yol olduğundan ve otobandaki bir sapaktan oraya ulaşabileceğinden emindi. Ama Madonna sağa dönüp emanetçinin arkasındaki boş binaların yanından geçti ve vahşi araziye bodoslama daldı. Kamyonet, kaktüslerin ve çalılıkların arasında ilerledi. Madonna ara sıra topraktan fırlayan kaya parçalarına çarpmamak için direksiyonu sertçe kırdığında, sağa sola yalpalıyorlardı.

Yürüyüşçüler otoparktan çıkıp kuzeye yöneldiler ama az sonra kuzeydoğuya, Rio Roca Fria tarafına doğru ilerlediler.

"Nerede piknik yapacağız?" diye sordu Manfred, Fiji'ye.

"Serin Kaya'da. Birkaç dakikaya görünür."

Manfred oldukça çevikti. Sırt çantası da hafif olduğu için Bobo'ya kolayca yetişti. Günlerce bilgisayarın karşısında oturduktan sonra, hareket etmek hoşuna gitmişti.

Kamyonet eşyaların çoğunu aldığı için, kimse fazla bir şey taşımak zorunda kalmamıştı. Yanlarında en fazla bir su şişesi ya da bir güneş yağı vardı. Joe Strong, Rasta için bir taşıma sepeti getirmişti. Küçük köpeğin çok geçmeden yorulacağından emindi. Ama Rasta şimdilik tasmasını çekiştirerek heyecanla koşturuyordu.

"Bay Yılışık'ı getirmedin mi?" diye seslendi Joe, omzunun üzerinden Fiji'ye.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kalıp eve bekçilik etmek istediğini söyledi," dedi Fiji ve herkes güldü.

Manfred az sonra onlarla arayı epey açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9

Fiji nehre giden yolun yarısına kadar iyi idare etti ama sonra arkada kalmaya başladı. Grubun en yavaşıydı. Madonna'yla gitmediğine pişman olmuştu (hoş, Madonna onu davet filan etmemişti). Aslında Fiji öyle aşırı kilolu sayılmazdı ama diğerleri kadar formda da değildi. Ayrıca doğası gereği yavaş hareket eden bir insandı.

Kendine böyle söyledi. Hem de defalarca.

Kabul et, hantalsın, diye homurdandı. Şişko ve hantal bir hipopotamsın.

Fiji genelde kendine böyle isimler takmazdı ama bugün morali bozuktu işte. Zaten şu Shoshanna denen yapışkan hatuna gıcık olmuştu. Bir de içinden bir ses, Bobo'nun dükkânında, başkalarının bilip de onun bilmediği bir şeyler döndüğünü söylüyordu.

İki akşam önce Bobo'ya, postacının yanlışlıkla onun kutusuna attığı bir mektubu götürmeye gitmişti. Aslında önemli bir şey olmadığını biliyordu. Sigorta şirketlerinden herkese

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gönderilen şu tekliflerden biriydi. Ama Fiji, Bobo'yu görme fırsatını hayatta kaçırmazdı. Hem zor bir gün geçirmişti ve kendini yalnız hissediyordu.

Bobo dükkânı kapamış olmalıydı. Onun için, doğruca dairesine gitmeye karar vermişti. Daha yemeğini yememişse, onunla Madonna'nın lokantasına gelmesini teklif edecekti. Fiji pencerenin önündeki rafların tozunu alarak, planını uygulamak için doğru zamanı bekliyordu.

Sonra alaca karanlıkta iki yabancı görmüştü.

Tam o sırada dükkânın telefonu çalmış ve Fiji pencerenin önünden ayrılmak zorunda kalmıştı. Arayan, ablasıydı. Uzun konuşmuşlardı tabii. Yirmi dakika sonra tekrar pencereden baktığında, yabancıların kamyoneti yoktu. Demek işleri kısa sürmüştü.

Fiji, Bobo'yu dükkânda tek başına otururken bulmuştu. Normalde, bu saatte dairesinde olurdu. Bobo onu her zamanki gibi neşeli karşılamamıştı. Sanki sakladığı bir şeyler varmış gibi, ikide bir yere bakıyordu. Yüzü asıktı. Fiji'ye daima sevimli davranırdı ama o akşam onu resmen başından savmaya çalışmıştı.

Fiji'yi oturmaya davet etmemişti. Fiji de yemeğe çıkalım mı diye soramamıştı.

Ertesi gün, Fiji hâlâ huzursuzdu. Bahçeyle bile ilgilenememişti. Onun yerine, Davy'ye gidip arabasının yağını değiştirmiş, Kroger'dan bir haftalık market alışverişi yapmış ve Davy Otobanı üzerindeki çamaşırhaneye uğramıştı. Fiji'nin Bobo'yla ilgili olanlar dışındaki en büyük fantezisi, Geceyarısı'ndaki çamaşırhanenin yeniden açılmasıydı. Anaç tavırlı, tatlı mı tatlı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sahibesi, müşterilerinin kıyafetlerini kurutucudan çıktığı gibi geri vermez, onları güzelce ütüleyip katlardı.

Fiji eve döndüğünde tam manasıyla rahatlamamıştı ama en azından birkaç işini hallettiği için mutluydu. Ama sonra Shoshanna denen hatun gelmişti. Fiji diğerlerine yetişmeye çalışırken hem gurur hem utançla kızardı. Halka açık bir yerde yeteneklerini konuşturmuştu ama belli ki ne yaptığını gören yoktu. Keşke birileri buna tanık olsaydı, çünkü dedektifin kaç dakika taş kesildiğini gerçekten merak ediyordu.

Fiji gözlerini ayaklarından güçlükle ayırıp kafasını kaldırdı. Bobo, yanında ondan daha ufak tefek Manfred'le birlikte, en önden gidiyordu. Belki de Manfred görmüştü. Sonuçta evi, sokağın tam karşısındaydı.

Fiji, Bobo'nun bugün daha mutlu göründüğüne karar verdi. Yine de özel bir sohbet için ona yaklaşma cesareti yoktu.

Belki Bobo'yu üzen şeyi Olivia'dan öğrenebilirdi.

Olivia, Geceyarısı'nda olan biten her şeyi bilirdi.

Fiji daldığı düşüncelerle biraz oyalansa da şimdi yokuş yukarı tırmanıyorlardı ve yine zorlanmaya başlamıştı. Arazi hiç ekilip biçilmemişti ve bol miktarda keçiye ev sahipliği yapıyordu. Fiji birkaç kez taşlara takılıp tökezledi. Nihayet nehre bakan dik yamacın tepesine vardılar. Fiji yine gözlerini ayaklarına dikti. Taşlar, yılanlar. Şu yolculuk hiç bitmeyecek miydi?

Bir an bir taşın altında bir hareket gözüne çarptı ve kendini tutamayıp bağırdı. Fiji piknik fikrini ortaya attığı için kendine küfretti.

"İyi misin?" diye sordu Bobo. Onu merak edip geri dönmüştü. Ne tatlı adamdı şu Bobo.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Evet," diye yalan attı Fiji. Yanaklarının kızardığını hissediyordu. "Pek sportmen sayılmam. Size ayak uydurmaya çalışıyorum işte." Bobo'ya gülümserken, geçen gece için özür dilesem mi diye düşünüyordu ama sonra özür dilenecek bir şey yapmadığına karar verdi.

"Hızlı yürümek zorunda değilsin," dedi Bobo. "Bir yere yetişmiyoruz."

"Haklısın." Fiji'nin yüreğine su serpilmişti.

"Sen aslen nereliydin?" diye sordu Bobo. "Bunu hiç konuşmadığımıza inanamıyorum." Geceyarısı'nda kişisel bilgiler paylaşmak âdetten değildi. Bobo fazla ileri gittiğinden korkarak hemen ekledi. "Ben Arkansaslıyım."

"Houston'ın dışında büyüdüm," dedi Fiji. "Anne tarafım oralıdır. Fort Worth'ün batısından. Büyük teyzem, yani ninemin ablası, Wesley Loeffler'la evlenip buraya yerleşmiş. Mildred teyze bana bir dansta tanıştıklarını anlatmıştı." Gülümsedi. İnsanlar, Mildred Loeffler'ın huysuz ihtiyarın teki olduğunu düşünürdü. Bazıları da ondan korkardı. Ama Fiji yaşlı kadını severdi.

"Wesley ne iş yapıyormuş?"

"Bir dükkânı varmış. Ev eşyalarından tut, hırdavata kadar her şeyi satıyormuş. Hani şu benzinliğin kuzeyindeki boş dükkân. O zamanlar herkes Geceyarısı'nın gelişeceğini sanıyormuş. Davy'yi bile geçeceğini."

"Wesley'ye ne olmuş?" diye sordu Bobo.

"Genç ölmüş. Apandisti patlamış ve zamanında müdahale edilememiş. Mildred teyzeyle ikisinin çocuğu olmamış. Mildred teyze bir daha hiç evlenmedi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yazık," dedi Bobo. "Geçimini nasıl sağlamış?"

"Dükkânı kendi işletmeye kalkışmış ama hiç para kazanamayınca binayı da, işi de Bay Wilcox'a satmış. Adam iki yılda iflas etmiş. Teyzem o paranın faizini yiyordu. Tabii bir de şu diğer iş var. Şifalı otlar ve kendi yaptığı kocakarı ilaçlarını satıyordu. İyi yemek pişirdiği için, bazen de düğünlere filan çağrılıyordu. Hayatı boyunca tek bir pazar ayinini bile kaçırmadı." Fiji sırıttı. "Ben çocukken, onu her yıl ziyarete gelirdik. Beni pek severdi. Ben en küçük çocuk olduğum için ablam, Mildred'ın evi bana bırakmasına çok bozuldu. Büyük teyzemiz Mildred'ın evinin iyi para edeceğini düşünseydi kesin bana dava açardı. Ama ben evi satmak istemediğimi, oraya taşınacağımı söyleyince sesini çıkarmadı."

"Ailen seni ziyarete gelmiyor mu?" Bobo kaşlarını çatmıştı. "Onları hiç görmedim."

"Daha gelmediler," dedi Fiji. Oysa buraya taşınalı üç yılı geçiyordu. "Ya sen?" diye sordu.

Epey yol katetmişlerdi. Hem ilişkileri açısından, hem de piknik yapacakları yere yaklaşmak babında. Fiji, yanında konuşacak biri oldukça, yürümenin o kadar da zor olmadığına karar verdi.

"Ben üç kardeşin en büyüğüyüm," dedi Bobo. "Bir erkek ve bir kız kardeşim var."

Yüzündeki kederli ifadeye bakılırsa ya araları bozuktu ya da başka bir mesele vardı.

"Onlar ne yapıyorlar?" diye sordu Fiji kararsızca.

"Ah. Amber Jean, Fayetteville'deki Arkansas Üniversitesi'nden mezun oldu. Hemşirelik yapıyor. Bir ecza

BELONGS TO KÂĞITSTEAM

toptancısıyla evlendi. Erkek kardeşim Howell da üniversiteden mezun olur olmaz Walmart'a girdi."

"Walmart mı?" Fiji şaşırdığını belli etmemeye çalıştı. "Depoda filan mı çalışıyor?" Bobo'nun erkek kardeşini hatırlıyordu. Hiç de ağır iş yapabilecek birine benzemiyordu.

Bobo güldü. "Hayır, merkezde. Bentonville'da. Bir erkekle nişanlı." Gülümsemesi suratına yapışıp kalmıştı. "Amber Jean'in iki kızı var."

"Buraya hiç geldi mi?"

Bobo bir kahkaha attı. "Yok canım. Hayatta gelmez. Howell da bir kere sen gördüğünde geldi zaten. Kaç ay oldu? Yedi mi? Onu Aubrey'yle tanıştırmak istemiştim. Neden Tanrı'nın unuttuğu bir yerde yaşadığımı sorup durdu."

"Sen ne dedin?"

"Gerçeği söyledim. Burayı sevdiğimi."

"Neyini seviyorsun?" Fiji bunu der demez, yanlış anlaşılmaktan korktu. Göz ucuyla ona baktığında Bobo'nun hiç de alınmış görünmediğini fark edip rahatladı.

"Kendi işimin patronu olmak hoşuma gidiyor," dedi Bobo. "Binayı seviyorum. Eskiliğini. Dükkânın yıllardır orada oluşunu. İnsanların bana tuhaf şeyler getirip bir sürü para istemeleri bile eğlenceli geliyor."

"Onlara ne kadar ödeyeceğine, neye göre karar veriyorsun?"

"Bir tahmin yürütemiyorsam internete bakıyorum ya da bir meslektaşımı arıyorum. Hiç olmadı, kitaplarıma başvuruyorum." Dükkânda kasanın yanında, kalın kitaplarla dolu bir raf vardı. Fiji bunların ne için olduğunu daha önce sormadığı için utandı.

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

"Ya sen?" diye sordu Bobo. "Kadınlara muska ve mum satmayı seviyor musun?" Çabucak ekledi. "Onları mutlu ettiğin çok açık ama…"

Fiji gülümsedi. "Sen de beni tam bir Yeni Çağ kocakarısı yaptın," dedi, alınmış gibi yaparak.

Bobo o kadar kaba değildi tabii ama Fiji'nin yaptıklarına zırva gözüyle baktığı da bir gerçekti. Bir şey söylemedi.

Fiji konuşmaya devam etti. "Ben kadınlara, hayatın kiliseye gitmek ve bir erkeğin egemenliği altında yaşamaktan ibaret olmadığını gösteriyorum. Önlerinde başka bir yol daha olduğunu. Kendi ruhlarıyla ve gerçeklerle uzlaşmalarını sağlayacak bir yol."

"Eminim, onlara çok faydan dokunuyordur," diye geçiştirdi Bobo. "A, bak! Neredeyse geldik." Fiji'nin önüne geçti.

Yamacın kıyısı, inatçı bitkilerle doluydu. Avize ağaçları, küçük meşeler, incirler, kaktüsler ve çeşitli otların arasında büyüklükleri, bir bebeğin yumruğundan bir devin ayağına kadar değişen kayalar vardı. Minik, sarı kır çiçekleri manzaraya bir peri masalı görünümü katmıştı. Rüzgârda neşeyle dalgalanıyorlardı. Ağaçların yaprakları titreşiyor, bazıları kopup esintiyle birlikte sürükleniyordu.

Fiji, *buraya gelmek iyi bir fikirdi,* diye düşündü. Doğa gerçekten de insanın ruhunu dinlendiriyordu. Madonna'ya yardıma koştu. Kadın onlardan önce gelmiş ve kamyoneti bir düzlüğe park edip eşyaları indirmeye koyulmuştu. Grady koltuğuyla birlikte güvenli bir yere kondu. Madonna buz kutularını üst üste dizmeye başladı. Teacher yiyecekleri Fiji'ye veriyor, Fiji de onları Bobo'yla Manfred'in kurduğu portatif

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masaya yerleştiriyordu. Joe, Rasta'yı Chuy'ye verip iskemleleri açtı. Minik köpek önce tasmasını çekiştirerek etrafı kokladı. Birkaç yere çiş yaptı. Sonra bir tas su içip üç tane köpek bisküvisi yedi ve kamyonetin gölgesine yerleştirilen battaniyesinde uyuklamaya başladı.

Fiji bir yere kıvrılıp uyuklamanın iyi bir fikir olduğunu düşündü ama yanında battaniye getirmemişti. Derin bir iç çekip gülümseyerek, yiyeceklerin paketlerini açmaya girişti. Peçetelerle kâğıt tabakların üzerlerine, rüzgârda uçmasınlar diye küçük taşlar koydu.

Rio Roca Fria'nın doğu-batı istikâmetinde aktığı tarafa oturmuşlardı. Nehir daha sonra, kuzeydeki Davy'ye doğru kıvrılıyordu. Fiji soluna baktığında o geniş kıvrımı görebiliyordu. Bölge engebeli olduğu için, bulundukları noktadan Davy hiç görünmüyordu.

Kasabalılar piknik için yamacın en dik noktasını seçmişti. Belki suya o kadar yakın değildi ama en iyi manzara oradaydı. Serin Kaya denilen yer, büyük, beyaz bir kayalıktı. Ne yazık ki üzerine bir sürü yazı yazılmıştı. Aralarında 1960'lardan kalma olanlar bile vardı.

"Buradan her yer görünüyor," dedi Olivia, Fiji'ye. "Ay, şu saçlarım beni sinir etti!" Olivia sağ eliyle atkuyruğu yaptığı saçlarını, sol elindeki lastik tokayla topladı. (Fiji, *keşke ben de toka getirmeyi akıl etseydim*, diye düşündü.) "Buraya daha önce gelmediğime inanamıyorum," dedi Olivia. "Bu piknik fikri kimden çıktıysa bravo!"

"Fiji'den," diye atıldı Bobo.

Küçük gruptan alkışlar yükseldiğinde, Fiji kibarca eğildi.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Bira isteyen?" dedi Teacher ve herkes buz kutusunun başına üşüştü. "Oyunbozanlar için soğuk suyumuz da var."

Fiji şarap severdi ama birayla arası yoktu. "Maalesef onlardan biri de benim," dedi, kutudan bir şişe su alarak. Koyu yeşil iskemlesine yığılmamak için kendini zorladı. Kocaman bir yudum su içip doğuya doğru yürümeye başladı. Eline bir dal parçası almıştı. Dalgın dalgın otları karıştırırken, bir çekirge önüne atlayıp onu korkuttu.

Maceracılık kim ben kim, diye söylendi içinden. Resmen kendi kaşınmıştı. Tutturmuştu pikniğe çıkalım diye. İşte şimdi buradaydılar ve ne yazık ki hiç de umduğu kadar eğlenmiyordu. Geceyarısı'nda tuhaf bir şeyler döndüğünden emindi. Aubrey'nin birdenbire Bobo'yu terk etmesi, Bobo'nun iki gece önceki garip davranışları, Shoshanna Whitlock'ın ısrarcı soruları. Belki de bunları birbirine bağlamakla hata ediyordu ama elinde değildi.

Fiji iyimser düşünmeye çalışarak bir yukka çiçeği kümesinin yanında durdu. Acaba bunlardan birkaçını bahçesine götürebilir miydi? Saplarını zedelemeden kırıp kıramayacağını görmek için eğilip çiçeği araladı. Fiji doğal bitki örtüsünü bozmamaya özen gösterirdi. Birden nehir yatağından sert bir rüzgâr esti ve Fiji'nin burnuna bir koku çarptı. Fiji daha o anda, yakınlarda bir ölü olduğunu anladı.

Ayağa fırlayıp uçurumun kıyısına iyice yaklaştı. Oradaki bitki örtüsü daha seyrekti. Uzun zaman önce kurumuş bir çalılık gördü. Başını uzatıp aşağı baktı. Kuru ve yassı dallarda, belli belirsiz bir tekerlek izi vardı. Yağmur ve rüzgârdan kısmen silinmişti ama hâlâ oradaydı işte. Fiji, bir arabanın çalı-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

lığın üzerinden geçtiğinden emindi. Kavruk bir meşe ağacına tutunarak, dibi nehir yatağının kayalıklarıyla dolu eğimden aşağı baktı. O noktadan nehir, küçük, köpüklü bir dere gibi görünüyordu. Şiddetli bir yağmurdan sonra suyun hızı belki korkutucu bir seviyeye ulaşırdı ama şimdi tatlı tatlı akıyordu.

Ama kıyıda yatan şey o kadar tatlı değildi. Fiji CSI izlemez, polisiye romanlar okumazdı ama çürümüş bir cesedi tanırdı. Ve o cesedin bir insana ait olduğunu anlardı. Tıpkı şimdi anladığı gibi.

Fiji önce kime sesleneceğini bilemedi. Bir an kimseye bir şey söylememeyi düşündü ama vicdanı buna asla izin vermezdi. Fiji hiçbir zaman geleceği tahmin etmeye çalışmamıştı, fakat o an, yanındaki herkesin geleceklerini görür gibi oldu. Tıpkı devrilen bir domino taşının diğerlerini de yıkması gibi, hayatları sonsuza dek değişecekti. Ve Fiji ilk taşı itenin kendi parmağı olmasından nefret ediyordu.

"Olivia!" diye bağırdı. Neden onu çağırmıştı bilmiyordu ama iyi yapmıştı, çünkü aralarında ölümle en kolay başa çıkabilecek kişi oydu. Fiji'nin sezgileri böyle söylüyordu.

Olivia ona doğru yürürken, avokadolu sosa batırdığı tek lokmalık dürümünü ağzına tıktı. En ufak bir telaş belirtisi göstermemesine bakılırsa, Fiji'nin, ona gösterebileceği ilginç bir şeyi olamayacağından emindi. Fiji'nin yanında durup aşağı baktı.

Uzun bir an boyunca konuşmadılar. Rüzgâr, Fiji'nin buklelerini havalandırıyor, Olivia'nın atkuyruğunu savuruyordu.

"Has..tir," dedi Olivia. O iğrenç manzaraya birkaç saniye daha baktıktan sonra "Has..tir," diye tekrarladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aynen öyle."

"Dur, yakından bakayım."

"Neden?" diye sordu Fiji.

"Hiç. Merak ettim." Olivia eğimden aşağı inip cesedin üzerine eğildi. Sonra doğrulup kafasını iki yana salladı ve bir kardiyo egzersizi yaparcasına koşarak tepeyi tırmandı.

"Göğsünde bir delik var," dedi. "Kurşun yarası mı, emin değilim."

Fiji montunun cebinden telefonunu çıkarıp hayatında ilk kez 911'i aradı.

"Acil durumunuz nedir?" diye sordu enerjik bir ses.

"Aslında buna acil bir durum denemez, çünkü öleli çok olmuş gibi duruyor ama bir ceset bulduk," dedi Fiji.

"Neredesiniz? Bir hayat belirtisi var mı diye baktınız mı?"

"Roca Fria'daki Serin Kaya'da piknik yapıyoruz," dedi Fiji. "Bir arkadaşımız yanına kadar gitti. Dediğim gibi, öleli çok olmuş. Ceset..." *Kâbus gibi, bir kadın, sadece kemikleri ve biraz da kıkırdağı kalmış.* Fiji devam etmek için kendini zorladı. "... Çürümüş."

"İnsan olduğundan emin misiniz? Bir geyik ya da at olmasın?" Telefondaki ses, şüpheliydi. Bir sorun çıkmasını istemiyor gibiydi.

"Geyiklerle atlar ne zamandan beri insan kıyafetleri giyiyor?" dedi Fiji. "Biz buradayız. Acele birilerini gönderebilir misiniz lütfen?"

"Bir sorun mu var Feej?" Bobo onlara doğru yürüyordu.

Fiji'nin bacaklarına biraz kuvvet geldi. Olivia'nın yanından ayrılıp Bobo'yla yamacın arasına girdi. "Hayır," dedi. "Lütfen

BELONGS TO KANTOS TEAM

yaklaşma." En yakında Joe vardı. "Joe, lütfen, kimse buraya gelmesin," diye bağırdı.

Olivia da aynı anda, "Bir ceset bulduk," diye şakıdı.

Joe iskemlesinden kalkıp Bobo'nun yanına gitti. Onu kolundan tutarak, "Biz burada kalalım, dostum," dedi. Bobo ne direndi ne itiraz etti. Gözleri Fiji'ye takılmıştı. Genç kadının ona acıyarak baktığını fark etmişti. Bobo birden kolunu hızla çekip Joe'dan kurtuldu ve bira şişesini var gücüyle fırlattı. Fiji beyaz köpüklerin etrafa saçılışını izledi. Şişe yere düşüp kırıldı ve Bobo elleriyle yüzünü kapadı.

Zira, bu bölgede tek bir kişi kayıptı: Aubrey Hamilton.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

10

"Sen onu tanıyordun herhâlde?" dedi Manfred. Olivia herkese haberi vermeye gittiğinde, Fiji'nin yanına gelmişti. "Ben yalnızca adını duymuştum."

Fiji'yle aşağıdaki cesede baktılar. Neredeyse bir iskelete dönüşmüştü ama bir laboratuvar iskeleti gibi tertemiz ve bembeyaz değildi. Saçları kafatasına yapışmıştı. Büyük kemikler, ölü sarmaşıklara benzeyen tendonlarla kaplıydı. Daha küçük kemikler etrafa dağılmıştı. Belli ki bölgede ne kadar uçan ve yürüyen küçük kemirgen varsa, hepsi Aubrey Hamilton'ın kalıntılarını ziyaret etmişti. Pabuçları hâlâ sağlamdı. Zoot Sports koşu ayakkabıları, bu perişan manzarada acınası bir görüntü oluşturuyordu. Aubrey onları kaça aldığını söylediğinde, Fiji şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu (Fiji ayakkabılarını Payless'ten alırdı).

"Evet, tanıyordum," dedi, derin bir iç çekerek. "Bobo'yla bir yıl kadar önce çıkmaya başladılar. Beş ay sonra ona taşındı. İki ay önce de ortadan kayboldu. Bobo bir geceliğine Dallas'a

BELONGS TO KANTOS TEAM

gitmişti. Döndüğünde Aubrey yoktu." Fiji, Bobo'yu görebilmek için etrafına bakındı. Teacher'ın kamyonetinde oturuyordu. Kafasını kontrol paneline dayamıştı. Ağlamıyordu. Ne düşünüyor olabilirdi ki? Fiji bunu tahmin edemiyordu doğrusu.

"Öylece çekip gitti mi?" diye sordu Manfred. "Pılısını pırtısını toplayıp kaçtı mı?"

"Aslında, pek sayılmaz," dedi Fiji. "Çamaşır makinesinde kıyafetleri duruyormuş. Sadece sırtındakilerle gitmiş." Aşağı baktığında ürperdi. "Bir de… Ayağındakilerle."

"Bobo polisi aradı mı?"

"Onlara ne diyecekti? Kız arkadaşım beni terk etti mi? Onunla alay ederlerdi. Ama bir hafta sonra aradı, çünkü eşyalarını bırakması tuhaf geldi. Aubrey'nin arabası yoktu. En azından biz öyle biliyorduk. Ama kıyafetlerini, saç maşasını, jiletini, hatta diş fırçasını bile almaması? Yani kim böyle şeyleri arkasında bırakır ki? Şerif bir memur yolladı. Birkaç soru sordu. Aubrey'nin telefonunu ve ailesiyle ilgili bilgileri aldı. Ama sonrasında, şüpheli bir durum olmadı. Kimse fidye için aramadı. Bana kalırsa, polis de olayın üzerine fazla gitmedi."

"Anlıyorum. Bobo bir daha ondan hiç haber almadı, ha?"

Fiji oturmak isteyince, gölgeye iki sandalye taşıdılar. Fiji nihayet ayakları yerden kesildiği için rahat bir nefes aldı. "Evet," dedi, "Bobo'yu ne aradı ne sordu ne de bir açıklama yaptı. O zamanlar Aubrey'ye kızmıştım. Ama işin içinde bir iş olduğunu anlamalıydım. Haydi Bobo'yu artık sevmiyordu diyelim ama insan giderken iki çift laf etmez mi? Eşyalarını yollamasını istemez mi? Bobo'yla konuşmak istemezse, bizi arayabilirdi. Bir mektup yollayabilirdi. Mesaj atabilirdi."

BELONGS TO KÂHTS TEAM

"Burada hiç arkadaşı var mıydı? Ya da Bobo'yla birlikte yaşamaya başlamadan önce bir çevresi filan?"

Fiji, Manfred'e baktı. Yüzünde biraz şaşkın bir ifade belirmişti. "Şimdi sen söyleyince düşündüm de, hayır. Aslında hiçbirimiz onu sevmezdik. Peder bile hoşlanmazdı ondan." İkisi de küçük bir meşe ağacının gölgesine diz çöken adama baktı. Fiji adamın dua ettiğinden emindi. Takdirle kafasını salladı. Bir din adamı, böyle bir durumda tam da bunu yapmalıydı.

"Pederin Aubrey'yden hoşlanmadığını nereden anladın?" diye sordu Manfred. "Sakın kendi söyledi deme, hayatta inanmam. Pederin herhangi bir konuda fikir beyan edebileceğini düşünemiyorum."

"Söylemedi tabii ama ben anladım," dedi Fiji gururla. "Ona bakarken, bütün hatları geriliyordu. Sanki duygularını bastırmaya çalışıyor gibiydi." Fiji, yaşlı adamın ifadesini taklit etmeye çalıştı. Manfred gülmemek için kendini zor tuttu.

"Bir kadını dondurduğunu gördüm," dedi sonra. "Artık bütün söylediklerini fazlasıyla ciddiye alıyorum."

"İyi edersin. Ciddiye alınmayı severim. Biraz şapşal göründüğümün farkındayım. Herkes ya şarlatan ya da deli olduğumu düşünüyor. Varsın öyle sansınlar. Ben gerçeği biliyorum."

"Ben ikisi olduğunu da düşünmüyorum," dedi arkalarından bir ses. Chuy yanlarına geldi. "Benim sana inancım tam." Fiji'ye baktı. "Tabii belki de bir Meksikalı olduğum içindir."

"Haklısın," dedi Fiji. "Senin batıl inançların tamdır."

Birbirlerine gülümsediler.

"Keşke polis bir an önce gelse," dedi Manfred. O da sırıttı. "Bir gün bunu söyleyebileceğim aklımın ucundan geçmezdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kasabalılar bekleme psikolojisine girmişlerdi. Grady ağlamaya başlayınca Madonna ona yanında getirdiği sütü verdi. Teacher bebeğin gazını çıkarıp altını değiştirdi ve Grady nihayet uyuduğunda, herkes rahat bir nefes aldı.

Creek'le Connor, kamyonetin gölgesine sığınmışlardı. Rasta yanlarında dilini çıkarmış, etrafa bakınıyordu. Connor hem heyecanlı hem de korkmuş görünüyordu. Creek'in suratı her zamanki gibi ifadesizdi. Chuy, Joe'ya bir bira götürdü. Joe birayı dört yudumda bitirdi. Peder hâlâ dua ediyordu. Olivia kamyonetten inip açıklığa çömelen ve gözlerini uzaklara diken Bobo'nun yanına oturmuştu. Ara sıra Bobo'nun gözlerinden bir damla yaş süzülüyordu.

Her bir gözyaşı, Fiji'nin içini daha da acıtıyordu. Manfred onun kendi düşüncelerine daldığını görünce, kalkıp dolaşmaya başladı. Büyük, beyaz kaya parçasının üzerindeki yazıları okumaya gitti. Dik yokuşu tırmanıp aşağıda akan suya paralel ilerleyen dinozorlarınkine benzeyen ayak izlerine baktı. Aubrey'yi tanımadığına göre, oturup onun için yas tutuyormuş gibi görünmeye mecbur değildi herhâlde?

Birkaç dakika sonra Olivia, Bobo'yu teselli etmekten sıkılıp sırt çantasından çıkardığı mendil paketini adama verdi ve kalkıp Fiji'nin yanına gitti.

"Göğüs kafesi neden kırıldı bilmiyorum ama kalp krizinden ölmediği kesin," dedi.

"Bence de," diye mırıldandı Fiji. "Ama ayağında spor ayakkabıları var. Belki buraya koşmaya gelmişti. Bilirsin, spor yapmayı severdi. Başı dönüp düşmüş olamaz mı? Belki bileğini kırmıştır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eee? Yokuştan sürünerek tırmanabilirdi. O kadar da dik değil. Ya da Bobo'yu arayıp yardım isteyebilirdi. Aubrey cep telefonsuz şuradan şuraya adım atmazdı."

"Doğru." Fiji dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki yılan sokmuştur."

"Ve hemen kasabaya dönmek yerine, nehre inmeye çalıştı, öyle mi?" Olivia dudaklarını büzdü. Aubrey böyle bir durumda şüphesiz daha akıllıca davranırdı.

"Biraz tuhaf olduğunu ben de kabul ediyorum," dedi Fiji, "ama mantıklı bir açıklaması olduğundan eminim." En azından, öyle umuyordu.

"Bobo gittikten sonra onu gördün, değil mi? Şerifin gönderdiği memura öyle dedin."

Fiji başını çevirip Olivia'nın gözlerinin içine baktı. "Tabii gördüm. Sen görmedin mi?"

"Gördüm, evet," dedi Olivia, kısa bir sessizlikten sonra. "Elbette."

Fiji kafasını salladı. "O zaman?"

"Polis geldi."

Batı istikametinden iki beyaz araba onlara doğru ilerliyordu. İkisinin de tepe ışığı yanıyordu.

Fiji şerifle tanışmamıştı ama onu kampanya posterlerinden tanıyordu. Geniş omuzları, kocaman gövdesi ve iri gözleriyle, Arthur Smith kadına bir boğayı anımsatıyordu. Kısa, kıvırcık saçları çoğunlukla saman sarısı olsa da aralarında kırlar da vardı. Fiji geçen seçimde ona oy vermişti, çünkü rakibi tam bir hödüktü. Smith aslen Teksas'lı olmamasına rağmen eski şerif öyle beter bir tipti ki kasabadan kimse onu istememişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şerif Smith gayet soğukkanlı ve işinin ehli görünüyordu.

"Fiji Cavanaugh?" dedi, arabasından indiğinde. Fiji bir okul çocuğu gibi elini kaldırdı.

"Ceset nerede?" Fiji kayalığın kıyısını işaret ettiğinde, iki polis memurunu kameralar ve diğer alet edevatla birlikte aşağı yolladı.

Şerif daha sonra gözlerini piknikçilerde gezdirdi ve Fiji'yle konuşmaya başladı. Fiji, adamın kırk beş yaşlarında olduğunu tahmin etti. Alyansı yoktu. Gerçi, adamın evli olmadığına dair tek işaret buydu. Onun dışında, kılığı kıyafeti jilet gibi ütülü, yüzü sinekkaydı tıraşlıydı.

"Bay Winthrop kız arkadaşının kaybolduğunu ilk haber verdiğinde, raporda adınız vardı. Cesedi siz mi buldunuz Bayan Cavanaugh?" dedi. Aksanı, kasabalılarınkinden daha yumuşak, daha doğuluydu ama yine de Mason-Dixon hattının güneyinden olduğu kesindi.

"Evet. Buraya pikniğe geldik. Kayalıklarda yürüyüş yapıyordum."

"Dikkatinizi çeken ne oldu?"

"Koku," dedi Fiji dürüstçe.

"Sizce, bulduğunuz ceset kime ait?"

Fiji adama dik dik baktı. "Ayakkabılar Aubrey Hamilton'ın," dedi. "Saçları da onunkiyle aynı renk."

"Bayan Hamilton, Bay Winthrop'un Dallas'ta geçirdiği geceden sonra ortadan kaybolmuştu, öyle değil mi?"

"Hayır, o Dallas'tayken gitti," dedi Fiji.

"Siz Bayan Hamilton'ı, Bay Winthrop gittikten sonra gördünüz mü? Yanılmıyorsam, bir iş gezisine çıkmıştı."

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

"İnternette tanıştığı birkaç meslektaşıyla yüz yüze görüşmek istemiş," dedi Fiji.

"Siz Bayan Hamilton'ı, Bay Winthrop'tan sonra gördünüz mü?" diye yineledi şerif.

"Evet."

"Bay Winthrop'ın dükkânında mı?"

"Hayır," dedi Fiji hiç düşünmeden. Aubrey oraya taşındıktan sonra, Geceyarısı Emanetçisi'ne uğramaz olmuştu. Bütün kaslarının gerildiğini hissediyordu.

"Ya nerede?"

"Onu kapıdan çıkarken gördüm. Dükkândan değil, yan kapıdan çıkıyordu. Orası sahanlığa açılır. Yukarıda Bobo'nun dairesi var, aşağıda Olivia'nın." Lemuel'dan bahsetme gereği duymadı.

"O hâlde dairelere o kapıdan ulaşmak mümkün?"

"Dükkânda da sahanlığa açılan bir kapı var. Ama genelde kilitli olur."

Arthur Smith sabırsızlığını belli etmemeye çalışıyordu. "Pekâlâ. Bayan Hamilton o kapıdan çıktı. Ya sonra?"

"Sola döndü. Emanetçiyle kiralık evin arasındaki otoparka doğru gitti. Doğrusu buna bir anlam veremedim, çünkü kamyonet Bobo'daydı." Olivia ona arabasını ödünç verir miydi? Fiji dönüp Chuy ve Joe'yla konuşan Olivia'ya baktı.

"Onunla konuştunuz mu? Bay Winthrop kasaba dışındayken ne yapmayı planladığını sordunuz mu?"

"Hayır." Fiji omzunu silkti. "Aubrey'yle yakın arkadaş değildik." *Arkadaş bile değildik.*

"Bay Winthrop şimdi kiminle?"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Nasıl yani? Birliktelik anlamında mı? Hiç kimseyle," dedi Fiji. "Aubrey gittikten sonra depresyona girdi."

Şimdi kanun adamını şaşırtmayı başarmıştı. İkisi de Bobo Winthrop'a baktı. Polislerin gelişiyle ayağa kalkmıştı. Altın saçları rüzgârda savruluyordu. Yaşı hafiften geçkin bir katalog modelini andırıyordu. Gündelik giyim satan ve daha çok doğa sporlarıyla ilgilenenlere hitap eden büyük bir mağazayı tanıtıyor gibiydi.

"Demek depresyonda?" dedi şerif hayretle. Sonra cep telefonu çaldı.

"Efendim?" dedi sabırsızca. Bir süre, hattın diğer ucundaki sesi dinledi. "Çok ilginç," dedi. "Teşekkürler." Ve telefonu kapadı.

"Evet, depresyonda," dedi Fiji. "Aubrey'yi seviyordu."

"Enteresan," diye mırıldandı Smith, "çünkü öyle biri yok."

11

Bobo, Fiji'nin Şerif Smith'e sanki dünyanın turta hamurundan yapıldığını söylemiş gibi baktığını gördü. "Nasıl yani?" diye sordu Fiji hayretle. Olivia da yanlarına gelmişti. Şerif ona her erkeğin baktığı gibi baktı ama Olivia fütursuzca tam karşısında durup ellerini göğsünde kavuşturdu. "Ne demek istiyorsunuz, açıklar mısınız lütfen?"

"Bay Winthrop," diye seslendi şerif ve Bobo çaresiz onlara doğru yürüdü. Gününü daha da cehenneme çevirecek bir açıklama duyacağını anlamıştı.

"Fiji?" dedi. "Sorun nedir?" Fiji cevap vermedi ama yerinden de kıpırdamadı. Aynı şekilde, Olivia da. Bobo şerifin onunla yalnız kalmayı tercih edeceğinden emindi.

"Merkezden aradılar," dedi Smith, gözlerini Bobo'ya dikerek. "Aubrey Hamilton, geçmişiyle ilgili size ne söyledi?"

Bobo belli ki bunu beklemiyordu. "Anlayamadım?" dedi, Smith'in sorusunu algılamaya çalışarak. Üzüntüden sersemlemişti. Kafası omuzlarının üzerinde giderek ağırlaşıyormuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi geliyordu. "Onunla tanıştığımda Davy'de çalışıyordu. Tek Yıldız Et Lokantası'nda garsondu."

"Size geçmişiyle ilgili ne anlattı?"

"Annesiyle babasının öldüğünü, on sekizine bastığı gün ablasının onu evden attığını ve o zamandan beri kendi başının çaresine baktığını söyledi."

"Çalıştığı lokantadakiler de aynı şeyleri anlattı. Kayıp ihbarı yaptığınızda onlarla konuşmuştuk. Ama bugün bizi aradığınızda, memurlarımdan biri biraz daha derin bir araştırma yapmış. Bayan Hamilton'ın size anlattıklarının hiçbiri gerçek değil."

Bobo şoku kemiklerine kadar hissetti. "Ne demek istiyorsunuz?" Bir açıklama beklercesine Fiji'ye baktı.

"Yani Aubrey, kendine sahte bir kimlik mi yaratmış?" diye sordu Fiji.

"Aynen öyle. Adı gerçekten Aubrey Hamilton ama annesi de babası da sağ. Ablası yok. Bir erkek kardeşi var. Ve başından bir evlilik geçmiş."

"Ama ben onu *tanıyordum*," dedi Bobo. Sanki bunu yeterince söylerse, şerifin söylediklerini silebilecekmiş gibi hissediyordu. "Ehliyetini gördüm. Onunla tamamen tesadüfen tanıştık." Sonra emanetçiye gelen iki adamı hatırladı ve içine bir kurt düştü. "Yani, en azından, tanıdığımı sanıyordum."

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu şerif.

"Tek Yıldız'ı severim. İki üç haftada bir biftek yemeye giderim. Aubrey'yle orada tanıştık."

Olivia'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Lanet fahişe," diye tıslayıp ayaklarını yere vura vura uzaklaştı.

Bobo, kasabalıların Olivia'nın etrafında toplandığını gördü. Olivia ellerini kollarını heyecanla savurarak onlara haberi veriyordu.

"Aubrey'nin yalancının teki olduğuna hemen inandı," diye mırıldandı Bobo. Sevdiği kadınla ilgili öğrendiklerini yeni yeni algılamaya başlamıştı.

"Üzgünüm ama ben de inandım," dedi Fiji. Kolunu beceriksizce Bobo'nun omzuna attı. Bobo, kadının gözlerindeki acımayı görebiliyordu.

Herkes Olivia'nın etrafını sarmıştı. Madonna bile kucağında Grady'yle kamyonetten inip yanlarına geldi.

Smith bıkkınlıkla iç çekti. Bobo'ya kalsa bunu hemen açıklamazdı ama belli ki şerif onunla aynı fikirde değildi. Sesini yükseltti. "Hepiniz duyun. Aubrey Hamilton, söylediği kişi değildi. Asıl adı, Aubrey Hamilton Lowry'ydi."

Kasabalılar Smith, Bobo ve Fiji'ye yaklaştılar. Bobo hepsinin öfkeli olduğunu görebiliyordu. Eğer kalbinde başka bir duyguya yer olsaydı, ona duydukları sevgiden etkilenirdi.

"Evli miymiş?" Peder bunu boğazı yırtılırcasına sormuştu. Her zamankinden bile sert görünüyordu.

"Eskiden öyleymiş," dedi şerif. "Çalıştığı lokantadakilere, boşandığını ve bütün resmi evraklarda adını değiştirmek için başvurduğunu söylemiş. Aslında, kocası Chad Lowry, Phoenix, Arizona'da polis tarafından vurulmuş."

"Vurulmuş mu?" dedi Teacher. "Neden?"

"Banka soyuyormuş."

"Adam profesyonel soyguncu muymuş?" diye sordu Bobo. Nedense öyle olmasını istiyormuş gibi bir hâli vardı.

"Pek sayılmaz," dedi şerif. "Beyazları üstün gören bir grubun üyesiymiş. Kendilerine Özgürlük Timi diyorlar. ÖT'nin merkezi Arizona'daymış ama Teksas da dahil bütün güneybatı eyaletlerinde şubeleri var."

"Olamaz," dedi Bobo. Olivia'ya döndü. "Yine aynı..."

Olivia pat diye adamın lafını kesti. "Efendim? Ne dedin?" O sırada da gözlerini kısarak Bobo'yu uyarmayı ihmal etmedi. Bobo nihayet kendini toparlamıştı.

"Yine aynı yalanlar," diye lafı çevirdi Bobo. "Beni sevdiğini düşünmekle hata ettim."

Herkes gözlerini kaçırdı. Fiji dışında herkes. Bobo kadının gözlerine baktı ve tek gördüğü, kararlılık oldu. "Aptalın tekiyim," dedi.

"Hayır," diye atıldı Fiji, "asıl aptal oydu."

Birden yokuşun aşağısından biri bağırdı ve hepsi oraya döndü. Siyah saçlarını sımsıkı topuz yapan kadın bir polis, elinde plastik bir delil torbasıyla onlara doğru yürüdü. İçinde eski bir tabanca vardı. Smith gidip silahı kadının elinden aldı ve dikkatle inceledi.

Hepsi susmuş, şerifi izliyordu. Bobo başkalarının ne düşündüğünü bilmiyordu ama belli ki günün kötü sürprizleri daha bitmemişti.

Olivia'nın, tam arkasında durduğunu göz ucuyla görebiliyordu. Silaha bakıyordu. "Bunu tanıyorum," dedi usulca. Ama Fiji tabii ki onu duymuştu.

"Nereden?" diye fısıldadı.

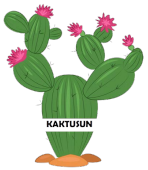
Bobo, Fiji'ye gerçeği söylemek istedi. "Yıllardır dükkândaydı," dedi.

Şerif onlara evlerine dönebileceklerini söyledi. "Daha sonra uğrayıp hepinizin tek tek ifadesini alırım," dedi. "Bu süre zarfında kimse kasabadan ayrılmasın."

Dönüş yolu, onlara iki katı uzun geldi. Hepsi kendi düşüncelerine dalmıştı. Bobo, en yakın arkadaşı Fiji'ye bile katlanabilecek durumda değildi. Emanetçinin önüne geldiklerinde çoktan anahtarını çıkarmıştı. Binaya yan kapıdan girdi ve tek kelime etmeden dairesine çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12

Creek'le Connor doğruca benzinciye gitti. Creek kasabaya dönüş yolunda ağlamaya başlamıştı. Kardeşi onu teselli etmek için kolunu omzuna atmıştı. Çocuğun ne kadar gururlandığı, Fiji'nin gözünden kaçmamıştı. Ne de olsa, ilk kez bir zorluk karşısında ayakta kalabilen, ablası değil, o olmuştu. Fiji, Creek'in Aubrey'yle bir kez olsun konuştuğundan bile emin değildi. Belli ki ölümle yüz yüze gelmek, soğukkanlı Creek'i bile sarsmıştı.

"Herkes lokantaya gelsin," dedi Madonna, diğerlerine. "Bu kadar yemek ziyan olmasın bari." Fiji henüz yalnız kalmaya hazır değildi. Çaresiz, diğerlerini izledi. Aubrey Hamilton-Lowry'den geriye kalan korkunç görüntü zihnine kazınmıştı.

Fiji otomatik pilota takmış gibi, kamyonetteki eşyaların indirilmesine yardım etti. Lokantanın tezgâhına piknik yemeklerini dizdi. Herkes tabağını doldurup yuvarlak masaya oturdu. Hatta peder bile. Birlikteliğin verdiği huzur ve rahatlık, din adamına bile cazip gelmişti. Ceset bulunduğundan beri

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tek kelime etmemişti ama şimdi masaya oturan son kişi olarak, sağ elini kaldırdı. Herkes sustu.

"İnsanı ve dünyadaki diğer bütün mahlukatları yaratan Tanrı'ya, bu yemeği ve onu yapanları kutsaması için yalvarıyoruz. Tanrı, aramızdan ayrılan kardeşimiz Aubrey'nin ruhunu kutsasın ve günahlarını affetsin. Amin."

"Amin," diye mırıldandı herkes.

Fiji bir an ölen kadına kızdığı için kendinden utandı ama sonra Bobo'nun suratını hatırlayınca eski öfkesi geri döndü. Tabağına baktığında, birden ne kadar acıktığını fark etti. Masadaki herkes, iştahla yemeklerine saldırdı. Kimsenin konuştuğu yoktu.

Hepsi yemeklerini bitirdiğinde kalanını aralarında bölüştüler. Fiji elinde yemek kaplarıyla evine yürürken, düşünceleri kafese kapatılan fareler gibi zihninde bir o tarafa bir bu tarafa koşuşturuyordu. Acaba Bobo'ya yardım etmek için cadılık yeteneklerini kullanabilir miydi? Aubrey'nin cesedi kim bilir ne kadardır oradaydı? Onu kim öldürmüştü? Bunca zamandır nerede, ne yapıyordu? Birden gözlerinin önüne Manfred'in yönettiği bir ruh çağırma seansı geldi. Aubrey'nin hayaleti karanlık odada dolaşıyordu. Acaba onlara ne derdi? Hoş, Aubrey yaşarken tek bir hatırda kalıcı laf etmemişti. Ve şu tabanca… Geceyarısı Emanetçisi'nden oraya nasıl gelmişti? Aubrey'yi Bobo öldürse, onu asla orada bırakmazdı. Bobo insan ilişkilerinde tam bir sersem olabilirdi ama bu tip detayları atlayacak bir adam değildi.

Bay Yılışık, banyosunun dibine kıvrılmış, onu bekliyordu. Fiji'yi görünce kalkıp hiç acele etmeden uzun uzun gerindi.

BELONGS TO KÂHYA TEAM

"Söylesene, nasıl bu kadar tatlı olabiliyorsun?" diye sordu Fiji, kediye.

Haşmetli kuyruğunu kibarca patilerine dolayan Bay Yılışık altın rengi gözleriyle kadına baktı.

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı Fiji, "kedilerin yaradılışı bu." Sokak kapısını açarken, Bay Yılışık kadının ayaklarına dolandı. "Bugün neler kaçırdın bir bilsen," dedi Fiji. "Rasta oradaydı. Hepsini kendi gözleriyle gördü." Bay Yılışık ona aşağılayıcı bir kedi bakışı fırlatıp mama kabının önüne oturdu.

Fiji dolaptan mamayı çıkarıp kaba döktü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13

Kasabalıların çoğu o gece uykusuz kaldı.

Bobo dükkânın üzerindeki dairesinde karanlıkta otururak, arka pencerelerden Rio Roca Fria'ya doğru uzanan ve ay ışığıyla yıkanan araziye baktı. Aubrey tam iki aydır orada çürüyordu. Manfred uğrayıp ona yiyecek bir şeyler bırakmasına rağmen, daha ağzına lokma koymamıştı. Bir ara içmeyi düşünmüş ama ondan da vazgeçmişti.

Bobo, biraz rahatlamayla, çokça keder arasında gidip geliyordu. En azından, Aubrey onu isteyerek terk etmemişti. Bunu bilmek yüreğine su serpiyordu. Öte yandan, Aubrey'nin bir yılan ısırığından ya da kazara düşmekten çok daha kötü bir kaderle yüzleştiğinden emindi. Özellikle de silahı gördükten sonra. Vurulsun ya da vurulmasın, başına korkunç bir şey gelmişti. Ve bu korkunç şeyde, birinin parmağı vardı. Bobo sevdiği kadının şiddet gördüğü ve cesedinin haftalarca açık arazide kaldığı gerçeğinden başka bir şey düşünebildiğinde, bu sefer de Aubrey'nin Özgürlük Timi'yle ne gibi bir bağı olabile-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

ceğini düşünmeye başladı. Belki de Aubrey onu hiçbir zaman gerçekten sevmemişti.

Bobo bir süre sonra ön cama gidip Geceyarısı'nı kalkındıran kavşaklara baktı. Bütün gece boyunca kasabanın hemen her evinde ışıklar yanıp söndü. Uyuyamayanlar uyudu, uyuyabilenler gecenin bir yarısı uyandılar.

Bobo kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Annesi ve babasıyla bir yıldır, hatta belki daha uzun zamandır konuşmuyordu. Bir ara kardeşlerini aramayı düşündü. Ama sonunda, kimseyi aramadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14

Ertesi gün, Geceyarısı'ndaki her şey akışına kaldığı yerden devam etmeliydi.

Tamam, burada yoğun bir tempo yoktu ama en azından herkes işinin başına geçmeliydi. Fiji, SORGULAYAN ZİHİN'i tam vaktinde açtı ve vitrinden karşı dükkânı endişeyle izlemeye koyuldu. Geceyarısı Emanetçisi'nin levhası, hâlâ kapalıdan açığa çevrilmemişti.

Ve emanetçi o salı hiç açılmadı. Levha bütün gün boyu KAPALI'da kaldı.

Fiji süt almak için benzincinin marketine uğradığında Shawn Lovell'ın yoğun bir gün geçirdiğini gördü. Birkaç polis, benzin, su ve yiyecek bir şeyler alıyordu. Fiji kasaya yaklaştı. Creek nakit ödeyen müşterilere bakıyor, Shawn kredi kartlarıyla ilgileniyor ve raflara yeni malları diziyordu.

"Connor okulda mı?" diye sordu Fiji, Creek'e.

"Evet, ders kaçırsın istemedik," dedi genç kız, "ama burada olsaydı fena olmazdı."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Dün olanlardan sonra nasılsın Fiji?" diye seslendi Shawn.

"Eh, işte. En azından senin işler açılmış."

Shawn kuruyemiş paketlerini yerleştirirken omzunu silkti. "Öyle." Oysa işlerin yoğunluğundan hiç de memnun görünmüyordu. Aksine, bitkin ve endişeliydi. "Connor gelince rahatlayacağım," dedi.

Fiji, Shawn'un dükkânın köşesine koyduğu çalışma masasına baktı. Connor orada ödevlerini yapıyordu. Shawn on dört yaşındaki oğlunun, benzinliğin kuzeyinde, Davy Otobanı üzerindeki küçük evlerinde yalnız başına ders çalışabileceğine inanmıyordu. *Shawn Lovell'ın bir güven sorunu var*, diye düşündü Fiji, belki yüzüncü kez. Lovell'lar geçmişlerini kendilerine saklıyordu ve kasabadaki herkes buna saygı duyuyordu.

Fiji sütünü alıp marketten çıktığında, Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'a uğramaya karar verdi. İçeri girince şaşırdı. Tanımadığı bir kadın, Chuy'nin özel sandalyesinde manikür pedikür yaptırıyordu.

Fiji, Joe'yla laflamayı planlıyordu. Onu Chuy'yden biraz daha iyi tanıyordu. Hem Joe daha konuşkan biriydi. Ama Chuy ona Joe'nun nerede olduğunu söyler söylemez, Marthasville'den bir çiftçinin karısı dükkâna girdi. Önceki hafta beğendiği resim çerçevesini almaya gelmişti.

Fiji yolun karşısındaki lokantaya gitti. Madonna bulmaca çözüyor, Grady uyukluyordu.

"Selam," dedi Madonna, ruhsuz bir sesle. "Öğle yemeğine geç kaldın ama istersen artanları ucuza veririm."

"Nasılsın diye bakmaya geldim," dedi Fiji. Zayıf bir bahane uydurduğunun farkındaydı ama başka çaresi yoktu. Yemek

BELONGS TO KANTOS TEAM

aralarında buraya hiç gelmemişti. Hele tezgâhın arkasına geçtiği hiç görülmemişti. "Teacher bugün çalışıyor mu?"

"Evet. On beş kilometre doğuda. Emekli bir askerin ön verandasının basamaklarını tamir etmesine yardım ediyor. Bu da demektir ki bizimkinin pestili çıkıyor, ihtiyar da oturup onu seyrediyor." Madonna'nın özlemle bulmacasına baktığını fark eden Fiji, veda edip lokantadan çıktı.

Peder şapelde değildi. Fiji onu, hayvan mezarlığını çeviren çitin arkasında buldu. Orası Fiji'yi daima büyülerdi. Kim bilir belki de kasabadaki birkaç kuytu yerden biri olduğu içindi. Tahta çitin boyu en az iki metreydi ve beyaza boyanmıştı.

Peder ağaçlara dokunmadığı için içerisi huzur doluydu. Fiji, pederin burayı ne zaman elden geçirdiğini hatırlayamıyordu ama galiba mezarların yarısı doluydu.

Bazılarında haçlar, bazılarında Davut Yıldızları, diğerlerinde beş köşeli yıldızlar vardı. Küçük bir dikdörtgenin üzerine bir kedi heykeli oturtulmuştu. Mezarlardan birine bir köpek tasması bağlanmış, bazılarına ölen hayvanların fotoğrafları asılmıştı. Bazılarında ise sadece bir isim vardı.

"Merhaba," dedi Fiji. "Ne yapıyorsunuz?" Yaşlı adam, diğerlerinden daha büyük bir anıt mezarın ortasında duruyordu.

"Mezarları kutsuyorum," dedi.

"Ah. O zaman sizi yalnız bırakayım."

Fiji böyle demesine rağmen, elinde süt poşetiyle, pederin mezardan mezara geçerek her bir göçen ruh için dua edişini izledi. Bu ritüeli ayda bir kez tekrarlardı ve genelde iki gün sürerdi. Fiji, pederi bir süre daha izledikten sonra oradan sessiz sedasız ayrıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yolun karşısındaki Geceyarısı Emanetçisi'ne baktı. Dairesinin penceresinde Bobo'nun yüzünü görür gibi oldu. Ama Bobo onu görmedi bile. Fiji de süt poşetini bacağına çarpa çarpa evine döndü.

O gece, karanlık bastığında Fiji, dükkânın ışıklarının yandığını görüp oraya gitti. Kitap okuyamayacak ya da televizyon seyredemeyecek kadar gergindi. Bir arkadaşa ihtiyacı vardı.

Lemuel görevinin başındaydı. Fiji, Olivia'nın onunla oturmak için aşağı inmesine şaşırmadı. Bir de müşteri vardı. Lemuel bu tuhaf ve kambur adamla sıkı pazarlık ediyordu.

En ilginç müşteriler geceleri gelir, diye düşündü Fiji. Adamın yanından geçip bir mutfak masasında oturan Olivia'nın karşısına geçti.

"Aubrey konusunda kendime kızıyorum," diye mırıldandı Olivia. "Onu araştırmalıydım. Hatunda bir tuhaflık olduğu baştan belliydi."

Fiji, Olivia'nın nasıl bir araştırma yapabileceğini sormadı. Geceyarısı'nda yaşıyorsanız, bazı konulara hiç girmemeniz gerekirdi. Onun yerine, "Ondan hoşlanmadığından ne zaman emin oldun?" diye sordu.

"Buraya geldikten birkaç hafta sonra," dedi Olivia, hiç tereddütsüz.

Fiji zafer gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Belki de büyü etkili olmuştu. Gerçi eğer Olivia, Aubrey'nin gerçek yüzünü büyü sayesinde anlamışsa, bunun nedeni kızın insanlara gösterdiği karakterini Fiji kadar itici bulmamasındandı. Fiji bir an kendinden şüpheye düştü. Belki de Aubrey'yle ilgili hisleri tamamen, kedinin ulaşamadığı ciğere mundar demesi gibi bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durumdu. Hem herkesin kendine göre zayıflıkları ve başarısızlıkları yok muydu?

"Bobo'ya nasıl yardım edebiliriz?" dedi.

"Bobo gittikten sonra onu gördüğünle ilgili yalan söylemen dışında mı? Bu kadar inandırıcı olduğunu bilmiyordum. Bobo'nun paçasını iyi kurtardın."

"Bunu Bobo yapmışsa bile umurumda değil," dedi Fiji. "Özellikle de Aubrey hakkında öğrendiklerimizden sonra."

"Aubrey bir rahibe olsaydı da aldırmazdım," dedi Olivia sakince. "Bence asıl, onu başka kimin öldürebileceğine kafa yormalıyız. Başka bir şüpheli bulursak…"

Kambur adam gitmişti. Lemuel, taburesiyle onlara döndü. "Evet, aynen öyle yapmalıyız," dedi. "Tabanca beni endişelendiriyor. Olivia tarif edince hatırladım. Yıllardır dükkânda duruyordu." Lemuel'ın buzdan gözleri heyecanla parlıyordu.

Fiji, Lemuel'ın Olivia'yla konuştuklarına hâkim olmasını yadırgamadı. Lemuel'ın kulakları insanüstü bir keskinlikteydi ve aynı anda iki sohbeti idare edebilirdi. Fiji, Lemuel'a saygı duyuyor ve ondan o kadar da korkmuyordu. Bir keresinde Olivia'nın o esrarengiz gezilerinden biri zorunlu olarak uzadığında Fiji, Lemuel'a kan vermeyi teklif etmişti. Yine de Lemuel kan yerine enerji isteyince rahat bir nefes almıştı. Fiji'nin mutfağında kadına sonsuzluk gibi gelen bir beş dakika boyunca el ele oturmuşlardı. Sonrasında Lemuel ona içtenlikle teşekkür etmiş ve utanç verici bir şey yapmışlar gibi apar topar gitmişti.

Olivia ona teşekkür etmeye geldiğinde biraz soğuk davranmıştı. Ama Fiji'nin suratını sertçe süzdükten sonra ona sarılmıştı ve o zamandan beri dost sayılırlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hep burada olsa iyi," dedi Olivia. "Bobo onunla birkaç kez atış talimi yapmaya gitti."

Fiji'nin morali iyice bozuldu. Polis şüphesiz bu bilgi kırıntısının üzerine gidecekti. "Tabancanın orada olması için en az yirmi tane sebep düşünebiliyorum," diye yalan attı. Belki iki ya da üç açıklama bulabilirdi ama hiçbiri yeterince ikna edici değildi.

"Ben de," dedi Olivia. "Yarın kısa bir seyahate çıkacağım. Döndüğümde bunu konuşuruz." Kafasını salladı. "Uçakta düşüneceğim."

"Bu sefer nereye gidiyorsun?" diye sordu Fiji. Olivia kadar yolculuk yapsa hoşuna gider miydi acaba? Bir gün bunu öğrenmeyi isterdi doğrusu.

"San Francisco," dedi Olivia ve Fiji göz ucuyla, Lemuel'ın şaşırdığını gördü. Lemuel konuşmak için ağzını açtı ama sonra soluk dudaklarını birbirine bastırdı.

Olivia ona döndü. "Merak etme, iyi olacağım. Bir girip çıkacağım."

Ne diyor bunlar, diye söylendi Fiji içinden.

Lemuel'ın yüzünde donuk bir ifade belirdi. "Tamam."

"İyi olacağım," diye yineledi Olivia.

Lemuel isteksizce kafa salladı ve odaya bir sessizlik çöktü. Hırpani kılıklı bir kadın çok eski bir alyansı rehin bırakmaya gelene kadar huzursuzca oturdular (Fiji kabalık etmeden evine dönmenin bir yolunu arıyordu).

Dükkâna yeni gelen müşteri leş gibi kokuyordu. Fiji, kadını bir bulut gibi sarmalayan kokuyu daha önce hiç duymamıştı. Nefesini tutmaya çalıştı ama yetmedi.

BELONGS TO KÂNTİS TEAM

Lemuel çabucak ve tek kelime etmeden müşteriye kırk dolar verip yüzüğü aldı. Sıska kadın, kocaman, koyu kahverengi gözleriyle bir çizgi filmden fırlamış gibiydi. Parayı kaptığı gibi hızla dükkândan çıkıp geceye karıştı.

Lemuel alyansı lambaya doğru tuttu. "*N.E.S.'den Leticia'sına*," diye okudu.

"Bunu nerede buldu acaba?" diye mırıldandı Fiji.

"Bir mezarı kazıp ölünün parmağından çıkarmıştır," dedi Lemuel.

"Aman Tanrım," diye söylendi Olivia tiksintiyle.

"İğrenç," dedi Fiji.

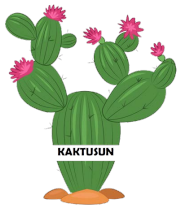
"Şerif seninle konuşmaya geldi mi?" diye sordu Lemuel birden Fiji'ye.

"Hayır. Sabah Bobo'ya gitti," dedi Fiji. "Arabasını gördüm." İlgilenmiyormuş gibi görünmesi boşunaydı. Onun için, açıkça söylemeye karar vermişti.

"Benimle de konuşmadı," dedi Olivia. "Ama Reed'lerin oraya gitti."

"Olayla en bağlantılı olandan en bağlantısız olana," dedi Lemuel, düşünceli bir yüzle. "Bunu düşünmeliyim."

Belki Reed'lerin, bizim bilmediğimiz bir yönü vardır, diye düşündü Fiji.

15

Çarşamba sabahı, Manfred güne kasabalıları düşünerek başladı. Öncelik, esrarengiz Olivia'nındı. Manfred onu Lemuel'la düşündüğünde, bütün vücuduna bir ürperti yayılıyordu. (Manfred bunu tiksinti olarak adlandırıyordu.) Kendi tecrübelerine dayanarak, Lemuel'ın etkileyici bir yanı olduğunu kabul ediyordu ama eğer sıradan bir insan olsaydı, o tiple kadınların ilgisini çekmesi imkânsızdı.

Manfred büyükannesinden kalan küçük formika masada kepekli tostunu yerken, zihni onu en mutlu eden kişiye odaklandı. Creek Lovell'a. Bugün nasıldı acaba? Bobo'nun sevgilisinin ölü bulunması Connor'ı heyecanlandırırken, Creek'i şok etmişti. Manfred ikisinin de kasabanın daha yaşlı simaları kadar ölümle karşılaşmadığından emindi. Creek birkaç damla gözyaşı döktükten sonra içine kapanmıştı. Oysa Connor hiçbir detayı kaçırmak istemiyor gibiydi.

Manfred önceki gün her zamanki gibi çalışmıştı ama olaylı pikniği aklından çıkaramadığı için sık sık ara vermek zorunda

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kalmıştı. Genç kadını hepsi tanımasına rağmen hiçbiri onun için üzülmemişti. Bobo hariç tabii. O resmen yıkılmıştı. Ve bir de Creek'in ani duygusallaşması vardı.

Manfred yine benzincinin kızını düşünmeye başladı. Ani bir kararla kolasını (sabahları bir tane içerdi) kafasına dikti. Evden çıkıp emanetçinin önünden geçti, Davy Otobanı'nın kıyısında sağa sola baktı. Tam üç araba (!) beklekdikten sonra benzincinin yanındaki marketin kapısını itti. İçeride her şey parlak ve floresandı. Duvarlar yeni boyanmıştı. Döşemelik muşambalar tertemizdi.

Yüksek tezgâhın arkasında, ellili yaşların başında, koyu kahverengi saçlı bir adam duruyordu. Sigara paketlerini yukarıdaki plastik dolaba diziyordu. Manfred'i görünce, şeffaf dolabı kilitleyip ona döndü. "Merhaba," dedi, tezgâhın üzerinden elini uzatarak. "Sen yeni komşusun, değil mi? Manfred? Ben Shawn Lovell."

"Tanıştığımıza memnun oldum Shawn. Evet, yeni komşuyum. Eve bir şeyler alacaktım."

"Tabii. Ne varsa burada işte. Depoda mal tutmuyoruz." Shawn eliyle, raflardaki abur cubur, pil, kâğıt mendil ya da yağlı pişirme kâğıdı gibi şeyleri gösterdi. Shawn Lovell sıradan bir tipti. Boyu 1.75 civarıydı. Kısa, koyu renk saçları yer yer kırlaşmıştı. Zayıf ya da kilolu değildi. Tıraşlı yüzünde akılda kalıcı bir sivilce izi ya da ben yoktu. Herkes gibiydi işte. Ama gülümserken, gözlerinde temkinli bir ifade belirmişti ki bu enteresandı. Shawn'un düşüncelerini okumak kolaydı.

Manfred bir kutu kola, bir kutu kraker ve bir paket kurutulmuş sosis aldı. Aldıklarını tezgâha koyup cüzdanını çıkardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Creek'in nerede olduğunu açıkça soramazdı. "Çocuklar nasıl?" dedi. "Olanlardan etkilenmişlerdir tabii."

"Çok sarsıldılar," dedi Shawn. Sesi kayıtsızdı ama Manfred adamdaki gerginliği hissedebiliyordu. Bir günde hayatın acımasız yanıyla tanışan iki ergen babası olarak, bunun normal olduğuna karar verdi.

"İyi ki cesedi görmediler," dedi.

"Evet, evet. Özellikle de, Connor'ın görmediğine şükrediyorum." Shawn birden sustu. Konuştuğuna pişman gibiydi.

Manfred, "Neden özellikle Connor?" diye sormak istedi ama çenesini tuttu. "Neyse. İyi olduklarına sevindim." Aldıklarını bir poşete koyup gitmek için döndü. "Tekrar memnun oldum Shawn," diye ekledi, omzunun üzerinden. "Artık kasabadaki herkesi tanıyorum galiba."

"Görüşürüz dostum," dedi Shawn ama suratındaki ifadeye bakılırsa, hiç de onunla görüşmeye istekli bir hâli yoktu. Bir polis içeri girdiğinde, kapının üzerindeki çan çaldı. Shawn, Manfred'i başından savmanın mutluluğu içinde polise döndü.

Manfred kafasını sallayıp dükkândan çıktı. Evine dönerken, *Shawn Lovell gergin bir tip,* diye düşünüyordu, *buradaki herkes gibi onun da bir sırrı var.* Manfred neredeyse Creek Lovell'dan ve pürüzsüz teniyle, iri, zeki gözlerinden vazgeçecekti. Kızın babasını aşmak imkânsız gibiydi. *En iyisi, yakınlarda bir bar keşfedip yaşı yaşıma uygun bir kadın bulmak*, diye düşündü ama bu saçma bir fikirdi. Manfred barları sevmezdi. Ev partilerinden hoşlanırdı ama burada yeterince çevresi yoktu. Kiliseye de gitmezdi. Ayrıca politik biri de değildi ve internetten birileriyle buluşmanın sonuçlarını biliyordu.

Ve Creek, gerçek bir sanat eseriydi.

Hafifçe silkindi. Bütün düşünceleri, doğru düzgün tanımadığı o kızda son buluyordu. Yapacak işleri vardı. Dikkatini onlara vermeliydi. Manfred kolayı buzdolabına, krakerleri kiler olarak kullandığı dolaba, kurutulmuş sosisi de acil açlık durumları için çalışma masasının çekmecesine koydu.

Telefonu çaldığında, "Medyum Bernardo," diye açtı. "Merhaba Anita Lynn. Canını sıkan nedir?" Oturup dinlemeye koyuldu. Bir yandan da doğu penceresinden, rüzgârda sallanan bir ağacı izlemeye daldı.

Sokağın karşısında, sert rüzgâr Fiji'ye zorlu anlar yaşatıyordu. Kıvırcık saçları açık kahverengi bir yağmur bulutu gibi kabarıp yüzüne doğru savrulduğu için, kadın hiçbir şey göremiyordu. Arka veranda boyunca ilerleyen gül çalılarının kuru dallarını kesmek için çömeldi. Son kez yapıyordu bunu bu sene. Çok geçmeden ilk don vururdu. Fiji budama işleminden sonra, toprağı çam iğneleri ya da samanla kaplayacaktı.

Yakında Cadılar Bayramı süslemelerini çıkarması gerekecekti. Acaba bu sene nasıl bir kostüm giymeliydi?

Fiji, Aubrey Hamilton dışında her şeyi düşünüyordu.

"Fiji?" diye seslendi biri. Fiji arkasını dönüp kafasını kaldırdığında Bobo'yu gördü. Evin yanından dolaşmıştı. Sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Gözlerinin altında mor gölgeler belirmişti ve son iki günde beş kilo vermiş gibi solgundu. Perişan görünüyordu.

"Otursana," dedi Fiji, rahat davranmaya çalışarak. "Benim biraz daha işim var." Fiji tekrar çalılara eğildi. Bobo'ya popo-

BELONGS TO KANTOS TEAM

sunu sergilediğinin gayet farkındaydı ama duruşunu değiştirse daha tuhaf görünecekti.

"İstersen dolaptan kola al ya da kendine bir kahve yap," dedi. Bobo nihayet evinden çıkmış ve ona gelmişti. Fiji sevinçten havalara uçuyor ama farkettirmiyordu tabii.

Bobo içeri girip bir bardak kolayla geri döndü. Verandaya oturdu ve hiç konuşmadan Fiji'yi izlemeye koyuldu. Fiji kendini tuhaf bir şekilde huzurlu hissediyordu. Güneş sırtına vurmuştu. Yanındaki kova hızla kuru dallar ve tomurcuklarla doluyordu. Fiji işini bitirene dek tek kelime etmedi.

Az sonra, ayağa kalkıp bahçe eldivenlerini çıkardı. "Nasıl olduğunu sormaya korkuyorum," dedi. Dükkânı açma saati gelmişti ama bu daha önemliydi.

"Onu seviyordum ve özlüyorum," dedi Bobo. "Öldüğü için üzgünüm. Bana yalan söylediğini öğrendiğim için de kırgınım. Ve düşmanlarım olduğu için endişeliyim."

Fiji bunca dürüstlük karşısında ne diyebilirdi ki? Ellerini birbirine vurup üstünü silkeledi. Budama makasını ve eldivenlerini kovaya koydu. Gidip kendine bir bardak buzlu çay hazırladı ve Bobo'nun yanına oturdu. O tabancayı gördüğünde, belki de dakikanın onda biri kadar bir süre için, Bobo'nun Aubrey'yi öldürmüş olabileceğini düşünmüştü. Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu.

Ama Bobo'nun ondan sakladığı şeyler vardı. Kesinlikle emindi bundan.

"Kimmiş bu düşmanlar?" diye sordu. İçeriden parça çikolatalı kurabiye de getirmişti. Tabağı, sandalyelerinin arasındaki minik sehpaya koydu. Sabahın dokuzu olması umurunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değildi. Bobo parça çikolatalı kurabiyeye bayılırdı. Dalgın bir yüzle bir kurabiye alıp iki ısırıkta yedi. Sonra bir tane daha aldı. Fiji onun ne kadar uzun süredir aç olduğunu düşünmeden edemedi.

"Büyükbabamın bir sürü işi vardı," dedi Bobo. Gözlerini Fiji'nin arka bahçesine dikmişti. Bay Yılışık da ona baktı ama Bobo kediyi görmüyor gibiydi. "Ben çocukken bir spor malzemeleri mağazası açmıştı. Little Rock'taki büyük mağazalar açılmadan önce, insanlar kilometrelerce uzaktan orayı görmeye gelirlerdi. Gerçekten kocamandı." Bobo belli belirsiz gülümsedi. "Bir de kereste deposu ve inşaat şirketi vardı. Pasif ortaklıklarını saymıyorum bile. Hayatımın büyük bir bölümü, onun ve ninemin evinde geçti. Babam, büyükbabam için çalışıyordu. Bu dediklerim, Arkansas'taydı. Küçük gölde büyük balık misali."

Fiji'nin ailesi, hiçbir gölde büyük balık olamamıştı.

"Lise ve üniversite boyunca kendimi pek matah bir şey sanırdım. Ama sonra -ki bu kadar geç fark ettiğim için kendimi suçluyorum- büyükbabamın sosyal ve politik görüşlerinin Hitler'inkilerle boy ölçüşebilecek boyutta olduğunu anladım."

Fiji bunu beklemiyordu doğrusu. "O kadar mı?"

Bobo kafasını salladı. "O kadar. Eski golf arkadaşları olmasaydı, daha gençken Özgürlük Timi gibi bir örgüte bulaşabilirdi. Aslında ihtiyarı çok severdim. En büyük torunu olduğum için o da bana ayrı bir düşkündü. Beni ava götürürdü. Yakın dostlarının hepsini tanıyordum. Torunlarıyla arkadaştım. Büyükbabam beni sadece onlarla arkadaşlık etmem için cesaretlendirirdi."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Bu sana tuhaf gelmiyor muydu?"

"Hiç sorgulamadım ki." Bobo kederle gülümsedi. "Gayet doğal olduğunu düşündüm. Afrikalı Amerikalıların -tabii büyükbabam onlara böyle demezdi- neden bizimle aynı binalarda oturmaması, onlarla neden çıkmamamız, neden evlenmememiz gerektiğini uzun uzun anlatırdı. İki ırkın kaynaşmasını asla kabullenemedi. Siyahlarla aynı restoranlarda yemek yeme fikrinden nefret ederdi. Bizimle aynı okula gitmelerini onaylamazdı. Annemle babama, bizi Little Rock'taki özel bir okula göndermeleri için baskı yaptı. Hatta daha uzağa, Memphis'e gitmemiz gerektiğini savundu. Ama annemler, çocuklarından ayrılmak istemediler."

"İsabet," dedi Fiji. "Neyse ki büyükbabanın görüşlerini benimsememişsin. Bunu nasıl başardın?"

"Sana tuhaf bir şey söyleyeyim mi? Beni futbol ve karate kurtardı. Takımda hepimiz tek bir vücuttuk."

"Ya karate?"

Bobo güldü. "Harika bir deneyimdi. Öğretmenimiz Uzak Doğuluydu. Her sabah kahvaltıdan önce yaptığımız antrenmanlara büyük önem verirdi. Karatede en yakın arkadaşlarımdan biri de Raphael Roundtree adında, siyahi bir çocuktu. Bir de Lily Bard adında beyaz bir kadın vardı. Serçe parmağıyla beni yere serebilirdi. Büyükbabam kadınlara saygı duyardı. Tabii erkeklere bağımlı bir süs bebeği olmaları şartıyla."

"Yani spor senin için kurtuluş oldu?" Fiji onu incitmemek için, düşünerek konuşuyordu ama Bobo rahatlamış gibiydi.

"Evet. Kimse rengini ya da cinsiyetini dert etmiyordu. Önemli olan, tecrübe edinmekti. Karate ve futbol sayesinde,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyükbabamın o yere göğe sığdıramadığı beyaz arkadaşları kadar düzgün ve eğlenceli siyahlarla, Yahudilerle, eşcinsellerle tanıştım." Bobo'nun iyi duygularla aydınlanan yüzü, yeniden gencecik görünüyordu.

"Büyükbabana ne oldu?" diye sordu Fiji. "Sonu pek hayırlı olmadı galiba?"

Bobo iç çekti. "Seksenlerine gelmişti. Spor mağazasında çalışan ve görüşlerini paylaşan birkaç kişiyle kanun dışı silah biriktirmeye başladılar. Büyükbabam onları stoktan yürütüyordu. Ama babam..." Bobo hikâyesini anlatmaya başladığından beri ilk kez duraksadı.

Fiji sabırla bekledi.

"Babam, büyükbabamın bir şeyler çevirdiğinden şüphelendi. Özel bir dedektif tuttu. Adamın adı Jack Leeds'di. Adam spor mağazasında çalışıp büyükbabamı gözleyecekti. Ama Jack, büyükbabamların, siyahların gittiği bir kiliseyi bombalamasına mani olamadı. İnsanlar öldü. Aralarında bir de çocuk vardı." Bobo titrek bir nefes aldı. "Bir gece, nasıl oldu bilmiyorum ama büyükbabam için çalışan adamlar, Jack'in gerçek kimliğini öğrenmiş. Ama kimin için çalıştığını bilmiyorlardı. Hükümet için olabileceğini düşünmüş ve çılgına dönmüşler." Bobo derin bir nefes daha aldı. "Ona işkence ettiler. Ben de oradaydım. Büyükbabam beni zorla yanında getirmişti. Hayır diyemeyecek kadar gençtim. Polisi aramayı da akıl edemedim. Çok korkmuştum." Bobo gençlik hâline kızgın gibiydi. "Jack'in kız arkadaşı onu kurtarmaya geldiğinde, oradan kaçmanın bir yolunu arıyordum. Kız karate sınıfımdaki o müthiş dövüşçüydü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji'nin aklı karışmıştı ama bütün hikâyeyi duymak için sabırsızlanıyordu. "Jack'i kurtarabildi mi bari?" diye sordu.

"Evet. Tabii arada bir sürü şey oldu. Ben de büyükbabamı oradan götürdüm. Deli gibi küfretti ama orada kalıp şeytanlıklarına devam etmesine izin veremezdim."

"Sonra?"

"Büyükbabam da dahil, olaya karışan herkes tutuklandı."

"Korkunç." Fiji'nin ailesi asla zengin ya da nüfuzlu kimseler olmamıştı ama hiçbiri tutuklanmamıştı. *Övündüğüm şeye bak*, diye düşündü. "Ya sonra?"

"Mahkeme sürecinde büyükbabama felç indi. Hapse girmedi ama bir daha hiç konuşamadı ve üç ay sonra öldü. Diğerleri ceza aldı. Kiliseyi bombalayanlar diğerleri ömür boyu hapse mahkûm edildiler."

"Hak yerini bulmuş," dedi Fiji. Bobo'nun yüzüne dikkatle baktı. Ne hissettiğini tam olarak anlayamıyordu.

"Aynen," dedi Bobo. "Aslında büyükbabam da hapis yatmalıydı ama felç sayesinde bütün sorumluluklarından paçayı kurtarmayı başardı."

Fiji şimdi anlıyordu. Bobo büyükbabasına kızgındı. Çok kızgın.

"Bu hikâyeyi sana neden anlattığıma gelince," dedi Bobo, "büyükbabama felç indikten sonra, ırkçı gruplar arasında bir söylenti yayılmaya başladı. Sözüm ona, büyükbabamın muhteşem silahlardan oluşan bir zulası varmış. Sonra bu söylenti bir efsaneye dönüştü ve gerçek kabul edildi. Özgürlük Timi ya da Kıyametten Sonra gibi organizasyonların web sitelerine baktım. Olayın geldiği boyutlara inanamazsın."

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

"İyi de bu manyaklar, bu şahane zulanın yerini senin bildiğine nereden kanaat getirmiş? Aubrey de sana bu yüzden yanaşmış olmalı."

Bobo acı bir şey yemiş gibi suratını buruşturdu. "Babam kendi babasının peşine adam taktığı için, büyükbabamın dostları onu hain ilan etti. Büyükbabamın, şeytan oğluna silahların yerinden bahsetmeyecek kadar zeki olduğunu düşünüyorlar. Ama o gece ben yanında olduğum için, otomatikman onun varisi seçildim. Silahlardan haberdar olduğumdan eminler. Sadece silah olsa iyi. Roketatarlar, el bombaları, mayınlar ve diğer kitle imha silahları. Ben hiçbirini görmedim tabii ama söylentiler bu yönde."

"Ama silahlar sende olsa ve büyükbabanın görüşlerini paylaşsan, onları bir kenarda saklamak yerine, azınlıklar üzerinde kullanmaz mıydın?"

"İyi soru." Bobo güldü. "Bunu neden yapmıyorum, ben de bilmiyorum."

"Sadece Aubrey miydi? Yani sana bir daha yaklaşmaya çalıştılar mı?"

"Birkaç gün önce dükkâna iki adam geldi."

"Eee?"

Bobo cevap vermedi.

Fiji az kalsın adamın elini tutacaktı. Ama bunun yerine, "Korkma, sırrın benimle mezara gidecek," dedi.

"Lemuel'la Olivia o işin çaresine baktılar."

Fiji soru sormak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "Aferin onlara," diye usulca mırıldanmakla yetindi. Bay Yılışık ayağına dolanınca, eğilip hayvanın kafasını okşadı. Kedi altın göz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leriyle dikkatlice ona baktı. Konuşabilseydi, şüphesiz, "Sıkma canını," derdi.

Fiji kediye gülümsedi. "İyi ki yanındaymışlar."

Bobo da gülümsedi ama bundan onun kadar emin değil gibiydi. "Dayak yemeyi göze almıştım," diye itiraf etti. "Ama yemediğime sevindim doğrusu."

"Olivia silahı tanıdı."

Bobo, kadının neden söz ettiğini hemen anlamıştı. "Feej, inan o eski Colt'un oraya nasıl gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç kere sırf meraktan onunla atış talimi yaptım ama sonra dükkâna geri götürdüm. Belki dolabı kilitlemeyi unuttum. Belki kamyonette bıraktım. Ama Aubrey'yi öldürmediğimi sen de biliyorsun."

"Evet," dedi Fiji. Ondan bir an şüphe ettiği için kendinden utanıyordu. "Olivia da biliyor."

"Lemuel, onu öldürdüğümü düşünse bile beni korur," dedi Bobo, onaylamaz bir tavırla.

Fiji, Lemuel'la Olivia'nın ev sahibi koruma programlarının içeriğini merak etmişti doğrusu ama bunu daha sonra düşünecekti. İçinden gelen güçlü isteğe karşı koyup adamı yatak odasına da götürmedi. Daha erkendi. Bobo hâlâ Aubrey'yle ilgili çelişkili hisleriyle boğuşuyordu. En azından Fiji kendine böyle dedi.

Ama aslında, Bobo'nun ona hayır demesinden korkmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

16

İlk ve sonuncu Geleneksel Piknik'i izleyen günlerde, Geceyarısı sakinleri rutin hayatlarını sürdürdüler ama hepsi kendilerini bir kasvet bulutunun içinde gibi hissediyordu (Grady, Rasta ve Bay Yılışık hariç). Manfred de bu durumdaydı ve diğer kasabalıların yüzlerinde de aynı tedirginlik vardı.

Bobo perşembe sabahı Geceyarısı Emanetçisi'ni açtı. O gün çöpler toplanıyordu. Kendi çöp kovasını ve Olivia'nın Lemuel'la paylaştığını kaldırımın kenarına çıkardı. Dükkânın önünde biriken bütün gazeteleri topladı. Manfred, ev sahibinin hayatına kaldığı yerden devam ettiğini görünce sevindi.

Madonna'nın ev yemekleri lokantası, gazetecilerin, polislerin ve meraklıların uğrak yeri olmuştu. Kasabalılar bazen alışık oldukları masalara oturamıyorlardı.

Teacher, Manfred'e nehir yatağındaki kayalar yüzünden patlayan lastikleri değiştirerek iyi para kazandığını anlatmıştı.

Fiji ve Chuy de Davy'ye market alışverişine gitti. Fiji, Peder için de alışveriş yapıp aldıklarını yaşlı adamın küçük evine bı-

raktı. Kendi mutfağıyla dükkânı arasında mekik dokuyarak hem müşteriyle ilgilendi hem de Bobo'ya tavuk, börek ve yeşil fasulye pişirdi. Başka bir gece Chuy, Joe'nun yardımıyla Meksika yemekleri yaptı ve Manfred'le Bobo'yu davet etti.

Manfred onu telefonla arayan Joe'nun davetini birkaç sebepten ötürü kabul etti. Birincisi, kendi pişirmek zorunda kalmadığı yemekleri severdi. İkincisi, Joe'yla Chuy'ye kanı ısınmıştı. Ve üçüncüsü, asıl amacın Bobo'yu ininden çıkarmak olduğunu sezmişti.

Manfred'le ev sahibi, Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'a birlikte gittiler. Yolda fazla konuşmadılar. Bobo, Manfred'e dükkânın yan tarafından Joe'yla Chuy'nin dairesine çıkan merdivenleri gösterdi. Bina, Geceyarısı Emanetçisi'nden çok sonra inşa edilmişti. Dolayısıyla tavanlar o kadar yüksek değildi ve bina daha alçaktı.

"Benim evin içini göremediklerine memnunum," dedi Bobo, bıyık altından gülerek.

"Sen onlarınkini görebiliyor musun?"

"Mutfağın bir kısmını." Bobo, eski, tahta kapıyı çaldı.

"Buyursunlar efendim!" diye bağırdı Joe. "Ceketlerinizi alayım." Manfred hayretle etrafa bakındı. Daire büyük değildi ama inanılmazdı. Renkler hem dikkat çekici hem de ahenkliydi. Pencerelerde süslü perdeler asılıydı ve mobilyalar özenle seçilmişti.

Manfred erkeklerin dekorasyondan anlayabileceğini hiç hayal etmezdi doğrusu. Gerçekten etkilenmişti. Ama sonra, antika satan, saç ve tırnak yapan iki insanın, güzel bir ev yaratamayacağını düşünmekle aptallık ettiğine karar verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evi gezdirme turu, yatak odasını da kapsıyordu. Manfred, Rasta'nın tam ortasına kıvrıldığı, kırmızı ve turkuaz örtülü yatağa bakarken, kendini biraz tuhaf hissetti.

Ne var ki beş dakika sonra, Joe'yla Chuy'nin birbirleriyle seks yapan iki erkek olduklarını unuttu. Onun yerine, Chuy'nin muhteşem aşçılığının ve Joe'nun buzdolabında bulundurduğu kaliteli biraların keyfini çıkarmaya koyuldu.

Gece ilerledikçe, Bobo'nun bile neşesi yerine gelmişti. Joe'yla spordan, Chuy'yle biber yetiştiriciliğinden konuştu. Westminster Köpek Güzellik Yarışması'ndan bahsettiler. Chuy çok istediği hâlde veterinerlik okuyamamıştı. Sonra konu eBay'den alışveriş yapmanın zorluklarına geldi. Chuy'nin kuzeni Rose, kafayı internetten ev alışverişi yapmaya takmıştı. Gereksiz yere para harcamaya başlayınca, bağlı olduğu kilisenin pederi, ailenin ricasıyla onu uyarmıştı.

Chuy'nin Rose'dan bahsetmesi, Manfred'e aile özlemini hatırlatmıştı.

Yemek nefis bir cevizli turtayla son bulduğunda, Manfred bulaşığa yardım etmeyi önerdi. Joe bu teklifi memnuniyetle kabul etti. "Chuy yemeği yaptığına göre, benim de bulaşığı yıkamam doğal ama iki kişi daha çabuk hallederiz." Aslında fazla bir iş yoktu. Tabaklar, bardaklar ve çatal bıçaklar bulaşık makinesine yerleştirildi. Manfred birkaç tencereyle tavayı yıkadı ve Joe onları kuruladı. Sonra Chuy onlara, Joe'yla çıktıkları Amsterdam gezisinin fotoğraflarını gösterdi. Manfred, dünyanın diğer pek çok yeri gibi, Amsterdam'ı da görmemişti.

Manfred'le Bobo, saat on gibi oradan ayrıldı. "Yemekler harikaydı," dedi Manfred. "Tavuklu böreğe hasta oldum,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi Bobo ve muhabbet sona erdi. Manfred akşamın amacına ulaştığını düşündü. Bobo kabuğundan birkaç saatliğine çıkmıştı. Manfred de memnundu. Sohbet güzeldi ama kimse gereğinden fazla konuşmamıştı. Üstelik bu akşam, algıları da onu rahatsız edecek kadar açık değildi.

Yine de Cadı Işığı Caddesi'nin karşısına, iki katlı boş bir binayla (tabelasında silik bir yazıyla RIO ROCA FRIA OTELİ, 1920 yazıyordu) ev yemekleri lokantasının arasına park eden arabayı o fark etti. Manfred, arabayı görmesine rağmen, bu gece keyfini bozmak istemiyordu. Ama kafasının içinde uyarı çanları çalmaya başlamıştı bile. Bobo'yu ceketinden tutup benzinliğin arkasındaki dar sokağa çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye itiraz edecek oldu Bobo.

"Karanlığa park etmiş bir araba var," diye fısıldadı Manfred.

Bobo da paniklemiş olmalıydı ki birkaç adım geriledi. "Kimseyi gördün mü?" diye sordu usulca.

"Hayır ve bu beni daha da endişelendiriyor."

"Görmedin, çünkü tam arkanızdayız," dedi bir erkek sesi.

Manfred ertesi gün Fiji'ye, liseli bir kız gibi çığlığı bastığını söylemekten gocunmayacaktı.

Ama bağırırken bile, tehlikeden uzaklaşacağına tam göbeğine daldı. Bobo da öyle. Manfred daha önce hiç sokak kavgasına karışmamıştı ama eğer yeterince yumruk atarsa birini isabet ettirebileceğini varsayıyordu. Fırıldak gibi dönmeye başladı. Bobo belli ki ondan daha tecrübeliydi.

"İmdat!" diye bağırdı Manfred. Onları kimin duyabileceğini bilmiyordu ama yılmadı. Sonra hayretle, Creek Lovell'ın benzinlikten dışarı, bir beyzbol sopasıyla fırladığını fark etti.

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

Kavga edenlerin kim olduğunu anlaması birkaç saniye aldı ama sonra Manfred'in dövüştüğü adamın arkasına geçip sopasını savurdu. Manfred, beline inen sopayla bağıran adamın çenesine, yumruğu patlattı. Adam yere yığıldı ve Manfred titreyen eliyle tepesinde kalakaldı.

O arada, Shawn Lovell da kavgaya karışmıştı. Bobo'ya saldıran adamı kollarından tuttu. Bobo'nun, göğsüne sert bir yumruk attığı adam, çuval gibi yere yığıldı.

Sonra Lemuel geldi.

Manfred ellerini dizlerine dayamış iki büklüm solurken bile, Lemuel'ın onları ta emanetçiden duymasına hayret etti.

"Lem amca!" diye bağırdı Creek. "Manfred'le Bobo'ya saldırdılar." Gözleri dehşetle irileşmişti. Beyzbol sopası hâlâ elindeydi. "Baba! Bizim dükkânın arkasına saklanmışlar!" Gözlerini saldırganlardan ayırmıyordu.

"Sakin ol küçük hanım," dedi Lemuel. "Bu gece iyi iş başardın. Eminim, Bobo'yla Manfred sana minnettardır."

"Teşekkürler," diye soludu Manfred. Creek ona ters bir bakış fırlatınca, "Ciddiyim," dedi. Birkaç dakika sonra nihayet doğrulabilmişti.

"Ne komik," dedi Bobo, sırtını benzinliğin duvarına yaslayarak. "Adamlardan kaçmaya çalışırken kucaklarına düştük."

"Cidden öyle," dedi Manfred.

"Polisi aradım," dedi Shawn öfkeyle. "Creek, hemen dükkâna dön ve o sopayı yerine koy. Connor'a da her şeyin yolunda olduğunu söyle. Polisle konuşmanı istemiyorum."

"Ama baba," dedi Creek, yarı olgun, yarı çocuksu bir sesle. "Çok iyiydim, değil mi?"

"Öyleydin hayatım ama polis raporlarında adın geçsin istemiyorum." Shawn'un sesi sert değildi ama tavrı netti.

Manfred bir kez daha, Lovell'ın karanlık bir geçmişi olduğunu düşünmeden edemedi.

Açıkçası bu onu hiç şaşırtmazdı.

İki saldırgan da baygın değildi. Creek'in sopayla vurduğu, acıyla inliyordu. "Küçük sürtük belimi kırdı," diye homurdandı. Manfred adamın önünde diz çöküp gözlerinin içine baktı. "O kız hakkında bir daha böyle konuşursan, iki ayağımla üzerinde zıplarım!"

Testere sesi gibi bir ses duyuldu. Manfred kafasını kaldırdığında, Lemuel'ın güldüğünü gördü. Diğer saldırganı buz gibi eliyle sıkıca tutuyordu ve adam bitap hâldeydi. *Lemuel faktörü,* diye düşündü Manfred. Neredeyse gülecekti.

"Telefonda ne dedin, bilmiyorum Shawn ama polisler yola çıktı bile," dedi Lemuel. "Onları duyabiliyorum."

Birkaç dakika sonra sirenleri hepsi duydu ama olay yerine ilk varan, tepesinde mavi bir ışık yanan, özel bir arabaydı. Arthur Smith'in aracıydı bu. Şerif arabadan inip Manfred'in küçüklüğünde hayran kalacağı bir hızla yanlarına geldi. İşin komiği, Manfred o ana dek sıkı bir dayak yediğinin farkında değildi. Ama şimdi çenesiyle kaburgaları acımaya başlamıştı.

"Bu iki adam bize saldırdı," dedi Bobo. "Neyse ki arkadaşlarımız yardımımıza koştu."

"Cin çarpmış gibi bağırmasaydım, zor gelirlerdi," diye mırıldandı Manfred.

Şerif, arkasındaki polis memuruna, "Kelepçeleyin şunları," dedi. Sonra Manfred'le Bobo'ya baktı. "Burada yaşadığınız-

BELONGS TO KÂHYA TEAM

dan ve bu iki adamı hiç tanımadığım için, sizin sözünüze güveniyorum."

Yerdeki adam, "O kadar masum olduklarını sanıyorsanız, onlara Curtis'le Seth'in nerede olduklarını sorun," dedi.

Manfred şaşırmıştı. "Kim?"

"Ben Curtis ya da Seth diye birini tanımıyorum," dedi Shawn. "Sen Bobo?"

Bobo ellerini açtı. Eklem yerleri kanıyordu. "Hayır."

"Ben de tanımıyorum," dedi Lemuel.

"Buraya geldiler," diye diretti adam. "Ve geri dönmediler."

"Görünmez arkadaşlarınızı boş verin de sizi konuşalım," dedi Arthur Smith, yerdeki adamın yanına çömelerek. "Adın ne? Bu adamlara neden saldırdınız?"

"Size bir bok anlatmayacağım," diye tısladı adam. "Yardım edin de ayağa kalkayım."

"Hani belin kırılmıştı?" dedi Manfred. Smith adamı kaldırırken birkaç adım geriledi. Adam güçlükle ayakta duruyordu. Manfred bir an ona acıdı ama sonra kendi kaburgalarına dokunduğunda bu hissi geçti.

"Ben bir bağımsız Kurtarılmış Bölge vatandaşıyım," dedi adam birden. "Size köle adımı vermeye mecbur değilim. Gerçek adım Bufalo. Özgürlük Timi'nde askerim. Cenevre Sözleşmesi'ne göre, bana bir savaş esiri gibi davranmak zorundasınız."

Adamın sözleri üzerine herkes suspus olmuştu. Lemuel'ın on dakikadan beridir kolunu tuttuğu ikinci adam, güç bela konuştu. "Ben bir bağımsız Kurtarılmış Bölge vatandaşıyım. Size köle adımı vermeye mecbur değilim. Gerçek adım Kartal.

Özgürlük Timi'nde askerim. Cenevre Sözleşmesi'ne göre, bana bir savaş esiri gibi davranmak zorundasınız."

Üniformalı siyahi polis, "Bak sen," dedi. "Bufalo'yla Kartal ha? Ehliyetlerinizde de öyle mi yazıyor? Bir de sizi kim köle etmiş, söyleyin de anlayalım."

"Sahte Amerikan hükümeti."

Lemuel ikinci adamı bıraktığında, saldırgan neredeyse yere yığılıyordu. Üniformalı polis, bu fırsatı değerlendirip onu kelepçeledi.

Arthur Smith, elini Bufalo'nun cebine sokup cüzdanını çıkardı. "Bu adamın köle adı, Jeremy Spratt*'miş," dedi. "Kendine neden Bufalo dediği anlaşıldı. Tom?"

Polis memuru, diğer adamın cüzdanını çıkardı. "Bu da, Zane Green. Burada Marthasville'de ikamet ettiği yazılı."

Smith, Jeremy Spratt'in ehliyetine baktı. "Bu da Marthasville'den. Kayıp arkadaşlarınız da sizin oradan mıydı?"

"Hayır. Lubbock'tan," dedi Bufalo, boş bulunarak. Sonra dilini tutamadığını fark edip suratını buruşturdu. "Lanet olsun." Bobo gülmeye başlayınca, Bufalo (namı diğer Jeremy) daha da öfkelendi.

"Elli kilometrelik yolu Geceyarısı'nda takılmak için tepmediniz herhâlde?" dedi Smith. "Yoksa burada cazip bir şey var da ben mi bilmiyorum?"

İki tutuklu da ağızlarını açmadı. Artık hiçbir soruya cevap vermeyeceklerdi. Tom'un devriye arabasıyla, nezarethaneye doğru yola çıktılar. Arthur Smith de kendi arabasıyla peşlerine takıldı.

* Argoda, küçük, kurbağa gibi yaratık. (Ç.N.)

Lemuel, geldiği gibi göz açıp kapayıncaya kadar gitti. Manfred, Olivia'nın nerelerde olduğunu merak etti. Belki de kasaba dışındaydı. Başka kimse de olayı duymamıştı.

Manfred'le Bobo, Creek'le Shawn'a tekrar teşekkür ettiler. Creek hâlâ heyecanlıydı ama Shawn onlardan bir an önce kurtulmaya bakıyordu.

"Ben eve dönüyorum," dedi Bobo. "Geliyor musun Manfred?" Karşıdan karşıya geçerlerken, "Sana da teşekkür ederim," dedi Manfred'e. "Bilmeden aslanın inine girmişiz ama beni uyarmaya çalıştığın için sağ ol."

"Evet, çok yardımcı oldum," dedi Manfred alayla.

Bobo güldü. Aubrey bulunduğundan beri, ilk kez kendi gibi davranıyordu. Belli ki kavga onu kendine getirmişti. Ama Manfred, her adımında bir balon gibi sönüyordu.

Sokak kapısını açarken, az kalsın yere yığılıyordu. Yatağını zor buldu. Ayakkabılarıyla kotunu çıkarıp battaniyenin altına kıvrıldı.

Gerisini hatırlamıyordu. Sabah perdelerin arasından sızan güneş ışığıyla uyandığında, kendini aynı pozisyonda buldu.

Yataktan çıkmanın bu kadar zor geleceğini tahmin etmezdi doğrusu. Manfred daha önce kavgaya karışmadığı için, her tarafının ağrıyacağından da haberi yoktu tabii. Uyumadan önce bir ağrı kesici almamakla ya da en azından sıcak suyla dolu küvete girmemekle hata etmişti. *Yaşlanmak böyle olmalı*, diye düşündü, ağır aksak banyoya giderken. Sıcak bir duş, iki Advil, bir vitamin hapı, bir tost ve bir bardak koladan sonra, ancak kendine gelebildi. Ama çalışma masasına gittiğinde, yine her yeri sızlamaya başlamıştı.

Kendine iskemleyi çekip oturması gerektiğini söyledi ama öylece dikilmeye devam etti. Bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Bobo'yu görebilir, Davy'deki karakola gidebilir ya da birini arayabilirdi. Ama Bobo da onun kadar rahatsızsa, Manfred'in uğramasından hoşlanmayabilirdi de. Peki, karakolda ne yapacaktı? Ona saldıran adama bağırıp çağıracak mıydı? Ya da kimi arayacaktı? Annesi olanları duysa, endişeden aklını kaçırırdı.

Manfred nihayet bilgisayarının başına geçmişti ki (iskemlesine oturmak yerine resmen düşmüştü), kapı çalındı. Manfred ağır adımlarla kapıya gitti. Karşısında pederi bulunca şaşırdı. Tam, "İçeri buyurun," diyecekti ki peder mumya gibi incecik elini Manfred'in omzuna koydu.

"Tanrım, hizmetkârın Manfred'i koruduğun için sana teşekkür ederim. Ona kardeşimiz Bobo'yu koruyacak cesareti verdiğin için minnettarım. Manfred kulunu kutsa ve ona bilgelik nasip et." Peder böyle dedikten sonra çekip gitti.

Manfred gülsün mü ağlasın mı, bilememişti. Yaşlı adam doğruca Geceyarısı Emanetçisi'ne yöneldi. Herhâlde Bobo'yu da kutsayacaktı. O sırada cep telefonu çaldı ve Manfred, arayanın Fiji olduğunu görünce şaşırmadı.

"Pederin seni kutsadığını gördüm. Dün gece ne oldu, çabuk anlat."

"Boğazlanan domuz gibi bağırdığımı duymadın mı?"

"Hayır. Kaçta?"

"Onu geçiyordu. Bobo'yla birlikte, Joe'yla Chuy'yden dönüyorduk."

"Bobo iyi mi?" Sesindeki panik, sezilmeyecek gibi değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet ama benim bacağım kırıldı ve beyin sarsıntısı geçirdim," dedi Manfred. Fiji'ye dakikalarca özür dilettikten sonra, abarttığını itiraf etti.

"İstersen sana şifalı bir karışım hazırlayabilirim," dedi Fiji şefkatle. "Korkma, saçma sapan bir şey değil. Tamamen doğal bir karışım."

Domuz boku da öyle, diye düşündü Manfred ama yüksek sesle söylemedi tabii. "Bir deneyelim bakalım," dedi cesurca. "İlk kez gerçek bir kavgaya karıştım. Alışık olmayınca fena sarstı."

"Seninki gibi düzenli bir hayat tarzına iyi gelmez elbette," dedi Fiji, inceden alayla. Birkaç dakika sonra, elinde dumanları tüten bir kupayla karşıdan karşıya geçip kapıyı çaldı.

"Hepsini iç. İşe yararsa, biraz daha yaparım."

Manfred buna çay diyebilirdi, çünkü sebzelerin demlenmesiyle hazırlanmıştı. Tadı iyi değildi ama iğrenç de değildi. Fiji'yi gücendirmek istemediği ve genç kadın gözlerini ondan bir an ayırmadığı için çayın hepsini bitirdi. Kupayı Fiji'ye verdi. Teşekkür edip yapacak işleri olduğunu söylemeliydi ama kendini eski yemek odasındaki kanepede, Fiji'yle oturmuş, ona önceki geceki olayı anlatırken buldu. Fiji'nin gözleri hayretle açılmıştı.

"Demek Kurtarılmış Bölge vatandaşları olduklarını söylediler ve Özgürlük Timi'nden açıkça bahsettiler? Buraya geldiler dedikleri iki adamı da uyduruyor olmalılar."

"Belki," dedi Manfred. Nemrut ve ciddi; Fiji'ye hiç yakışmayan iki ifadeydi ama şimdi suratı tam da öyleydi. "Sen o iki adam hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu Manfred.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Hayır," dedi Fiji sertçe. "Onları hiç görmedim ve nerede olduklarını bilmiyorum." Manfred kadının en azından kısmen dürüst olduğu sonucuna vardı. "Ama Aubrey'nin ölen kocasıyla aynı örgütten olduklarını iddia etmeleri şüphe çekici."

Kapı çalınınca ikisi de yerinden sıçradı. Manfred delikten bakıp kapıyı açtı. Arthur Smith, parkelerin gıcırdadığını duymuş olmalıydı. Onu içeri almaktan başka çaresi yoktu. "Şerif," dedi. "Size nasıl yardım edebiliriz? Şanslısınız. Komşum da burada. Bir taşla iki kuş vurmuş olacaksınız."

"Bayan Cavanaugh," dedi şerif, başını eğip şapkasını çıkararak. "Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim, iyiyim," dedi Fiji. "Manfred'e şifalı karışımlarımdan birini getirdim. Dün geceden ötürü ağrısı vardı da. Manfred, nasıl oldun?"

"Daha iyiyim," dedi Manfred. İlacın bu kadar çabuk etki etmesine biraz şaşırmıştı doğrusu. Omuzlarını çevirip ayaklarına dokunmak için eğildi. Evet, ağrısı tamamen geçmişti.

"Bay Bernardo'yla Bay Winthrop'a saldıran iki adam, kendilerine bir kamu avukatı tuttu," dedi Arthur Smith. "Onun tavsiyesiyle, artık benimle konuşmuyorlar. Özgürlük Timi muhabbetlerinden de vazgeçtiler. Avukatları bunun kulağa çılgınca geldiğini söylemiş olmalı."

"Benzincinin arkasındaki sokakta ne yapıyorlarmış? Bunu sormuşsunuzdur herhâlde?"

"Bir açıklama yapma gereği duymuyorlar," dedi Arthur Smith, kuru bir sesle. "Bunu da avukat tembihlemiş."

"Ama nezaretten çıkamazlar değil mi?" Fiji, umutsuzca Arthur Smith'in yüzüne baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğrusunu isterseniz, onları orada tutmak için yeterli bir sebebimiz yok," dedi Smith. Elini kısa saçlı kafasında gezdirip kanepenin karşısındaki iskemleye oturdu ve şapkasını evirip çevirmeye başladı. "Biri daha önce de tutuklanmış. Zane Green. Önemsiz bir olay. Bir bar kavgasına karışmış. Ceza almamış, çünkü dövdüğü adam şikâyetçi olmamış. Diğerinin sicili temiz."

"Şu bar," dedi Manfred, "buraya yakın mıymış?"

"Evet. Cartoon Bar."

Manfred tam nerede olduğunu soracaktı ki Fiji ona sert bir bakış fırlattı. *Karıştırma*, der gibiydi.

"O hâlde, davanın kapandığını söylüyorsunuz?" dedi Manfred. "Aubrey Hamilton'ın ölümüyle ilgili bir ipucu bulabildiniz mi?"

"Pek sayılmaz. Sadece adli tabip cesedin Aubrey Hamilton Lowry'ye ait olduğunu onayladı. Aile, otopsiden sonra cenazeyi teslim almak için başvurdu."

Fiji, Aubrey'nin ailesinin, kızlarına sahip çıkmasına şaşırmış görünüyordu. İki adamın ona baktığını fark edince, "Onlar için tam bir şok olmalı tabii," diye mırıldandı ve birden sustu. Sonra hafifçe silkinip devam etti. "Umarım cenaze için Bobo'ya da haber verirler. Bu onun için çok önemli."

Gitmek için ayağa kalkan şerif, Fiji'ye, birdenbire Urduca konuşmaya başlamış gibi baktı. "Hiç sanmam, çünkü kızlarını onun öldürdüğünü düşünüyorlar."

Manfred, Fiji'nin suratının renkten renge girdiğini gördü. Hatta bir ara bayılacak sandı. "Bobo, Aubrey'yi seviyordu," dedi Fiji usulca. "Bunu nasıl düşünürler?"

Arthur Smith şimdi kadını daha bir ilgiyle süzüyordu. "Olaya bir de şu açıdan bakın Bayan Cavanaugh. Kızları buraya, onun yanına taşındı, birdenbire ortadan kayboldu ve cesedi yakınlardaki bir nehrin kıyısında bulundu. Bay Winthrop kız arkadaşının kaybolduğunu günler sonra bildirdi. Biz kendine göre sebepleri olduğunu düşünebiliriz ama Hamilton'lar bunu anlamaz. Üstelik Bay Winthrop, onu hiç aramadığını kabul ediyor. Aubrey Hamilton, ırkçı bir gruba mensup bir suçlunun eski karısıydı. Bay Bernardo'ya saldıran adamlar, kayıp arkadaşlarından söz ettiler. Onlar da aynı gruba üyeymiş. Green'le Spratt kendilerini vatansever olarak adlandırsalar da belli ki aynı fanatik inançları paylaşıyorlar."

"Ama Bobo, Aubrey'nin onu terk ettiğini sanıyordu," dedi Fiji inatla. "Ona tekmeyi vuran birini neden arasın?"

Arthur Smith gözlerini kadına dikti. "Burada asıl önemli olan, Bayan Hamilton'ı başka kimin öldürmek isteyebileceği."

"Arkadaşları ve ölen kocasının dostları düşünülürse…" Ama Fiji sözlerine devam edemedi. Bilinmesini istemediği gerçekleri açıklamadan yapamazdı bunu. Hem Bobo da konuşmasını istemezdi. Fiji birden ayağa fırladı. Hafifçe sendeliyordu.

"Bayan Hamilton'ın bu tip insanlarla bağı bulunması, özel bir mesele yüzünden öldürülmediği anlamına gelmez," dedi şerif. "Hatta başına bir kaza bile gelmiş olabilir. Adli tabip hâlâ bu ihtimali araştırıyor."

"Üzülme Fiji," dedi Manfred. "Bobo'nun masum olduğu ortaya çıkacak. Şerif, buraya kadar gelip bize açıklama yaptığınız için teşekkürler. Size daima yardıma hazırım." Manfred

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzünde güller açarak Arthur Smith'e kapıya kadar eşlik etti ama şerifi geçirip Fiji'ye döndüğünde suratı asılmıştı.

"Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım, değil mi?" dedi Fiji.

"Ha şunu bileydin. Yavrusunu korumaya çalışan bir anne gibiydin. Bobo koca adam. Başının çaresine bakabilir. Onu savundukça, şüpheyi daha çok üzerine çekiyorsun."

"Ne aptalım!"

"Öyle olmadığını biliyorum. Sadece Bobo'nun iyi arkadaşısın." Manfred sırf Fiji'ye acıdığı için, *ve belli ki ona deli oluyorsun*, demedi. Ayrıca belirsiz bir süre için heykele dönüşmek gibi bir arzusu da yoktu.

"Benimle Cartoon Bar'a gelir misin?" diye sordu Fiji.

"Dur bir dakika. Biz polis miyiz? Tabii ki gelmem."

"Ama bir şeyler öğrenebilirdik. Mesela diğer adam ondan neden şikâyetçi olmamış?"

"Mahkemelerde sürünmek istememiştir. Ya da en az Green kadar suçludur. Veyahut Green'i bir arka sokakta kıstırıp bu işi aralarında halletmek istemiştir."

Fiji ayağını yere sabırsızca vurarak, Manfred'in seçeneklerini sıralamasını bekledi. "Yine de onu bulmalıyız," deyince, Manfred derin bir of çekti.

"Tamam, pes ediyorum ama yalnız gitmeyeceğiz."

"Olivia'ya söyleyelim." Manfred birden bu küçük gezi için heveslenmişti.

"Gelir mi?"

"Ben rica edersem, evet," dedi Fiji. Saatine baktı. "Daha kalkmamıştır. Öğleden sonra onunla konuşurum."

"Ya Lemuel? Bizi korurdu."

"Lemuel pek dışarı çıkmaz," dedi Fiji. "Yani... Sadece geceleri çıkar ama çoğu gece emanetçide çalışıyor. Hem o kadar korkutucu ki kimse bizimle konuşmaz."

Manfred, Lemuel'ı düşünmek istemediğine karar verdi. "Peki, neden Olivia?"

Fiji'nin gözleri irileşti. "İz sürmede iyidir. Bu onun işi sayılır. Bize de bir isim lazım."

"Olivia ne iş yapıyor ki?" diye sordu Manfred ama Fiji'den sert bir bakış yiyince fazla ileri gittiğini fark etti. "Tamam, tamam. Sen öğleden sonra onunla konuş. Bana da haber verirsin."

"Anlaştık." Fiji kapıya doğru yürüdü. "Çay işe yaradı mı?"

"Evet, teşekkürler."

"Harika!" Fiji ona içtenlikle gülümsedi. "Mildred teyzenin tariflerinden biriydi."

Manfred içinde ne olduğunu merak etmesine rağmen, sormaya korkuyordu. "Müthiş bir cadıymış," dedi.

"Tahmin bile edemezsin." Fiji böyle dedikten sonra gitti. Manfred, Bay Yılışık'ın bahçede onu beklediğini gördü. Fiji'nin, kedisiyle birlikte karşıdan karşıya geçişini izlerken, Arthur Smith'in emanetçiden çıktığını gördü. Bir ara Bobo'ya uğramayı düşündü ama sonra vazgeçti. Fiji'ye de dediği gibi, Bobo koca adamdı, başının çaresine bakabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17

Arthur Smith, Bobo'yu en sevdiği koltuğunda otururken buldu. Ama Bobo bu kez, dirseklerini dizlerine dayayıp elleriyle yüzünü kapamıştı. Ellerini indirdiğinde yorgun görünüyordu.

"Nehir kıyısında bulduğumuz tabanca," dedi şerif.

Bobo kafasını salladı.

"Kayıtlarımızdan onun sizin dükkâna ait olduğunu tespit ettik."

Dükkâna gelen her silah kayıt altına alınırdı ve polisin bu raporlara doğrudan ulaşma imkânı vardı.

Bobo yine kafa salladı.

Şerif ondan başka bir tepki beklemişti. Bir açıklama, kendini temize çıkarma çabası. Ama Bobo, "Onu ben öldürmedim," demekle yetindi.

"Silahta parmak izi bulunmadı," dedi Smith. Sesinde ima yoktu. "Adli tabibin, ölüm sebebiyle ilgili son raporunu bekliyoruz. Size durumu bildiririm. Ama siz de biliyorsunuz ki Bay

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Winthrop, eğer raporda ölüm sebebi silahla vurulma olarak belirtilirse, başınız belaya girebilir."

"Evet," dedi Bobo. "Ayvayı yerim."

"Bufalo'yla Kartal'ın iddiasını araştırdım." Smith ona bir adım yaklaştı. "Gruptan en az beş kişi, Özgürlük Timi'nden iki adamın buraya sizinle konuşmaya geldiğini doğruladı. Adları, Seth Mecklinberg ve Curtis Logan'mış. Bu ikisinin sizden ne istediği konusunda net bir cevap vermediler. Neden ÖT'nin Marthasville kolu yerine Lubbock'ten geldiklerine dair de öyle. Benim tahminim, onları tanımanızı istemedikleri yönünde. Belki Marthasville'dekileri tanıyabilirdiniz."

"Ben o adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Bobo. "Bana neden geldikleri ve şimdi nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yok."

"O iki kişi hakkında kayıp ihbarı yapılmadığı için, şimdilik soruşturmamız kapsamında değiller," dedi Arthur Smith. "Ama eğer gerçekten kayıplarsa ve birileri onları bu bölgede gördüğünü söylerse, durumunuz daha da ciddileşir."

"Anlıyorum," dedi Bobo. Ayağa kalktı. Şeriften epey uzundu ama kendini minicik hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

18

Olivia'nın ilgilenmesi gereken esrarengiz bir işi vardı ve Zane Green'den dayak yiyen adamın kimliğini tespit etmeliydi. Fiji'ye bakılırsa, Olivia'nın bilgisayar konusundaki yetenekleri tartışılmazdı. Avukat tayfasından da sağlam bağlantıları vardı. Fiji bir gün sonra Manfred'i arayıp o gece Cartoon Bar'a saha gezisine (bu adı Manfred takmıştı) çıkacaklarını haber verdi.

Olivia, Cartoon'a daha önce de gitmişti. Geceyarısı'yla Marthasville arasındaydı ama ikincisine daha yakındı. "Size, görülmeye değer bir manzara vadediyorum," diye söz verdi, Manfred'in arabasına doluştuklarında.

Manfred kocaman bir Yosemite Sam tabelasının önüne park ettiklerinde, "Vay canına," dedi. "Güzelmiş. Ama biraz garip doğrusu."

"Hıı, evet," diye mırıldandı Fiji.

Olivia gülümsemekle yetindi. "Daha hiçbir şey görmediniz. Bu arada adamımız, Deck Powell."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Manfred bara, alışık olmadığı tarzda bir gururla girdi. İkisi de yaşça ondan büyük, iki çekici kadınla birlikte dolaşmak pek havalıydı doğrusu. Fiji bu gecenin şerefine saçlarını yapmıştı. Kahverengi bukleleri, Shirley Temple'ınkileri andırıyordu. Siyah bir etek, göğüslerinin büyüklüğünü vurgulayan, siyahlı, yeşilli bir gömlek ve Manfred'in hiç beklemeyeceği kadar iyi idare ettiği siyah topuklu ayakkabılar giymişti. Olivia'nın altında marka bir kot, üzerinde askılı bir tişört ve gevşek örgülü, salaş bir hırka vardı (ne de olsa ekime gelmişlerdi). Uzun topuklu botlarıyla, Manfred'e tepeden bakıyordu. Olivia öne geçip giriş parasını ödedi. Masalarına doğru yürürken gözlerini dikkatle barda dolaştırdı.

Manfred, Olivia'nın silahlı olduğunu fark etti. Nasıl bir silah taşıdığını ve onu nereye koyduğunu bilmiyordu (çantasında mıydı, bacağına mı bağlamıştı?) ama kadının yüz ifadesinden, hazırlıklı olduğu belliydi.

Şimdi daha çok endişelendim ama kendimi daha güvende hissettim, diye düşündü Manfred.

Aslına bakılırsa, kendini tam bir pislik gibi hissediyordu. Yanındaki hatunlardan biri insanları dondurabiliyor, diğeri de silah kullanabiliyordu.

Garson kız çabucak masalarının yanında bitti. Olivia'yı grup lideri olarak belleyerek doğru bir tahminde bulundu.

"Sek Mezcal ve tekila," dedi Olivia.

"Reposado olur mu?"

"Tamamdır."

Fiji bu konuşmayı boş gözlerle izledikten sonra bir kadeh beyaz şarap ısmarladı. Manfred de bir ara şarap söylemeyi dü-

şündü ama sonra hanım evladı gibi görünmekten korktu. Öte yandan, çok içerse yeteneği bazen tekleyebiliyordu. Sonunda Michelob'da karar kıldı.

İçkilerini beklerken, Manfred etrafa bakındı. Duvarları fark edince, "Yuh," dedi.

"Katılıyorum," diye onayladı Fiji. Duvarlar, bir anaokuluna yakışacak türden, iki metrelik çizgi film karakterleriyle süslenmişti. Gerçekten de ince bir işçilikle yapılmışlardı. Sünger Bob, Foghorn Leghorn, Mickey Mouse, Bugs Bunny, Porky Pig, Marge Simpson, Jessica Rabbit, Meg Griffin, Wile E. Coyote ve WALL-E, hepsi oradaydı.

Ve hepsi farklı içkiler içiyordu.

"Disney'in avukatları buradan haberdar mı acaba?" diye mırıldandı Manfred. "Ve diğer stüdyolar?"

"Marthasville'de böyle bir yer olduğunu hiç tahmin etmezdim," dedi Fiji.

Geceyarısı'nın elli altı kilometre batısındaki Marthasville'in, sanat ve eğlence konusunda belirgin bir iddiası vardı. Elli binlik nüfusuyla, Geceyarısı'ndan çok daha büyüktü ve başka bir bölgeye bağlıydı. Marthasville'de başka barlar da vardı ve hepsi temalıydı. Bu gece hayatı patlamasının ana sebebi, hiç şüphesiz kasabadaki üniversitenin varlığıydı. Ama müdavimlerin yaş aralığı, yetmişlik dut kurularından (hani şu kovboy şapkalarını tuvalete giderken bile çıkarmayan tipler) Manfred gibi daha alkol kullanma hakkını yeni elde edenlere kadar değişiyordu.

Garson kız içkilerle döndüğünde, Manfred onun Wilma Çakmaktaş gibi giyindiğini fark etti. Başka bir garson, Betty Boop kılığındaydı. Barmen de galiba Su Adam'dı.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Manfred bir kahkaha attı. "Burası gerçekten bombaymış."

"Aradığımızı bulabilirsek daha süper olacak," dedi Olivia.

"Bir planın vardır herhâlde?"

Olivia kafasını iki yana salladı. Sonra gözlerini kısarak Fiji'yle ikisine baktı. "Fiji'yle, benden daha çok yakışıyorsunuz," dedi. Manfred üzülsün mü sevinsin mi bilememişti. Başını sallamakla yetindi. "Pekâlâ, işte planımız," dedi Olivia ve üçü, tecrübeli düzenbazlar gibi kafa kafaya verdi.

Garson kızın masaya bir dahaki gelişinde (Olivia'nın yüklü bahşişiyle zaten etraflarında fır dönüyordu) Manfred, "Senden bir yardım istesem?" dedi. "Arkadaşım Livvy'nin, ilk kez tanışacağı bir adamla randevusu var. Fotoğraflardakine benzeyen birini göremedik. Acaba onu ekti mi diye merak ediyoruz."

Wilma, bir Manfred'e, bir Olivia'ya baktı. Şaka mı ediyor diye karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Bana kalırsa, arkadaşınızı ekecek adam daha anasından doğmadı," dedi dürüstçe. Gecenin başından beri oradan oraya koşuşturan kıza, durmak belli ki iyi gelmişti. Ağırlığını tek ayağına verip elini beline koydu.

"Haklısın," dedi Manfred, "ama dediğim gibi, hiç görüşmediler. Adamın adı Deck Powell."

"Deck mi? Deck'in seninle randevusu mu var?" *Wilma, Livvy*'ye hayretle baktı. "Başına talih kuşu konmuş olmalı ya da ağabeyinin ona borcu filan var. Genelde bu saatte damlar. Durun, ben bir bakayım. Gelmişse haber veririm."

"Teşekkürler," dedi Manfred. Olivia utanmış gibi başını önüne eğdi. Manfred hepsine birer içki daha söyleyip Wilma'ya bonkörce bahşiş verdi. Wilma ona cilveyle göz kırptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daha ilk içkileri bitmemişti. Dolayısıyla ikinciler gelince masa kalabalıklaştı. Fiji ilk kadehini bitirip ikincisini aldı. "Cep telefonumla duvarların resmini çekmek istiyorum ama kapıdaki koruma telefonumu kırar diye korkuyorum. Gerçi onunla tanışmak için, telefonumdan fazlasını feda edebilirim."

Manfred kapıya baktı. Fiji'nin gözüne kestirdiği adam, haşin suratlı bir yakışıklıydı. "Sen fazla içme istersen," diye dalga geçti Manfred. "İçkiye alışık değil gibisin."

"Haklısın. Nereden anladın?"

"Sadece tahmin yürüttüm."

"Sizce ona telefonumu versem mi?"

"Saçmalama Feej," dedi Olivia gülerek. "Bu adam seni kahvaltı niyetine yiyip üstüne de bir maraton koşar."

"Ne güzel işte," dedi Fiji. "Tam bir mağara adamı." Manfred dayanamayıp güldü.

O sırada, Wilma'nın ısrarla ona baktığını fark etti. Kız başını bara doğru eğmişti. Yeni biri gelmişti ve içkisini bekliyordu. Barın müdavimlerinden olduğu belliydi, çünkü duvarlar yerine insanlara bakıyordu. Keçisakallıydı, burnu birden fazla kez kırılmıştı ve parlak, mavi gözleri vardı.

Manfred, Olivia'yı dürttü. "Seninki geldi."

Olivia gözlerini kıstı. "Kızın neden şaşırdığını anladım." Yavaşça doğruldu.

Olivia bara doğru yürürken Manfred, Fiji'ye döndü. Fiji'nin dikkatle ona baktığını görünce şaşırdı. "Galiba o kadar da sarhoş değilsin," dedi.

"Ama onu hâlâ yakışıklı buluyorum," dedi Fiji, kapıdaki adamı göstererek. "Sarhoş değilim tabii. Bu çok tehlikeli olur."

"Senin için mi?"

"Hayır, başkaları için."

Manfred, Fiji'nin dondurduğu kadını hatırladı. Dönüp Olivia'ya baktı. Deck şaşırmıştı tabii ama aynı zamanda keyifften dört köşeydi.

"Şu erkekler ne ahmak," diye mırıldandı Fiji.

"Hop, ben de erkeğim," dedi Manfred.

"Affedersin. Sen çoğundan daha zekisin."

"Teşekkürler," dedi Manfred, pek ikna olmasa da. Olivia kalabalığı yararak onlara doğru ilerledi. Peşinde yeni arkadaşı vardı.

Olivia herkesi ilk isimleriyle tanıştırdı ve Özgürlük Timi'nden Zane Green'e kadar uzanacak bir sohbet açtı. Manfred, Olivia'nın izleyeceği yolu bildiği için, karıştığı hayali bir bar kavgasını anlatmaya koyuldu. O ana dek sessiz kalan Fiji, "Korumalar Manfred'i dışarı attı ama pisliğe dava açıp öcünü aldı," dedi. Deck yemi yutmuştu.

"Vay be, aferin dostum," dedi. "Ben de bir keresinde buradan atıldım ama kavga ettiğim herif pisliğin tekiydi. Açıkçası onunla uğraşmaya tırstım. Meğer bir gruba üyeymiş. Kavgadan sonraki gece, büyük patronla birlikte evime baskın yaptılar. Kendi yoluma gitmemi, yoksa beni mahvedeceklerini söylediler."

"Korkunç," dedi Olivia. "Bu büyük patron dediğin kim? Nasıl biri?"

Deck masaya doğru eğilip sesini alçalttı. "Price," dedikten sonra yüzlerine bakıp bir tepki vermelerini bekledi. Diğerleri ona boş boş bakınca, "Price Eggleston canım. Hani şu zengin

herif. Bahsettiğim grup da yasa dışı işler çeviriyor. Baktım şakaları yok, hiç uzatmadım."

"Yani boş tehditler savuran kabadayılardan değiller?"

"Yok canım. Adamlar bildiğiniz bela."

Fiji, "Yanlış duvara toslamışsın desene," diye atıldı. "Merkezleri burada mıymış?"

Deck, birasını yudumlayarak kafasını salladı. "Kasabanın birkaç kilometre dışında. Aman, boş verin. Bütün gece onlardan mı konuşacağız? Haydi, keyfimize bakalım. Livvy, dans edelim mi bebeğim?"

Olivia, "Tamam," dedi ve ikisi piste çıktı.

"Hatun yeterince seksi değilmiş gibi, bir de süper dans ediyor," diye homurdandı Fiji. "Ama yiğidi öldür hakkını ver. Bu gece iyi iş çıkardı."

"Ben hiç dans edemem," dedi Manfred.

"Ben de biraz. Yemek yapabilirim. Büyü yapabilirim. Ama dans? I-ı."

"Ama iyi bir arkadaşsın," dedi Manfred.

"Sağ ol. Kararımı verdim. Giderken kapıdakine telefonumu vereceğim."

"Çok cesursun." Manfred'in aklı karışmıştı, çünkü Fiji'nin Bobo'ya deli olduğunu biliyordu ama bu konuyu açmayacaktı.

"Sence arar mı?" diye sordu Fiji.

Aldatıcı bir soruydu bu ve Manfred, Fiji'nin duymak istediğini söyledi. "Aramazsa aptalın teki demektir."

Olivia'nın Deck'ten kurtulması bir saat sürdü. Manfred'le Fiji, ellerinden geldiğince yavaş içmelerine rağmen, üçüncü içkilerini söylemek zorunda kalmışlardı.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Çıkışta Fiji kapıdaki korumanın eline telefonunu yazdığı kâğıdı tutuşturup kendini tanıttı. Yakışıklı ilgiye alışkındı ama Fiji'ye kibarca selam verip adını söyledi. "Travis McNamara. İyi geceler Fiji."

"Sana da," dedi Fiji, şuh bir gülümsemeyle.

Manfred kadını ilk kez bu kadar işveli görüyordu.

"Daha kötü de gidebilirdi," dedi Fiji, çakıl taşlı otoparkta Olivia'nın arabasına doğru dikkatle yürürken. Korumadan söz ediyordu tabii ama Olivia, Deck'le ilgili cevap verdi.

"Evet. Sakallı süs balığına benziyordu ama iyi dans ediyordu. Hem de bana bilmek istediğim her şeyi anlattı."

"Dökül," dedi Manfred, emniyet kemerini bağlarken.

"Price Eggleston'la tayfasının Marthasville'in yaklaşık üç kilometre doğusunda bir evi varmış. Bunu siz de duydunuz zaten. Ama bana tam adresi de verdi. Orası ÖT'nin en büyük sığınaklarından biriymiş. Aynı zamanda da bir gece kulübüymüş. Girişte üyelik istediklerinden eminim ama kızlara bir istisna yaparlar diye düşünüyorum." Olivia sakin görünüyor ama gözlerinde öfkeli pırıltılar yanıp sönüyordu.

Marthasville sınırlarından çıktıktan birkaç dakika sonra, sağda bir yol gördüler. Civardaki her çiftlik evi gibi, kalın duvarlarla çevriliydi. Ve yine diğerleri gibi, demir kapısının tepesinde adı yazıyordu. Hep birlikte, ÖT tabelasına baktılar.

"Adamların gizlisi saklısı yok," dedi Manfred. "Kapı kilitli. İçeri nasıl gireceğiz?"

"Bu gece öğrendiklerimizle ne yapacağımızı tam anlamadım," dedi Fiji. "ÖT'nin varlığını zaten biliyorduk. Yine Bobo'nun peşine düşmelerini nasıl engelleyeceğiz?"

BELONGS TO KÂĞITÇI TEAM

Kısa bir sessizlik oldu. Manfred'in aklına, yasalar çerçevesinde hiçbir şey gelmiyordu. ÖT'dekileri öldürmeleri de imkânsızdı. En azından, Manfred için. Belki Fiji onları sonsuza dek dondurabilirdi.

"Bir yolunu bulacağız," dedi Olivia. Pis pis sırıtıyordu. Belli ki aklına bir fikir gelmişti.

Fiji bıkkınla Olivia'ya baktı. "Hepsine yapamazsın."

Manfred'in uykusu gelmiş ve aklı iyice karışmıştı. Bir açıklama bekledi.

Ama Olivia tek kelime etmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

19

Bobo'ya yardım misyonunu başarıyla tamamladığını düşünen Manfred, ertesi günü kendi işlerine ayırmakta sakınca görmedi. Geç saatlere kadar çalıştı, karanlık bastıktan sonra bile bilgisayarını kapamadı. Nihayet ayağa kalktığında, saatlerdir aynı pozisyonda oturduğunu fark etti. Her yeri tutulmuştu. Pencereye yaklaştı. Emanetçinin önündeki ışığın etrafında pervaneler dönüyordu. Otoparktaki iki araba, ıssız sokakta terk edilmiş gibi duruyordu. Manfred, Lemuel'ın geceleri dükkânı açtığını biliyordu ama şu ana dek, bir müşteri trafiğine rastlamamıştı. Oysa şimdi, tuhaf, kambur biri, dükkânın önündeki altı basamağı iniyordu. Paltosunun sol cebine bir şey koymak için duraksadı (gece serindi, ama paltoluk değildi). Sonra sol ayağını sürüyerek bir Ford Fusion'ın sürücü koltuğuna oturdu. Manfred cinsiyetini hayatta tahmin edemezdi ama bir şeyden emindi: Bir insan değildi.

Ne rehin bırakmıştı acaba? Ama Lemuel'a bunu sormak tam bir zevzeklik olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayrıca Lemuel yine elini tutmak isteyebilirdi.

Manfred lokantadaki o tuhaf olayı büyütmek istemiyordu ama sarsıldığını da inkâr edecek değildi. Manfred'in soğuk eli, gücünü emdiğini hissetmenin verdiği o garip ürperti. Tuhaf ve eğlenceli bir yanı vardı ama daha çok, ürkütücüydü. Hem Lemuel neden onu seçmişti? Manfred heteroseksüelliğinden emindi ama o gün kurdukları bağ, kendini Lemuel'la yakınlaşmış gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Lemuel'la öpüştüğünü hayal edebiliyor musun, diye sordu kendine, çünkü tedirginliğini ancak gerçeklerle yüzleşerek atabileceğine karar vermişti.

İlk düşüncesi, *iyy,* oldu. Manfred, tepkisinden cesaret alarak daha da ileri gitti. Sıradaki soru, *Lemuel'ın beni bir yatak arkadaşı olarak görebileceğine gerçekten inanıyor muyum,* idi. "Yok canım," diye söylendi. Kimse kesin bir şey söylememişti ama Olivia'yla Lemuel'ın birlikte olduklarından emindi. En azından, seks yapıyorlardı. Manfred iç sesiyle yüzleşmesinin ardından, son bir adım atmaya karar verdi. Lemuel'la konuşarak huzursuzluğundan tamamen kurtulacaktı.

Evden çıkıp emanetçiye doğru yürüdü. Serin gecede sadece pervanelerin vızıltısı duyuluyordu. Ekimde bu kadar sinek varsa, temmuzu düşünmek bile istemiyordu. Dışarıdaki arabaya bakılırsa, emanetçide hâlâ bir müşteri vardı. Manfred onun bir kadın olduğunu gördü. Tezgâhın arkasındaki tabureye tüneyen Lemuel'la konuşuyordu. Manfred dükkâna girip rafların arasında dolaşmaya başladı.

Dükkân, dışarıdan gözüktüğünden daha büyüktü. Raflarla vitrinli dolaplar, enteresan şeylerle doluydu. Tozlu, eski ve ba-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

zıları ölümcüldü. Hatta sergilendikleri dolapların da antika olanları vardı. Raflar ahşap ya da metaldi. Ahşaplar oldukça eskiydi ama hâlâ çam kokuyorlardı.

Bir bölüm, eski lambalara ayrılmıştı. Silahlar, mücevherler, eski kıyafetler, mutfak eşyaları ve koleksiyonlar da kendilerine ayrılan bölümlerdeydi. Bir de Manfred'in nasıl kullanıldıklarını bile bilmedikleri vardı. Ortama hemen ısınmıştı. Gözlerini, tahta kaidesinde duran çok eski bir kitapta, mor bir kurdeleyle tutturulan dallardan oluşan bir heykelde, puslu, kristal bir kürede ve bir ruh çağırma tahtasında dolaştırdı. Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Hepsi sihirle ve büyüyle ilgili şeylerdi. Belki de tehlikeliydiler ama onları sonsuza dek inceleyebilirdi. Bobo müşterilerin en çok, kılıflarındaki silahlarla ilgilendiğini söylemişti ama Manfred için öyle değildi.

Lemuel'la konuşan müşteriyi bile unutmuştu. Kadın birden yanında bitti. Ama hayır, bu bir kadın değil, dişi bir yaratıktı. İnce ve kemikliydi. Gözleri dipsiz kuyular kadar karaydı. Kısa saçları da kuzguni siyahtı ve karanlıkta, kör bir bıçakla kesilmiş gibi duruyordu. Manfred'i koklamak için uzandı, dilini çıkardı ve ona tısladı.

Manfred kediyle karşılaşan bir fare gibi donakalmıştı.

"Lezizzzzz," dedi yaratık, genç adamın koluna yapışarak.

"Glinda," diye uyardı Lemuel usulca. "Olmaz. O bizim arkadaşımız."

Siyah gözler kırpıştı. İkişer tane göz kapağı olabilir miydi? Manfred konuşmadan bekledi.

"Kahretsinnn," dedi yaratık ve Manfred'in kolunu bıraktı. Sonraki an, gitmişti.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Kim bu?" diye sordu Manfred. "Arkadaşın mı?"

"Yılan şekil değiştiricilerin arkadaşı olmaz," dedi Lemuel. "Henüz yemeye çalışmadıkları vardır, o kadar."

"Seni yemeye çalışmıyorlar mı?"

"Sadece canlıları yerler. Sen neden geldin? Bir şey mi alacaksın, bir şey mi bırakacaksın, yoksa yürüyüşe mi çıktın?"

"İşe ara verdim. Aklıma senin şu enerji emme olayın geldi." Manfred hepsini bir çırpıda söylemişti. Geri adım atmaktan korkmuştu.

Lemuel gülümseyince, rahat bir nefes aldı. "Haklısın, önce bir açıklama yapmalıydım," dedi Lemuel. "Ben vampirim. Ama popüler kültürde karşılaştığın türden, sıradan bir vampir değilim. Enerji, kan ya da ikisiyle birden beslenirim. En iyisi, ikisini aynı anda emmektir ama bunu pek sık yapamıyorum."

"Neden? Beslendiğin kişi öldüğü için mi?"

Lemuel güldü. "Evet."

"Ya, lokantadaki o gece?"

"O adamları hatırlıyor musun? Onları görünce yakın bir gelecekte gücümün doruğunda olmam gerektiğini hissettim ve seni emdim."

"Neden ben?" Manfred için en önemlisi buydu. Lemuel'ın tuhaf beslenme biçimini ve ona başka şans bırakmamasını sonra düşünecekti.

"Açık görüşlü biri olduğunu anladım," dedi Lemuel. Eline bir mücevher alıp ışıklı büyütecin altına tuttu. "Başka bir erkek elini tuttuğu için ayağa fırlayıp *imdat, ırzıma geçiyorlar!* diye bağırmayacağını tahmin ettim."

Manfred usulca güldü.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Ayrıca burada kalıcı olduğuna inandım ve ne olduğumu bir an önce öğren istedim."

Manfred ona Olivia'yla ilişkisi var mı diye sormak istiyordu ama meraklı bir yeni yetme gibi görünmekten çekiniyordu.

"Creek'ten hoşlanıyorsun," dedi Lemuel, pat diye.

"Evet, çekici bir kız," dedi Manfred. Sesi temkinliydi. "Benden birkaç yaş küçük olduğunun farkındayım. Kötü bir niyetim yok. Sadece onu yakından tanımayı isterdim."

Lemuel kafasını kaldırdı. Gözleri bu ışıkta beyaz gibi duruyordu. "Creek tatlı bir çocuk," dedi. "Ama kadınlığın eşiğinde olduğunun farkındayım. Eğer bunu seninle yapmaya karar verirse, attığı her adımın bilincinde olduğundan emin ol."

"Hazır olmadıkça onu hiçbir şeye zorlamam," dedi Manfred.

"O hâlde düşman değiliz," dedi Lemuel. "Hatta belki yılan kadına dediğim gibi, dost bile oluruz."

"Sen ne zaman doğdun Lemuel?"

"1837'de. O zamanlar adım bu değildi."

"Dünyanın ne kadar çok değiştiğine tanık olmuşsun," dedi Manfred. Tam bir ahmak gibi görünmeden edebileceği en uygun laf bu gibi gelmişti. Ama sonra, yine de bir ahmak gibi göründüğünü fark etti.

Lemuel elindeki mücevheri bırakıp başka bir tane aldı. "Haklısın," dedi, başını sallayarak. "İyi geceler medyum."

"İyi geceler vampir," dedi Manfred. Alenen kovulduğu için, çaresiz dükkândan çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20

Ertesi sabah Şerif Smith geldiğinde Bobo dükkânda tek başınaydı. Normalde pazartesi günleri izin yapıyor, dükkâna Teacher bakıyordu ama işi yeterince ihmal ettiğini düşünmüştü. Hem daha iyi bir programı yoktu. Büyük bir kupa dolusu kahveyle, tezgâhın arkasındaki tabureye tünemişti. Lemuel'ın önceki gece tamir ettiği broşa bakıyordu. Yirmi yıl önce rehin verildiğinden beri, iğnesinin klipsi bozuktu (Bobo bir keresinde merak edip kayıt defterinden kaç yıl önce bırakıldığına bakmıştı). Şimdi üzerinde, Lemuel'ın el yazısıyla, yeni bir etiket vardı. "Yirmi dolar," yazıyordu.

Bobo broşu eline aldı ve şerif ona bakmak için tezgâhın üzerine eğildi.

"Hayatınızda bir kadın varsa, bundan hoşlanabilir," dedi Bobo, şerife. "Tabii eğer eski şeylere meraklıysa." Broşta, el boyaması bir resim vardı. Gri-mavi bir fon üzerine, açık yeşil bir vazoda sarı çiçekler. Çerçevesi altındı ve minik incilerle süslenmişti.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Bobo, *tutuklanacak mıyım acaba,* diye düşündü. Kalbi deli gibi çarpıyor ama soğukkanlı görünmeye çalışıyordu.

"Karım var. Üçüncü evliliğim," dedi Smith. "Ama sadece modern şeylerden hoşlanır."

"Demek ki geleneksel bir kadın değil."

"Aslında öyle ama kötü anlamda. Bütün gün evde kıçının üstünde oturup her şeyi benden bekliyor."

"Çocuğunuz var mı?"

"Hayır. Haydi olsa neyse," dedi Smith. "Benim eski evliliğimden bir kızım var. Annesiyle Georgia'da yaşıyor."

"Sık sık görüşemiyorsunuzdur," dedi Bobo. "Ne kötü. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bobo, Arthur Smith'in keskin bakışlarını yüzünde hissetti. Şerif Smith gözlerini nadiren kırpıştırıyordu. Dolayısıyla bakışları oldukça etkiliydi.

"Aubrey Hamilton'la geçmişiniz hakkında konuşmaya geldim," dedi. Bobo'nun en sevdiği koltuğunu çevirip karşısına oturdu. Rahat görünüyordu. "Bu arada, Bayan Hamilton vurulmamış. Biri öyle sanmamızı istemiş ya da belki suçu size atmaya çalışmış. Ama otopsi için özel bir uzmanla çalıştık. Göğsündeki deliği bir kurşun açmamış."

Bobo uzun ve titrek bir nefes verdi.

"Benden artık şüphelenmiyor gibisiniz." Smith'in, en sevdiği koltuğuna çöreklenmesine aldırmamaya çalıştı. En azından, cinayetten tutuklanmayacaktı. "Karakolda ifade verdim. Evimi, dükkânımı aradınız ve şimdi bana onun vurulmadığını söylüyorsunuz. Öyleyse silahla ilgili bir sorun kalmadı. Söyler misiniz şerif, şu anda sizinle kim olarak konuşuyorum?"

BELONGS TO KÂHTS TEAM

"Bayan Hamilton-Lowry'nin öldürüldüğü gün Dallas'ta olduğunuz doğrulandı. Tabii eğer Fiji Cavanaugh ve kiracınızın ifadesini doğru kabul edersek." Smith'in sesi kayıtsızdı. Özellikle sevinmiş ya da üzülmüş gibi bir hâli yoktu. "Dükkânınıza kayıtlı bir silahın, nehir kıyısında ne aradığıyla ilgili bir araştırma yapacağız tabii. Eğer bunda sizin ihmaliniz varsa cezanızı çekersiniz. Ama şu an için, silahın sizden çalındığını varsayabiliriz ki bu durumda da sizin güvenliğinizi sağlamamız gerek. Ya da belki onu çalışanlarınız, Lemuel Bridger ya da Teacher Reed dışarı çıkardı. Uzun lafın kısası, aleyhinize bir kanıt bulunamadığı takdirde, şimdilik suçsuzsunuz."

"Oh be," dedi Bobo, duyduklarını sindirmeye çalışarak. "Çok rahatladım." Taburesinde hafifçe kıpırdandı.

"Ama beklediğim kadar sevinmediniz."

"Aubrey'yi seviyordum ve onu kaybettim," dedi Bobo. "Üstelik yaşadıklarımızın koca bir yalan olduğunu öğrendim."

"Size söylediği her şeye inandınız mı?"

Şerif bunu ifadesiz bir sesle sormaya çalışmıştı ama Bobo, adamın hayretini sezmişti. "Şüpheci birine benziyorsunuz," dedi. "Sizin meslekte doğal tabii. Benim bir annem ve kız kardeşim var. Belki kusursuz değiller ama hep doğruyu söylerler. Bir kadının benim gibi bir adamla tanışmak için bir sürü yalan söyleyebileceği aklımın ucundan geçmedi. Ailemin yeterince karmaşık bir geçmişi var. Daha fazla bela istemiyorum."

Dükkânın kapısı açıldığında, iki adam da dönüp baktı.

Fiji bir hışım içeri dalmıştı ama şimdi kararsızca dikiliyordu. "Ah, affedersiniz," diye kekeledi. "Dışarıda arabanızı görünce, her şey yolunda mı diye bakmaya geldim."

BELONGS TO KÂHYS TEAM

"Bence evet," dedi Smith. "Sizce Bay Winthrop?"

"Lütfen bana Bobo deyin. Ve evet, gayet yolunda Feej." Fiji'ye içtenlikle gülümsedi. "Görüyorsunuz ya şerif, komşularım benim için kendilerini ateşe atmaktan çekinmiyor."

"Bilirsin, hepimiz seni severiz," dedi Fiji, nefesini tutarak. Utançtan kıpkırmızı kesilmişti. "Madem bana ihtiyacınız yok, işime geri döneyim bari."

"Bu akşam lokantaya gidelim mi?" diye önerdi Bobo. Sonra Fiji'nin bunu sırf zorunluluktan yaptığını düşünmesinden korktu. Fiji kafasını sallayınca rahat bir nefes aldı. Genç kadın uzun eteğini savurarak döndü ve kapıyı ittiğinde, rüzgâr buklelerini havalandırdı. *Her yanı ayrı oynuyor*, diye düşündü Bobo.

Fiji birden durdu. "Bugün pazartesi. Lokanta açık değil," dedi omzunun üzerinden.

"Biz de Davy'deki barbekücüye gideriz."

"Tamam, acıktığında gelip beni alırsın." Bir şeyler daha söylemek ister gibi bir hâli vardı.

"Anlaştık," diye seslendi Bobo ve Fiji gitti. "Burada yaşamayı bu yüzden seviyorum," dedi şerife.

"Herkes sizi sevdiği için mi?"

"Ah, bundan şüpheliyim," dedi Bobo, "ama daima birbirimize yardım ediyoruz."

"Arkadaşlarınız, Aubrey Lowry'nin sizi sömürdüğünü keşfetseler, içlerinden biri onu öldürecek kadar ileri gider miydi?"

Bobo adama hayretle bakakaldı. "Yok artık! Tabii ki hayır. Bu çok abartı olurdu. Hem Aubrey'nin geçmişini bize siz anlattınız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Smith şüpheyle gözlerini kıstıysa da konunun üzerine gitmedi. "Bayan Hamilton nasıl biriydi? Size hiç politik görüşlerinden söz eder miydi?"

Bobo kendini acı verecek bir konuşmaya hazırladı. "Aubrey... Açık havayı severdi. İnternetten alışveriş yapmaya bayılırdı. Genelde kovboy çizmesi ve kot giyerdi. Gençliğinde rodeo yapmıştı. Bana büyük bir çiftlikte büyüdüğünü söyledi. Doğru muydu, bilmiyorum."

Smith kafasını salladı. "Evet."

Bobo bir an uzaklara daldı. "İyi bari. Tabii ölen annesiyle babasından da konuşurdu ama siz hâlâ hayatta olduklarını söylüyorsunuz. Hayali kız kardeşinden çokça bahsederdi. Meğer bir erkek kardeşi varmış. Politikadan bir kez bile konuşmadık. Aubrey aşırı sağcı eğilimleriyle ilgili hiçbir şey söylemedi. Bu benim için itici olurdu."

Bobo tabureden inip tezgâhın arkasındaki küçük buzdolabını açtı. Arthur Smith'e kola teklif etti. Şerif, "Hayır, teşekkürler," dedi.

Bobo tekrar tabureye tüneyip kolasını açtı. "Büyükbabam hakkında araştırma yapmışsınızdır herhâlde?"

Şerif Smith cevap vermedi. Şapkasını çıkarmış, parmağında çeviriyordu.

"Yapmışsınız," dedi Bobo. "Ben onun tam tersi görüşlere sahibim. Eşcinsel evlilikleri, fikir özgürlüğünü, çevrenin, balinaların, ton balıklarının, kurtların ve aklınıza gelen diğer bütün canlıların korunmasını destekliyorum." Broşu şeffaf bir kutuya koyup ciddi bir yüzle Smith'e baktı. "Eğer hayatımdan bir şeyi silebilsem, büyükbabamın bana nefretini kustuğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

günleri silmek isterdim. En büyük pişmanlığım, onun benimle bu şekilde konuşmasına izin vermemdir."

Şerif gözlerini şapkasından ayırmadan, "İnternetteki fanatik grupların sizinle ilgili neler söylediğini biliyor olmalısınız," dedi. "Kitle imha silahlarından oluşan bir zulanız varmış. Onlardan kurtulamadığınız için, çareyi saklamakta bulmuşsunuz. Büyükbabanızın, davası uğruna şehit olduğuna inandıkları için sizin o silahları onlara vermeniz gerektiğini düşünüyorlar."

"Büyükbabamın efsanesi kendisinden önde gidiyordu," dedi Bobo, öfkeyle karışık bir kederle. "Maalesef size gösterecek bir hazine sandığım yok. Bana neden böyle bir etiket yapıştırdılar, bilmiyorum."

Arthur Smith ayağa kalktı. Uzun boylu bir adam değildi ama varlığıyla odayı dolduruyordu. "Şimdilik bu kadar Bobo. Kendine iyi bak. Evini biraz dağıttık ama görevimizi yapmak zorundaydık."

Bobo omzunu silkti. "Önemli değil. Eşyalar ailesine ulaştı mı?" İki gün önce, iki polis memuru bir izin belgesiyle gelip Aubrey'nin bütün özel eşyalarını götürmüştü. Bobo hepsini kutulara koyduğu için işleri çabuk bitmişti ama geride hiçbir şeyin kalmadığından emin olmak için, evi de aramışlardı.

"Henüz değil. Belgeler tamamlandığında teslim edilecekler. İçlerinde istediğin hiçbir şey yok muydu?"

"Hayır. Fotoğraflarla anılar bana yeter. Aubrey buraya taşınırken sadece bir ekmek kızartma makinesi, bir hava temizleme makinesi ve büyükannesinin dikiş makinesini getirmişti. Onları da gelen memurlara verdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Görüşürüz Bobo. Sana gelişmeleri haber veririm."

"Teşekkürler. Peki, cenaze ne zaman?"

"Açıkçası, ailesi bunu bilmeni ve orada olmanı istemiyor. Kusura bakma Bobo ama onların arzusuna saygı göstermek zorundayım."

Bobo her geçen dakika biraz daha yıkıldığını hissediyordu. Aubrey'nin her şeyi gitmişti. Ellerinden gelse, anıları da alırlardı. Ailesi için, o Aubrey'ye asla değer vermemiş bir adamdı. Aksine, kızlarının hayatını sona erdirmişti. Bobo bu yakıcı düşüncelerden kurtulmak istercesine kafasını salladı. "İstenmiyorsam, ben de gitmek istemem zaten," dedi. "Ama olay günü başka bir yerde olduğumun kanıtlandığını biliyorlar değil mi?"

"Evet," dedi şerif. Birden şefkatle gülümsedi. "Onlara anlayış göster. Acı çekiyorlar. Mantıklı düşünemeyebilirler."

Bobo kafasını salladı. "Umarım bunu kimin yaptığını en kısa zamanda bulursunuz." Aubrey'nin katili hapsi boylamadan rahat bir uyku uyuyabileceğini sanmıyordu.

Arthur Smith yine şapkasına odaklandı. "Şimdilik size güveniyorum ama daha araştırmam bitmedi. Eğer bir açığınızı yakalarsam, üzerinize gelmekten çekinmem, ona göre."

"Sizden de başka türlüsünü beklemezdim zaten," dedi Bobo gülümseyerek. "Bakın, giderek daha iyi dost oluyoruz."

Şerif de gönülsüzce gülümsedi. "Siz kasabalılar, hepiniz ayrı telden çalıyorsunuz." Şapkasını takıp gitmeye hazırlandı.

Bobo'nun gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Bizi doğru tahlil etmişsiniz. Hepimiz oldukça farklıyız ama ben, burada bulabileceğiniz en sıradan adamım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arthur Smith kısa bir duraksamanın ardından, "Biraz da komşularınızın başını şişireyim," dedi. "Kiracınız Olivia burada mı?"

"Bilmem ki. Kendiniz bakın isterseniz. Üzerinde B yazan kapı onun. Ama lütfen gürültü yapmayın. A'daki kiracım, geceleri çalışıp gündüzleri uyuyor. Pikniğe de bu yüzden gelememişti."

"Lemuel Bridger mı? Onunla henüz tanışmadık. Aubrey Hamilton'ı tanıyan herkesle konuşmalıyım. Eh, Bay Bridger da sizinle komşu olduğuna göre…"

"Evet, Lemuel, Aubrey'yi tanıyordu tabii ama uzaktan. Her neyse, onunla konuşmak istiyorsanız gece gelin. Uykusu çok ağırdır."

Şerif şüpheyle Bobo'ya baktı. "Nasıl yani? Kapısını çalsam da uyanmaz mı?"

"Bunu yapmak istemezsiniz," dedi Olivia ve şerif boş bulunup yerinden sıçradı.

Olivia dükkâna sahanlıktaki kapıdan gelmişti. Ayakları çıplaktı. Üzerinde koyun desenli, mavi bir pijama takımı vardı. "İsterseniz, benim dairemde konuşalım şerif," dedi. "Bobo'nun yapacak işleri vardır."

"Bana uyar." Şerif, Olivia'nın peşine takıldı ama merdivenlerin başında duraksadı. "Bobo, bir şey daha var. Aubrey'nin kardeşi Macon, ablasının ölümüyle yıkıldı. Biraz da asabi bir tip. Ona dikkat et."

Sahanlığın kapısı kapandığında, Bobo kendi kendine söylendi. "Ah, sağ ol şerif. Hayatım yolundaymış gibi, bir de ablasını öldürdüğümü sanan bir manyakla uğraşacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

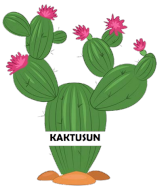
Bobo tabureden kalktı. Şerif kadife koltuğu ters bırakmıştı. Bobo koltuğu yeniden kapıya döndürdü. Yakındaki sehpadan bir Craig Johnson romanı alıp oturdu. Arthur Smith'le konuşması zihnini açmıştı. Artık resmen bir şüpheli değildi. Adam öldürmekten tutuklanmayacaktı. Öte yandan, Aubrey'nin ölümüyle ilgili yazılıp çizilenler, büyükbabası hakkındaki söylentileri alevlendirmişti. Ve Aubrey'nin kardeşi de dahil, bütün aile ondan nefret ediyordu.

"İki adım ileri, bir adım geri," diye mırıldandı. Dışarıdaki trafik ışıklarında bir araba durdu. Bobo, Fiji'nin yardımına koşmasını hatırlayınca güldü. Gece onunla yemek yiyeceği için mutluydu. Eski hayatına dönmek güzel olacaktı.

Üstelik döndüğü, sevdiği kadının onu terk ettiğini sandığı ve her gün ondan bir haber beklediği hayat değildi.

Bobo'yu yeni bir hayat bekliyordu. Aubrey'nin onu hiç sevmediği, ona tonla yalan söylediği ve öldürüldüğü bir hayat.

21

Ertesi gece, lokantadakileri pederin vaaz sürprizi bekliyordu. Yaşlı adam tabağındakileri bitirdikten sonra kâğıt peçetesini dudaklarına bastırmış ve ayağa kalkıp yüzünü yuvarlak masaya dönmüştü.

O derin ve şaşırtıcı sesiyle onlara İncil'in bir bölümünü yorumlamaya başladı. Bobo çatalını bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Olivia kederle tabağına bakıp dinlemek için arkasına yaslandı. Solundaki Manfred tavuğunu kesmeye devam ettiğinde, Olivia elini genç adamın koluna koydu. "Dur," diye fısıldadı, gözlerini pederden ayırmadan. "Yemeye devam etmen saygısızlık olur."

İşte bir başka esrarengiz kasaba kuralı daha. Manfred yemeyi bıraktı ama gıcık olmuştu. Yemeğe geç kalmıştı, tavuğu daha yeni gelmişti ve servisi Creek yerine Madonna yapmıştı. Yemeği nefis kokuyordu ama o vaaz dinlemek zorundaydı.

Az sonra, Manfred olumsuz hislerinden tamamen kurtuldu. Zira pederinki, din adamlarının klasik, Tanrı'nın gücünü öven

BELONGS TO KAKTUS TEAM

konuşmalardan değildi. Yaşlı adam sözlerine Cennet Bahçesi tarifiyle başlamıştı. Sonra Tanrı'nın, bugün bunca korkulan hayvan-insan yaratıkları nasıl yarattığını açıkladı. Kötü insanların şekil değiştiricilere üstünlük taslayabilmesi için, İncil'den anahtar bölümlerin silindiğine inanıyordu. İnsanoğlunun bu yaratıklarla başa çıkabilmesinin tek sebebi, sayıca üstün olmaları ve anlamadıklarını öldürme eğilimleriydi.

Tabağında soğuyan tavuk, yeşil fasulye ve püre Manfred'in hâlâ ağzını sulandırsa da pederin anlattıkları büyüleyiciydi. Belli ki İncil'i iyi biliyordu ve yüzyıllar içinde fazla üzerinde durulmamış dinsel konulara da hâkimdi. "Vay canına," diye fısıldadı, solundaki Joe'ya. İşin tuhafı, yine karşı tarafı gücendirmeyi başarmıştı. Joe her nedense, onun hayretini, pederle alay etmesine vermişti.

Peder beş dakika daha konuştu. Madonna bile tezgâhının arkasından kulak kesilmişti. Yaşlı adam sözlerini, "Amin," diyerek bitirdi. Dinleyicileri de arkasından tekrarladılar. Peder tepkilerinden memnun kalmışçasına kafasını eğdi. Sonra başında şapkasıyla, bir sopa gibi dimdik, lokantadan çıkıp gitti.

"Bunu sık yapar mı?" diye sordu Manfred.

"Pek değil," dedi Joe. "Sadece bir konuda endişelendiğinde. Kabalık etmek istemem ama peder söylediklerine inanıyor. Ve biz de ona inanıyoruz. Sakın onu kızdırma."

"Tabii ki." Manfred bir an duraksadı ama dayanamayıp aklından geçeni söyledi. "Ondan korkuyor gibisin."

"Pederi öfkeliyken görseydin sen de korkardın," dedi Joe ve konuyu değiştirdi. "Bobo, dün dükkânın önünde şerifin arabasını gördüm. Her şey yolunda mı?"

"Smith bana müjde vermeye gelmiş. Suçsuz olduğum kanıtlandı." Ama Bobo hiç de mutlu görünmüyordu. "Bir şey daha var. Hani nehir kıyısında bulunan tabanca var ya? O benim dükkândaydı. Görür görmez tanıdım."

Masadakiler bir an için donup kaldılar. Ama Manfred bunun, bazıları için yeni bir bilgi olmadığını biliyordu.

"Ama Aubrey vurularak ölmemiş," diye ekledi Bobo.

"Tebrikler dostum," dedi Manfred, fakat yine yanlış kelime seçimi yaptığını fark edip tavuğuna geri döndü. *Keşke evde kalıp hazır çorba içseydim*, diye düşündü.

"Ya ne olmuş?" diye sordu Joe. "Şerif ne diyor?"

Manfred kafasını kaldırdığında, Bobo başını iki yana sallıyordu.

"Madem temize çıktın, ne demeye surat asıyorsun?" diye sordu Olivia.

"Ailesi cenazeye katılmamı istemiyor." Bobo çatalına bir fasulye taktı.

"Gitmek istersen seni durduramazlar," dedi Olivia sertçe. "Hepimiz geliriz."

Joe öne eğilip gözlerini herkesin yüzünde tek tek dolaştırdı. "Zaten acı çekiyorlar, bunu onlara neden yapalım? Chuy burada olsaydı, böyle derdi."

Gergin bir sessizlik oldu. "Bizim amacımız onları üzmek değil ki," dedi Olivia. "Bobo aklandı."

"Smith aileye onu benim öldürmediğimi söylemiş ama ikna olmamışlar," dedi Bobo.

Kimse cevap veremedi. Manfred de huzur içinde yemeğini bitirebildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lemuel o gece onlarla değildi. Fiji de önceki geceki barbekü ziyafetinden arta kalanlarla idare edeceğini söylemişti. Chuy, Fort Worth'teki kardeşini ziyarete gitmişti. Rasta da Joe'nun başına kalmıştı. Küçük köpek, Joe'nun iskemlesinin dibinde, sessiz sakin oturuyordu. Joe masadaki herkesi ona yemek vermemeleri konusunda sıkı sıkı tembihlemişti.

Shawn Lovell, bir ara uğrayıp üç kişilik yemek almış ve Madonna'nın onları koyduğu kocaman poşetle, tekrar benzincinin yolunu tutmuştu. Peder de gittikten sonra, dükkânda yalnızca Manfred, Bobo, Olivia ve Joe kalmıştı.

Manfred yemeğini bitirdiğinde Madonna'nın bu kadar az müşteriyle nasıl idare ettiğini düşündü. Böyle bir yerin varlığı, kasaba için büyük şanstı doğrusu.

"Perşembe gecesi Fiji'nin dersine gideceğim," dedi. "Hayır diyemedim. Başka gelen var mı?"

"Beni affedin. Şu ara yabancılarla kaynaşacak ruh hâlinde değilim," dedi Bobo ve Manfred, geçerli bir mazereti olduğu için onu kıskandı.

"Ben de bavul yapacağım," dedi Olivia. "Cuma erkenden uçuyorum."

"Perşembe akşamı Chuy gelecek," dedi Joe. "Kusura bakma dostum, ama bu işte tek başınasın."

"Harika," dedi Manfred. Neden hayır diyememişti ki? Tanımadığı kadınlarla ruhunun derinliklerine inmeye hiç meraklı değildi doğrusu.

Perşembe akşamı Manfred kendine daha da gıcık oldu. Fiji'nin dükkânında toplanan kadınların yaş aralığı, yirmi birden alt-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mışa kadar uzanıyordu. Gençlerden birkaçı, cadı gibi görünmek için siyah elbiselerle taytlar giyip gözlerine siyah kalem çekmişti. Tabii saçları da siyahtı. *Klasik Gotik muhabbeti*, diye düşündü Manfred. Daha yaşlıların cadılık anlayışı, tayyör ve eşarp ikilisiydi. Gerçi kırklarında bir kadın, siyah deri bir büstiyerle siyah dantel bir etek giyip piercing'li kulaklarına, kocaman, gümüş küpeler takmıştı. Manfred kendini berbat bir kostüm partisine gelmiş gibi hissediyordu. Kadınlar el ele tutuşup halka olunca, morali daha da bozuldu. Fiji, ayine başlamadan önce, "Bu gece dolunay var," dedi. "Aydınlanmanıza yardım edecek."

Manfred psişik güçlerini cadılıkla asla ilişkilendirmemişti ve belirli bir dini inancı yoktu. Fiji'nin, Hekate'ye orada bulunanlara güçlerini göstermesi için dua etmesi, onu hem sıktı hem de biraz güldürdü. Hekate'nin kim olduğunu bile bilmiyordu. Manfred'in buna sabırla dayanmasının iki sebebi vardı. Biri, Fiji'de gerçek bir güç olduğuna inanmasıydı, ikincisi de kırklık seksi hatunun sağ elini tutmasıydı. Solunda ise beyaz saçlı, kloş etekli bir nine vardı.

Fiji ayinine devam ederken Manfred o ay ne kadar kazanacağını hesaplamaya çalıştı. Sonra birden zihni başka bir yöne saptı. Aubrey Hamilton'ın korkunç cesedini gördü. Fiji'nin melodik sesi eşliğinde, Aubrey'nin kafatası ona doğru dönmeye başladı. Et ve kasların arasından siyah dişler kıpırdadı. Ceset, "Söyle ona, onu gerçekten sevdim," dedi.

Manfred'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Fiji'ye baktı. Fiji de ona bakıyordu. Sanki bir ölüyle bağlantı kurduğunu biliyormuş gibi. Genç kadın gülümsedi. Sonra gözleri kapanıp

BELONGS TO KANTOS TEAM

kafası düştü. Manfred benzer bir görüntüye şahit olmamak için Davy'deki süpermarketten alacaklarının listesini yapmaya başladı. Defalarca kendine, portakal suyu, ekmek, fıstık ezmesi ve ampule ihtiyacı olduğunu tekrarlayıp durdu.

Korkusu geçince yine sıkılmaya başlamıştı. Ruh çağırma tahtası, iki yaşlı kadına aşk için hâlâ çok geç kalmadıklarını söyledi. Sonra bir tur, rüya tabiri olayına girildi. Gerçi Manfred, anlatılan rüyaların abartıldığından emindi ya neyse. Aralarında Fiji'nin yetenekleriyle boy ölçüşebilecek kimse yoktu. Manfred hepsinin gitmeden önce, Fiji'nin tezgâhındaki mavi kavanoza yirmişer dolar attığını gördü. Kapıdan çıkarken hâlâ heyecanla, yıldız etkilerinden ve enerji hatlarından konuşuyorlardı.

Fiji verandada durup gülümseyerek arkalarından baktı.

"Bütün dersler böyle mi geçiyor?" diye sordu Manfred, küçümseyici görünmemeye çalışarak.

Belli ki başaramamıştı, zira Fiji gözlerini kısarak ona dik dik baktı.

"Aşağı yukarı evet. Ayin sırasında biriyle bağlantı kurdun, değil mi?"

"Şey… Evet. Birini gördüm," dedi Manfred isteksizce.

"Çok özel değilse anlatsana."

"Hiç değil. Aslına bakarsan, mesaj başkasınaydı." Gördüğü kısa sahneyi anlattı. Fiji, Aubrey'nin cesedinin konuştuğunu duyunca titredi.

"Sence Bobo'ya söylemeli miyim?" diye sordu Manfred.

"Elbette," dedi Fiji hemen. "Böyle bir şey saklanır mı? Hem sana inanırsa, Bobo çok mutlu olur."

"İnsanlar genelde inanmak istediklerine inanırlar," dedi Manfred. "Benim işim tamamen buna dayanıyor. Sadece gerçeklerden konuşsak, dersine kimse gelmezdi."

Fiji'nin yuvarlak suratı anında düştü ve Manfred kendini, bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi hissetti. Fiji derste oturduğu koltuğa kuruldu. Bacak bacak üstüne attı ve botlu ayağını sallamaya başladı. "Benim yaptığım, tıpkı bale öğretmeye benziyor," dedi. "Ya da piyano." Son derece ciddi görünüyordu.

Manfred güldü. "Yani öğrencilerin yüzde doksan dokuzu yeteneksiz ama sen yetenekli tek bir öğrenci için buna devam ediyorsun?"

"Aynen," dedi Fiji. Biraz düşündü ve tekrar kafasını salladı. "Ayrıca o insanlara oyalanacakları bir konu veriyorum fena mı? Hayatlarına renk katıyorum."

"Şapşal kedi yavrularından söz ediyor gibisin. Peki, öğrettiklerini kötüye kullanabileceklerinden endişelendiğin olmuyor mu hiç?"

"Meditasyon yaparak, rüya tabir ederek ve ruh çağırma tahtası okuyarak mı?"

"Ya sihirler ve kan büyüleri ne olacak?"

"Ben bunları öğretmiyorum zaten," dedi Fiji, çenesini havaya dikerek.

"Ama sonraki adım o. Kitaplarına bakıp sorular soracaklar. Bildiklerini ve inandıklarını öğrenmek isteyecekler."

Fiji'nin kamburunu çıkarışına bakılırsa, bu zaten olmuştu. "Neyi ima etmeye çalışıyorsun, açık konuş," dedi. "Tam olarak neden korkmam gerekiyor?"

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

"Mesela bu kadınlardan birinin kocasını öldürmesinden ya da sevgilisini kendine köle etmesinden." Göz ucuyla, o aptal isimli, portakal rengi kedinin minderinden ona baktığını gördü. "Seni sevdim Fiji. Arkadaş olabileceğimizi umuyorum ama eğer bir sonraki adımı düşünmüyorsan, sorumsuzluk ediyorsun demektir." Manfred omzunu silkip sokak kapısını açtı. "Beni davet ettiğin için teşekkürler. Görüşürüz." Fiji ağzını açmadı. Manfred, olduğu yerde bir dakika daha durdu ve gitti.

Kendini aptal gibi hissediyordu. Dolunayın aydınlattığı caddenin karşısına geçerken, Fiji'ye söylediklerini düşündü. Belki sert konuşmuştu ama gerçekleri söylemişti. İçinden, *boş versene* dedi. Olivia'nın arabası, dükkânın arkasında değildi. Hani bavul toplayacaktı? Sonra emanetçinin kapalı olduğunu fark etti. Lemuel neredeydi acaba? Manfred'in merakı kabarmıştı ama ikisinin ne yaptığı, onun üzerine vazife değildi. Anahtarını kilitte çevirirken, ani bir hisle arkasına baktı. Bay Yılışık, bahçede oturmuş, ona bakıyordu.

22

Fiji serin gece havasında verandada durup dolunaya baktı. Dükkânın kalabalığından ve cadı adaylarının şamatasından sonra, burası ona huzur vermişti.

Manfred'in olumsuz tepkisi birazcık moralini bozmuştu doğrusu. Gece burada yapılanları aşağılamasına rağmen, kendi de ayin sırasında özel bir bağlantı kurmamış mıydı? "Ukala, ne olacak!" diye homurdandı. İçeri girip kapısını kilitledi. Aslında Manfred'e kızgın değildi. Zaten ondan daha fazlasını beklemiyordu. Yine de konuşabileceği, yaşlı bir cadının olmasını isterdi. Manfred'in söylediklerini bir de ona danışırdı.

Fiji tüm bunları ertesi gün düşünmeye karar verdi. Yorulmuştu. Işıkları kapadı. Ama aklına başka bir rahatsız edici konu geldi. Bugün Joe'nun sözünü ettiği, küçük, yuvarlak masaya bakmak için Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'a gittiğinde, Joe ona pederin salı gecesi lokantada vaaz verdiğini yetiştirmişti. Peder bunu sadece endişeliyken yapardı. Ve eğer peder endişeliyse, ortada ciddi bir sorun var demekti.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Bay Yılışık, kedi kapısından içeri girdiğinde Fiji geceliğini giyip dişlerini fırçalamıştı. Yatağına girdiğinde, kedi yanına kıvrıldı.

"Eve sağ salim vardı mı?" diye sordu sarmana. Bay Yılışık ona ifadesiz bir yüzle baktı. "Tabii ki vardı," dedi Fiji, "yoksa daha çabuk gelirdin. Haydi, artık uyuyalım Yılış. Uzun bir gün oldu." Yatak odasının mobilyaları büyük teyzesinden kalmıştı ama Fiji bütün ahşapları gök mavisine boyatmıştı. Duvarlar beyaz, yerdeki kilimler rengârenkti. Neşeli odası, Fiji'nin içini açıyordu. Yatmadan önce daima yüzünü yıkardı. Yorganının altına temiz bir yüz ve rahat bir vicdanla girerdi. Kedisini okşarken uyuyakaldı.

İki saat sonra, evin önünden bir ses geldiğinde Fiji hâlâ uyuyordu. Bay Yılışık altın rengi gözleriyle dışarıdaki yaratığı izledi. Yaratık, Fiji'nin penceresinin önünde durduğunda, sarman kulaklarını yatırarak tısladı. Ama birkaç dakika sonra, ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. Bay Yılışık bir süre daha karanlığa baktı. Yaratık dönmeyince, kafasını patilerine dayayıp tekrar uykuya daldı.

Aynı yaratık, Geceyarısı'nın bütün dolu evlerini dolaşarak havayı kokladı, kapılarla pencereleri yokladı. En uzun zamanı, Madonna ve Teacher'ın bebekleriyle birlikte yaşadığı karavanda harcadı. Orada, boğazından yükselen bir hırıltıyla böğürdü ama kimse uyanmadı.

23

Ertesi sabah, Bobo kahvaltı için kendine tost yaparken radyoyu açtı. Yerel kanalda Marthasville'in hemen dışındaki bir yangından söz ediliyordu. Bobo elinde tereyağı bıçağıyla durup dinledi.

"Pioneer Bölge Polisi, kundaklanan çiftliğin Price Eggleston'a ait olduğunu bildirdi. Eggleston arkadaşlarıyla burayı av köşkü olarak kullandıklarını ve yangın sırasında evde kimse olmadığını söyledi. Soruşturmayı yürüten polis amiri Sally Kilpatrick, bütün kanıtlar toplanır toplanmaz raporunu şerife teslim edeceğini belirtti. Diğer satır başlarına geçecek olursak, Geceyarısı Kasabası'nın güneyindeki Kaktüs Çiftliği'nin sahibi Cruz Vasquez, sığırlarından birinin vahşi bir hayvan tarafından parçalandığını…"

Price Eggleston. Bobo bu adı daha önce de duymuştu ama nerede?

Aşağı indiğinde, Lemuel bir saattir kendi dairesinde uyuyordu. Bobo dükkânı tekrar açıp ışıkları yaktı ve her şey bil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gisayara girilmesine rağmen Lemuel'ın tutmak için ısrar ettiği kayıt defterini açtı. Gecenin ilerleyen saatlerinde iki tane bilgisayar getirilmişti ama Bobo'nun kontrol ettiği bu değildi.

Evet, doğru hatırlıyordu. Price Eggleston birkaç hafta önce dükkâna gelmişti. Bobo'nun hafızası güçlüydü (zannettiğinden daha güçlü). Kaydı da görünce, adam gözlerinin önüne geliverdi. Eggleston antika bir tabancayı rehin bırakmak istemişti. Dükkânda geçirdiği süre boyunca, birini bekliyormuş gibi dikkatle etrafa bakınmıştı. Sonra silah için alacağı para konusunda uzun uzun pazarlık etmişti. Tabanca değerliydi ama öyle önemli bir aile yadigârı değildi. Kullanıma uygun hâle getirmek zaman alacaktı. Eggleston bu sefer Bobo'dan onu tamir etmesini istemişti.

"Ben silah tamirinden anlamam," demişti Bobo şaşkınlıkla. "Bu işi yapan ustalar var. Önce temizletip tamiratını yaptırsaydınız daha çok para ederdi."

Eggleston, ona sert bir bakış fırlatmıştı. "Tamam o zaman," demişti öfkeyle ve Bobo'nun teklif ettiği rakamı kabul etmişti. Bobo bu konuşmayı düşündükçe Eggleston'ı daha net hatırladı. Uzun boylu ve yanık tenliydi. Geniş bir yüzü vardı ama çenesi, ince bir çehreye yakışacak kadar dardı. Kovboy çizmeleri, kot pantolon ve kot gömlek giymişti. Başında bir beyzbol kasketi vardı.

Bobo birine Eggleston'ın ziyaretinden söz etmek istedi ama sonra vazgeçti. Ne diyecekti ki? Onun yerine, bilgisayarının başına oturup Google'dan *Price Eggleston* adını aradı.

Beş dakika sonra, adamın da *av köşküyle* birlikte yanmadığına üzüldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Orta yaşlı bir çift gelip eski alyanslara bakmak istedi. Bobo yarım saat kadar onlarla ilgilendi (aşınmış kadife kutularındaki alyansların bazıları, onun yaşı kadardır orada duruyordu). Çift sonunda bir çift sade gümüş halkada karar kıldı ve Bobo satışı özenle kaydetti. Adamla kadının emanetçiden gülerek çıkmaları hoşuna gitmişti.

Tekrar yalnız kalınca, düşünecek çokça vakti oldu. Price Eggleston'ın ziyaretini yeniden gözünün önünden geçirdi. Adamın buraya onu görmek için geldiğini tahmin ediyordu. Hatta silahlarla ilgili bir tartışmayı özellikle açmış olmalıydı. Sırf Bobo'nun konuyla ne kadar ilgili olduğunu anlamak için.

Ya da belki Eggleston, sırf dükkâna gelmek için bahane yaratmak adına, eline ilk geçeni kapmıştı.

Kapının üzerindeki çan çaldığında bir kez daha, daldığı düşüncelerden uyandı. Şimdi gelen, çok ama çok yaşlı bir kadındı. Hareketleri bir tuhaftı. Nedense Bobo'nun kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Lemuel'ın müşterilerinden biri olmalıydı bu kadın. Düz yürüyemiyormuş gibi, mobilyalara ve raflara çarpıyordu. Uzun ve yağlı saçları, bulutlu bir gökyüzünün farklı tonlarındaydı.

"Bu işletmenin sahibi sen misin?" diye sordu, kelimeleri ağzında yuvarlayarak. Pek az konuşma imkânı buluyor ve bundan fazlasıyla keyif alıyor gibiydi.

"Evet," dedi Bobo. Belki Olivia gelip onu kurtarırdı. Olivia, gece müşterilerini Bobo'dan daha iyi tanıyordu. Ama sonra, uyandığında yatak odasının penceresinden Olivia'yı arabasına binerken gördüğünü hatırladı. Doğru ya, havaalanına gideceğini söylemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pekâlâ… Onu iliklerine kadar ürpertse de yaşlı bir kadınla başa çıkamayacak değildi ya? Hem sürekli birilerinin onu kurtarmasından bıkmamış mıydı? *Hayır*, diye düşündü, kadın yaklaştığında ve onu daha net gördüğünde. *Hayır, hiç bıkmadım. Şimdi biri gelse çok sevinirdim. Fiji, Manfred, Chuy, Connor, hepsi olur.*

"Eminim, kim olduğumu ve buraya neden geldiğimi merak ediyorsundur," dedi kadın, yılışık bir sesle.

Bobo sadece, "Evet," diyebildi.

"Niyetim sana kötülük etmek değil," dedi kadın ama hiç de ikna edici değildi doğrusu. "Sen Lemuel'la Emilio'nun arkadaşısın."

Emilio. Bobo bir an bocaladı. "Ah, peder," dedi. "Peder Sheehan."

"O ya." Kadın ilk kez başını kaldırıp ona bakıyordu. Bobo yutkundu. Kadının yanaklarındaki çizgiler o kadar derindi ki çürük gibi duruyorlardı. Kadın, tıpkı çöp ve yağmur gibi kokuyordu. "Lemuel'ın tamir ettiği broşu almak için geceyi bekleyemedim. Bana söz vermişti."

Bobo rahat bir nefes aldı. Kadın sadece bir müşteriydi. Alışverişe gelmişti. Boğazını parçalayıp onu köpeklere yedirmeyecekti (bu da nereden aklına gelmişti?). "Anlıyorum," dedi. "Sözünü ettiğiniz broş, şu olmalı." Arthur Smith'e gösterdiği çiçekli broşun durduğu kutuya uzandı. Bobo, tezgâhın arkasında olmaktan ilk kez bu kadar memnundu. "Affedersiniz, adınız neydi?" diye sordu.

Kalın, gri kaşlar kalktı. "Demek bilmiyorsun? Bana Maggie diyebilirsin."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Maggie." Yaşlı kadın bunun üzerine, tıpkı bir tavuk gibi gıdakladı. Bobo ilk kez böyle bir kıkırdama duyuyordu. Titreyen elleriyle kutuyu açıp broşu çıkardı. Lemuel'ın iğnesine taktığı küçük etikete baktı. "Borcunuz, yirmi dolar."

"Ah, hayatım," diye inledi cadı, başını sallayarak. "Çok pahalı!" Pazarlık etmek istercesine, Bobo'ya yan yan baktı. Bobo buz gibi bir suratla bekledi. Yaşlı kadın, baktı Bobo geri adım atmayacak, kendi kendine mırıldanmaya başladı. "Ama Lemuel de nefis bir iş çıkarmış canım. Ne tatlı çocuktur o!"

Bobo çabucak bir hesap yaptı. Lemuel bir buçuk yüzyıl önce bir çocuktu, evet. Bir ara birilerine tatlı davranmış da olabilirdi. "Klipsini tamir etmek için bayağı uğraştı," dedi. "İnanın, bu rakama değer."

Yaşlı kadın, para çıkarmak için ceplerini karıştırdı. Bobo ona bakmamaya çalıştı. Sonunda kadın, bumburuşuk ve toprak içinde bir yirmilik uzattı. Bobo'ya parayı verir vermez broşu kapıp hevesle göğsüne taktı.

Birden Bobo'nun karşısında, kırklı yaşlarında, güzel bir kadın belirdi. Üzerinde, göğsüne yapışıp alta doğru bollaşan bir elbise vardı. Maggie'nin yırtık pırtık sandaletlerinin yerine topuklu pabuçlar gelmişti. Parlak, kahverengi saçlarını ensesinde bir fileyle (galiba o şeyin başka bir adı vardı ama Bobo hatırlayamıyordu) toplamıştı. Dükkânın kolonlarından birinde asılı aynaya gidip yeni görüntüsüne baktı.

"Ne kadar güzel oldum," dedi iç geçirerek. En azından, sesi aynı kalmıştı.

"Evet, gerçekten güzel oldunuz," dedi Bobo.

Kadın yine ona yan yan baktı. "Tatlılıktan öleceksin. Dokunulmaz olmasaydın seni çıtır çıtır yerdim."

"Dokunulmaz olduğum için özür dilerim," dedi Bobo, ellerini iki yana açarak. "Yine bekleriz." Bobo bu sözleri sırf alışkanlıktan söylemişti. Cep telefonunu alıp hızlı aramadan rastgele bir isme bastı. Fiji açtığında, "Lemuel! Maggie bugün broşunu almaya geldi, bilgin olsun istedim," dedi. "Onu tamir ettiğin için sana minnettar. Uyandığın anda bu mesajı aldığına sevinirsin herhâlde?" Fiji konuşamadan telefonu kapadı, çünkü Maggie'nin kulaklarının ne kadar keskin olduğundan emin değildi.

Maggie'nin suratı asılmıştı. "İyi o zaman," dedi, alıngan bir sesle. "Sana iyi günler."

"İyi günler Bayan Maggie." Bobo kibar ama netti. Maggie kabalık ettiğini düşünürse, her an bir sorun çıkarabilirdi.

Bobo kadının arkasından büyük bir rahatlamayla el salladı. Fiji'nin birkaç dakikaya dükkânda olacağını tahmin ediyordu ve yanılmamıştı.

"Kusura bakma," dedi Bobo hemen. "Tuhaf bir müşterim vardı da. Birilerinin buraya geldiğini bilirse, beni rahat bırakır diye düşündüm."

"Eee, nereye kayboldu? Dışarıda kimseyi görmedim."

"Dedim ya, tuhaftı işte. Ödümü patlattı. Lemuel ona gece gelmesini söylemiş. Bizde bir broşu varmış. O şey, en azından yirmi yıldır dükkândaydı."

"Lemuel'a söyleyecek misin?"

"Tabii. Gerçi biraz saçma olacak ama. Gün içinde ne yaptığını babasına rapor eden çocuklar gibi görüneceğim." Bobo

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

kafasını salladı. "Ama Lemuel, broşun yokluğunu fark eder zaten." Dişi vampir Maggie'nin ziyaretinden bahsetmek için korkakça görünmeyen bir sebep çıktığına sevinmişti. Bobo'ya kalırsa, Lemuel'ın müşterileri daima gece gelmeliydi.

"Sana bir güvenlik çemberi yaratmaya çalışacağım," dedi Fiji. Dudaklarını birbirine bastırıp uzaklara dalmıştı. Dikkatini yeniden Bobo'ya verdiğinde, ifadesi yumuşadı. "Seni koruyabileceğime inanmadığını biliyorum ama bir zararı da olmaz, değil mi?"

"Her türlü yardım teklifine açığım," dedi Bobo çabucak. Fiji'yi incitmek istemiyordu. O cömert bir kadındı ve bunu ona hiç söylemese de hep şahane kokuyordu. Çamaşır ipine asılan çamaşırlar gibi. O koku, Bobo'ya çocukluğunu hatırlatıyordu. Ve tıpkı, soğuk bir gecede üzerine örtmek isteyeceğin bir yorgan gibi, yumuşak ve ılıktı.

Fiji dükkâna girerken kapıyı aralık bırakmıştı. Bay Yılışık, zarif adımlarla tezgâha yaklaştı ve tam Maggie'nin dikildiği yerde havayı kokladı. Sonra da hafifçe miyavladı.

"Akıllı kedi," dedi Bobo hayranlıkla. Bütün memelileri severdi. Ona göre, dünyayı kedi ve köpek severler olarak ikiye ayırmak kadar anlamsız bir şey yoktu.

"Hem de nasıl," diye mırıldandı Fiji. Bay Yılışık, tuhaf bir ifadeyle Fiji'ye bakıp esnedi. Onlara Maggie hakkında ne düşündüğünü söylemişti. Sonra büyük bir merakla dükkânı koklamaya koyuldu.

Bobo, sarmanın, tırnaklarını mobilyalarda bilemeyeceğini umdu. Ama kedi şimdilik keşif gezisinden memnun görünüyordu. Az sonra, nispeten yeni eşyaları koydukları bir rafın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önünde durup miyavlamaya başladı. Gözleriyle kediyi takip eden Fiji, onun yanına gitti.

"Ne oldu?" diye sordu Bay Yılışık'a. Sarman bir ona, bir rafa baktı. Bobo, hayvanın ilgisini neyin çektiğini anlayamamıştı. Ama Fiji onu kucağına alarak, "Yoksa bana şu eski fotoğraf makinesini mi gösteriyorsun?" diye mırıldandı.

Bobo bir an kedinin cevap vereceğini sandı. Bay Yılışık, turuncu patisiyle fotoğraf makinesinin arkasına uzandı. Fiji kediyi yere bırakıp makinenin arkasını çevirdi. Bobo şaşkınlıkla onları izliyordu.

"Gel, bak," dedi Fiji, makinenin arkasını açarak. Bobo yaklaşıp içine baktı. Tepedeki lambaların ışığı fazla parlak olmasa da fotoğraf makinesinin içindeki küçük, yeşil ışığı fark etmişti. Orada bir şey vardı.

"Nedir bu?"

"Bir kamera olmalı. Bu şey buraya ne zaman geldi?"

"Makine yıllardır burada. Geçen gün bir kız onunla ilgilenmişti. Mobilya baktığını söyledi." Bobo gözlerini kısıp kızı hatırlamaya çalıştı. "Çok gençti. Yeni evlendiğini söyledi. Pederin şapelinde. Sonunda bir kurutma teli alıp gitti. Parakartla ödeme yaptı."

"Hımmm." Fiji de gözlerini kısmıştı. "Kumral ve çürük dişli miydi?"

"Evet," dedi Bobo hayretle.

"Onunla konuşmalıyız. Sende adresi var mı?"

Bobo tezgâhın arkasına geçip bilgisayara baktı. "Evet, işte burada."

Kızın adı Lisa Gray'di ve Marthasville'de oturuyordu.

"Aman ne sürpriz!" dedi Fiji.

"Hayrola? Yoksa kızı tanıyor musun?"

"Evet, ben de düğündeydim."

"Bunu ne yapacağım?" dedi Bobo, yeşil ışıklı kamerayı şüpheyle süzerek. "Kırayım mı, satayım mı, tuvalete mi atayım?"

"Ben çoktan icabına baktım," dedi Fiji. "Hâlâ kayıtta ama sesimizi duyamıyor."

Fiji kendinden emin görünüyordu. "Ama bunu buraya her kim koyduysa, er geç bir terslik olduğunu anlayacaktır," dedi Bobo. "Akşama hazır ol, gidiyoruz."

"Nereye?"

"Kızla konuşmaya tabii. Bunu neden yaptığını bir anlayalım bakalım. Herhâlde beni gözetlemeye kendi kendine karar vermedi?"

"Biliyorum, hayır diyeceksin ama ben yalnız gitsem?"

"Hayır," dedi Bobo. "Altıda buluşalım."

Fiji'yi kapıya kadar geçirdi. Fiji karşıdan karşıya geçerken kedisini kucağına aldı, bahçeye girdiğinde tekrar yere bıraktı. Bobo, Fiji'nin kediyle konuştuğunu görünce gülümsedi.

"Bir ton balığı konservesini hak ettin," diyordu Fiji, sokak kapısını açarken. "Gel bakalım."

"Nihayet," dedi Bay Yılışık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24

Saat altıda Bobo, Fiji'yi aldı ve Lisa Gray'in verdiği adrese doğru yola çıktılar. Bobo, adresi çoktan GPS'ine girmişti.

Marthasville yolunda, pek konuşma havasında değildi. Kendini çirkin bir yüzleşmeye hazırlıyordu. Gray'in sokağına vardıklarında, asker gibi yan yana dizili, yıkık dökük, kiralık evlerden birinin kapısını çaldılar. Bobo'nun emanetçiden hatırladığı kız, karşısında bitti.

Fiji'ye baktı. Fiji de kafasını salladı. Kadının şahitlik ettiği düğündeki gelindi. Tişörtünün altından görünen gergin karnına bakılırsa, Lisa bir bebek bekliyordu.

Kız onları görünce önce korktu, sonra telaşlandı.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Bayım, çok özür dilerim." Fiji'yle Bobo'nun içeri girebilmesi için yana çekildi.

Bobo, Fiji'nin peşine takılırken, kendini yaşlı ve mutsuz hissediyordu. Kiralık ev küçüktü ve tam anlamıyla dökülüyordu. Lisa'yla yeni kocasının kıt kanaat geçindikleri belliydi. Öte yandan, salon böyle bir evden umulmayacak kadar tertip-

li ve temizdi. Tek dağınıklık, ortada duran büyük bir çamaşır sepetiydi.

Bir yarışma programının açık olduğu büyük ve yeni televizyonun önünde, eski, yeşil bir kanepe vardı. Yeni cilalanan bir sehpanın arkasına, eski bir koltuk yerleştirilmişti. Lisa televizyonu kapatıp kanepeyi gösterdi.

Katlanan çamaşırlar sehpada, dergilerin, bir aşk romanının ve bir kutu kâğıt mendilin yanında duruyordu.

Lisa çiçekli koltuğun ucuna ilişti. "Kabul ediyorum, büyük bir hata yaptım," diye mırıldandı.

Bobo'nun haklı öfkesi geçivermişti. "Lisa, Fiji'yi düğününden hatırlıyor olmalısın," dedi, niyetlendiğinden daha yumuşak bir sesle. "Belki beni de hatırlıyorsundur. Dükkânıma gizli bir kamera koymuşsun. Fiji bana, eşinin adının Cole olduğunu söyledi. O, senin ne yaptığını biliyor mu?"

"Hayır bayım. Cole şimdi işte. Bugün benim izin günüm."

"Seni evde bulduğumuza sevindim," dedi Bobo. Bir an duraksadı. "Sen iyi bir kıza benziyorsun. Neden yasa dışı bir işe bulaştın?" Yaptığı yasa dışıydı, değil mi? Birini gizlice gözetlemek ve konuştuklarını dinlemek?

Lisa kederle başını salladı. Sepetten birkaç tişört alıp katlayarak oyalanmaya çalıştı.

"Size olanları anlatacağım," dedi, gözlerini kucağından ayırmadan. "Cole'un babasının arkadaşlarından biri gelip Geceyarısı'nda evlendiğimizi duyduğunu söyledi. Bir bebeğimiz olacağını da biliyormuş." Tepkilerini ölçmek istercesine kafasını kaldırdı. Fiji de Bobo da kafa salladı. "Paraya ihtiyacımız olduğunu düşünmüş. Ona Cole'un Western Oto'da,

BELONGSTO KAKTUS TEAM

benim Dairy Queen'de çalıştığımızı söyledim. İdare ediyoruz dedim."

İdare etmenin yeni anlamı, sürünmek olmalı, diye düşündü Bobo.

Lisa katladığı tişörtleri diğerlerinin üzerine bırakıp iç çamaşırlarına geçti. "Ama beş ay sonra bebeğimiz doğacak. Bebeklerin bir sürü ihtiyacı olur. Bizimkiler faturalarını zor ödüyor. Ablam da bebek eşyalarını hâlâ kullanıyor. Onun için, bana sizin dükkândaki bir fotoğraf makinesinin içine küçük bir verici koymam için iki yüz dolar vereceğini söyleyince hayır diyemedim. Dükkânın gerçek sahibinin kendisi olduğunu söyledi. Sizin uyuşturucu sattığınızdan şüphelendiğini ve bunu kanıtlamak istediğini söyledi."

"Yalan olduğunu biliyordun," dedi Fiji sertçe.

"Evet ama… Ben düşündüm ki…" Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. "Özür dilerim. İnanın, çok pişmanım. Lütfen, beni polise şikâyet etmeyin."

Fiji şaşkınlığını gizleyememişti. *Bunu aklından bile geçirmemişti*, diye düşündü Bobo. Fiji'nin ne kadar yufka yürekli olduğunu bilirdi.

"Hamile bir kadını hapse yollamaya niyetimiz yok," dedi Bobo. "Ama yaptığın suçtu, bunu biliyorsun, değil mi? Başın belaya girebilirdi." Kafasını iki yana salladığında, Lisa daha da şiddetli ağlamaya başladı.

"Biliyorum, bilmez miyim? Şeytana uydum. Bir daha asla böyle bir şey yapmam." Temiz bir tişörtle yüzünü sildi.

"Cole'un babasının arkadaşı dediğin şu adamın adı ne?" diye sordu Bobo. Sesinde en ufak bir şefkat belirtisi yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona merhamet gösterirse, kızın yine ağlamaya başlayacağından adı gibi emindi.

"Söyleyemem," dedi Lisa.

"Bobo'ya en azından bunu borçlusun," dedi Fiji. "Ayrıca buraya geldiğimizi kimse bilmeyecek, anlaşıldı mı? Sonuçta bunca zamandır kamerayla ilgili çeneni kapalı tuttun. Yine yapabilirsin, değil mi?"

Lisa onlara ilmeğin ucundaymış gibi bakıp çaresizlikle omuz silkti. "Bay Eggleston'dı. Emlakçının ve bahçıvanlık hizmetleri şirketinin sahibi." Lisa bir kâğıt mendil alıp burnunu sümkürdü.

"Şimdi gidiyoruz ama kendi iyiliğin için, kimseyle konuşmayacaksın, tamam mı?"

"Evet. Bay Eggleston'a tek kelime bile etmeyeceğim." Kız ayağa kalktığında, Fiji'yle Bobo da doğruldu. "Dediğim gibi, ben kirli bir işe bulaşmak istemiyorum." Burnu kıpkırmızı olmuştu.

Bobo kıza dik dik baktı. Buraya geldiğinde öfkeden köpürüyordu ama şimdi kıza acımaya başlamıştı. Şu döküntü evin kirasını zor ödüyor olmalıydılar. Üstüne üstlük, bir bebeği olacaktı. Hayat, Lisa Gray Denton'a pek adil davranmamıştı anlaşılan. Yine de…

Bobo ona bir kez daha gözdağı verdi. "İnan bana, bu olaya karışmak istemezsin." Lisa'nın gözleri korkuyla irileşmişti. Dönüp kapıya doğru yürüdü. Bobo'yla Fiji'yi geçirirken, tişörtünün koluyla yanaklarını siliyordu.

"İyi ki seninle gelmişim," dedi Bobo, küçük evin önündeki çakıl taşlı otoparkta yürürken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden?" Fiji şaşırmış, biraz da bozulmuştu. "Bunu kendi başıma halledebilirdim. Sonuçta kız hamile. Bana ne yapabilirdi ki?"

"Feej, kız yalan söyledi," dedi. "Para sıkıntısı çektiğinden mi, hamile olmasından mı ya da ağlamasından mı etkilendin bilmem ama söylediklerinin hiçbiri doğru değildi."

Fiji kendini, acil bir yere yetişirken tekerleği patlayan biri gibi hissetti. "Ciddi misin?"

Bobo gözlerini yola dikti. "Evet."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Kadınların yalan söylediğini her zaman anlamam," dedi Bobo kederle. "Aubrey'yi anlamadım mesela. Ama bu kız bana, kız kardeşimin annemle babamı kandırma çabalarını hatırlattı. Kendini acındırarak, hikâyenin en önemli kısmını atladı. Yeni evli bir kadının, Eggleston'la yaptığı anlaşmayı kocasından saklayabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Belki kocası onun için çalışıyordur," dedi Fiji.

Bobo omzunu silkti. "Olabilir."

"Ama sen o böceği yerleştirme sebebinin…"

"Kız da en az onun kadar fanatik olabilir. Eggleston ona çok para vermiştir ve yakalanmayacağını düşünmüştür. Kocası Eggleston'ın yanında çalışıyordur." Bobo yine omuz silkti. "Hepsi olabilir."

"Ne safım. Çok genç ve pişman olduğunu sandım."

"Eminim öyledir, ama başka şeyler de var."

Fiji bir süre konuşmadı. Marthasville'in doğusuna gelmişlerdi. Sonunda, "Seni sandığım kadar iyi tanımıyorum galiba," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobo gülümsedi. "Belki de bu iyi bir şeydir. Eggleston'ın av köşkünün yandığından haberin var mı?"

"Olmaz mı? Haydi gidip bakalım. Ben yerini biliyorum. Hemen sağda. Bahçe kapısında, ÖT tabelası var."

Bobo şaşırmıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Manfred ve Olivia'yla bir gece Cartoon'a gittik de oradan. Birini arıyorduk."

Bobo gözlerini genç kadına dikti.

Fiji hemen açıklamaya koyuldu. "Dün Marthasville'den bir müşterim mesaj atıp siparişini sordu. Bir kundaklama soruşturmasında çalıştığı için, dükkâna gelecek vakti olmamış. Ona soruşturmanın nasıl gittiğini sordum. Olayı haberlerde duyduğumu söyledim. Price Eggleston'ın av köşkünü -tam olarak bu tabiri kullandı- iki kişinin yaktığına dair kanıtlar bulmuşlar." Sustuğunda, hevesle Bobo'ya baktı.

Bobo nasıl bir sonuca varacağını bilememişti doğrusu. "Polis bunu nereden anlamış ki? Yani iki kişi olduklarını?"

"Ayak izlerinden olmalı. Gerçi o ayak izlerinin kundakçıların olduğunu nereden anladılar, bilmiyorum. Ama bir cep telefonu ve bazı eşyalar bulmuşlar. Curtis Logan'la Seth Mecklinberg'e ait oldukları tespit edilmiş. Hani şu Lubbock'lı iki tip. Ne tesadüf, değil mi?"

"Yani bana bunu Lemuel'la Olivia'nın yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Fiji kafasını salladı. "İnsanın kahraman arkadaşları olması işe yarıyor, değil mi?"

"Ne hissedeceğimi bilemedim," dedi Bobo. "Ben sadece dayak yemek istememiştim. Onları ben öldürmedim. Ama…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Boş ver, anlıyorum," dedi Fiji. "Ah, işte kapı!" Bahçe kapısı bugün açıktı. Bir tepeye çıkan kaldırım taşlı araba yolu, gün ışığında açıkça görünüyordu. Yolu izlediler. Tepenin diğer tarafında eski bir çiftlik evi vardı. Şüphe çekecek kadar yüksek, kazıklı bir çitle çevriliydi.

Ne var ki çit de bir engel değildi, zira onun kapısı da açıktı. Parmaklıkların bazıları kömürleşmişti.

"İçeri giriyorum," dedi Bobo ve Fiji kafasını salladı.

Arazi oldukça kayalıktı. Bitki örtüsünün azlığına bakılırsa, toprak tarıma elverişli değildi. Ev, taş bacasıyla, sıradan bir çiftlik görünümündeydi. Duvarların alt kısımları da yine taştı. Buralar sağlam kalmış ama bütün ahşap kısımlar kül olmuştu. Çatının da büyük bir kısmı yanmıştı.

Ev bu hâliyle, insanın içini karartıyordu.

Bobo birden burada olanları kavradı.

"Benzin bidonunda parmak izi varmış," dedi Fiji. "Curtis Logan'a aitmiş. Benzincinin fişinden kullanılan parakartın sahibine ulaşmışlar. Seth Mecklinberg'ünmüş."

"Sana bütün bunları o kadın polis mi anlattı? Nerede kaldı soruşturmanın gizliliği?"

"Yalnız biri olduğunu biliyordum. İşiyle ilgilendiğimi hissettirince konuştu."

"Ya burada insanlar olsaydı?" dedi Bobo. "Yine de yapacaklar mıydı?"

Geceyarısı'na dönerken pek konuşmadılar.

25

Cep telefonu çaldığında Manfred, Arizonalı seksen yaşında bir adamın dertleriyle meşguldü. Tabii ki açmadı, ama adama en yakınındaki kiliseden çevre edinmesini önerdikten sonra (daha güvenli bir tavsiye olabilir miydi?) cevapsız aramalara baktı. "Oha!" diye bağırdı ve bir dakika boyunca hareketsiz oturduktan sonra, arama düğmesine bastı.

"Manfred," dedi Creek, çekingen bir sesle. "Geri aradığın için teşekkürler. Numaranı Fiji'den aldım."

"Ben teşekkür ederim," dedi Manfred ama saçmaladığını fark edip sustu. "Senin için ne yapabilirim Creek?"

"Bugün Davy'ye gidecek misin? Kuaföre gitmem gerek de."

"Sen daha ehliyet almadın mı?"

"Babam Connor'ı doktora götürecek. Bunu genelde ben yaparım ama doktor babamla da konuşacakmış. Yani kamyonet onlarda olacak."

"Ben seni memnuniyetle götürürüm," dedi Manfred. "Randevu aldın mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, üçte. Başka bir işin yoktu değil mi?"

"Hayır, hayır. İki buçukta seni alırım."

"Teşekkürler Ma-Manfred." Az kalsın, ona Bay Bernardo diyecekti.

Manfred ikiyi yirmi yedi geçe benzincinin önündeydi. Şimdilik hiç müşteri yoktu. Shawn, içeride motor yağlarını rafa diziyordu. Creek bir tabureye tünemişti. Manfred'i görünce gülümsedi. Shawn, Manfred'e pis bir bakış fırlattı.

"Selam Shawn, nasılsın?" Manfred sorumlu biri gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Creek'in şansına, bugün öğleden sonra Davy'yde işim vardı."

"İyi," dedi Shawn. Doğrulup genç adamın karşısında dikildi. "Dükkânla Teacher Reed ilgilenecek. Connor'ın servisi geldiği gibi çıkacağız. Doktoru Marthasville'de. Creek'i altıya kadar mutlaka getir. Connor'a göz kulak olması gerek."

"Merak etme," dedi Manfred. Connor'a neden göz kulak olacaktı, hiç anlamamıştı ya neyse. Çocuk on dört yaşındaydı. "Hazır mısın Creek?"

"Evet." Kız tabureden kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Beni götürdüğünüz için teşekkürler Bay Bernardo. Görüşürüz baba."

"Paran var mı?" diye sordu Shawn. Belli ki kızını yalnız bırakmayı hiç istemiyordu.

"Evet."

Manfred orada daha fazla oyalanmak istemediği için, atılıp kıza kapıyı tuttu.

Creek, babasının son dakikada onu durduracağından korkar gibi, alelacele arabaya bindi. Manfred elinden geldiğince

BELONGS TO KÂHYA TEAM

çabuk kemerini bağladı ve Davy'ye çıkmadan önce en az on kez iki yöne de baktı. Shawn onları izliyorsa (ki bundan emindi) Creek arabadayken ne kadar dikkatli kullandığını görsün istiyordu.

"Hele şükür!" dedi Creek.

"Efendim?"

"Kasabadan ve babamdan kurtulmak nasıl iyi geldi anlatamam."

"Haklısın. Senin yaşında kendi evine çıkanlar bile var."

"Pekâlâ, ben sana bir daha Bay Bernardo demeyeceğim, sen de çocuk olduğumu ima edip durmayacaksın."

"Anlaştık. Ben sadece, üniversiteye gidemediğine üzüldüm diyecektim. Joe'yla Chuy bana burs konusundan biraz bahsetmişlerdi."

Creek omzunu silkti. Siyah saçları yüzüne düştüğü için, Manfred kızın ifadesini göremiyordu. "Umarım o bursu hâlâ alabilirim. Her şey hazırdı."

"Ne oldu?"

Creek tekrar omzunu silkti. "Uzun hikâye. Çok da bayık. Bazı belgeler zamanında yetişmedi. Senin telefon medyumu olduğun doğru mu?"

Manfred tam omzunu silkip, *uzun hikâye,* diyecekti ki alaycı görüneceğinden korkup vazgeçti. "Büyükannem de medyumdu. Annem ona hiç çekmemiş. O kadar normal bir kadındır ki bazen onunla hiç anlaşamayız."

"O nerede oturuyor?"

"Tennessee'de. Ben de orada büyüdüm ama çoğunlukla büyükannemde yaşadım."

"Ben büyükannemi hiç görmedim," dedi Creek ve bir an duraksadı. "Aile büyükleriyle pek görüşmüyoruz."

Manfred insanların zihninden geçenleri okuma yeteneğine sahip değildi ama iyi bir gözlemciydi. Creek'in, cümlesini o şekilde bitirmeyi planlamadığından emindi. Tam Lovell'ların aile hayatına dair bir şey söyleyecekken susmuştu. Manfred onu zorlamayacak kadar akıllıydı. "Senin kuaför nerede?" diye sordu. Creek gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Yolu tarif etti. Kes-Kıvır adındaki kuaför, Davy'nin mütevazı bir sokağındaki bir evin ek binasındaydı. *Davy'nin mütevazı olmayan bir yeri var mı o da ayrı*, diye düşündü Manfred. Creek'i bırakana kadar hiç susmamış ama hep havadan sudan konuşmuşlardı. Manfred yine de iyi bir başlangıç yaptıklarını düşündü.

"İşin ne kadar sürer?" diye sordu.

"Bir saat kadar filan. Minnie geç kalmışsa bilemem tabii. İçeride bir sürü dergi var. Sen beni dert etme, rahat rahat işlerini hallet."

Gülümsemesine bakılırsa, Creek saçını kestireceği için çok mutluydu. Manfred birden kıza acıdı. Belki de buraya gelmek, onun için büyük bir olaydı. Ne de olsa kasabada hemcinsleriyle pek vakit geçiremiyordu. Zaten benzinci, vaktinin çoğunu alıyordu. "Mesaj alındı," dedi. "Acele etmem. Sıkılırsan ara, cebimi biliyorsun."

"Tamam," dedi Creek ürkekçe. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Manfred kibar davranmaya çalışarak kızı kuaförün kapısına kadar götürdü. İçeriden gelen koku, anılarını canlandırmıştı. Büyükannesinin son günlerinde, onu kuaföre Manfred götürüyordu. Güzellik salonunun boya ve

perma solüsyonu kokusunu hiç unutmamıştı. Makas seslerini, akan suyun şırıltısını ve kadınların sırtlarına örttükleri muşambaların hışırtısını da öyle. Birden Xylda'yı görür gibi oldu. Neredeyse ağlayacaktı.

Arabaya dönmeden önce Creek'e bir şeyler dediğini hayal meyal hatırlıyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

Hareket etmeden önce bir süre kıpırdamadan oturdu. Sonra cebinden notlarını çıkardı. Hafifçe gülümsedi. Xylda hâlâ hayatının bu kadar merkezinde olduğunu bilseydi sevinirdi herhâlde.

Belki de biliyordu ve Manfred bu hissi artık eskisi kadar ürkütücü bulmuyordu.

Sırayla Home Depot, Walmart ve Dairy Queen'e uğradı. Bir saat on beş dakika sonra yine Kes-Kıvır'ın kapısındaydı. Kontağı kapatacaktı ki Creek arabaya bindi. "Camdan bakıyordum, geldiğini gördüm."

"Sana bir şey getirdim," dedi Manfred. "Al." Kıza, içinde plastik bir kaşık olan bir kap uzattı.

"Ne bu?"

"Oreo'lu, fındıklı dondurma. Seversin diye düşündüm."

"İnanmıyorum! Süpersin!"

"Daha önce yemişsindir herhâlde?"

"Hayır. Connor sıkı bir diyet uyguluyor."

Nedenini söylemeyince Manfred de sormadı. Dondurmayı almakla, Shawn'un kurallarını çiğnemiş mi oluyordu? "Umarım başımı belaya sokmamışımdır?" dedi gülerek.

"Benimle değil," dedi Creek ve Manfred biraz olsun rahatladığını hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baban Connor'ın sağlıklı beslenmesini istemekte haklı tabii," dedi.

"Kardeşimin bazı sağlık problemleri var da ondan."

"Öyle mi? Alerji filan mı?" Creek'in yüzündeki neşe kaybolunca, sınırı aştığını anladı. "Affedersin. Kasabalıların ne kadar ketum olduğunu unutmuşum."

Creek yine gülümsedi. "Haklısın," dedi. "Babam dışarıda yememizi pek onaylamaz. Özellikle de Connor'ın. Senin baban nasıl? Benimki kadar sıkı mı?"

"Bilmiyorum, hiç görmedim. Kim olduğunu bile bilmiyorum doğrusu."

"Ah, özür dilerim! Sen evlatlık mısın?" Creek kızarmıştı. Manfred bunun kıza ne kadar yakıştığını düşünmekten kendini alıkoyamadı.

"Hayır. Annem bekârdı. Bana babam hakkında hiçbir şey anlatmadı."

"Onu epey zorlamış olmalısın?"

"Hem de nasıl. Küçükken hiç bıkmadan, usanmadan babamı sorardım."

"Senin adına üzüldüm ama eminim, başa çıkmanın bir yolunu bulmuşsundur. Diğer çocuklar çok üzerine geldi mi?"

"Şimdi olsa sorun olmazdı ama o zaman… Küçük yerleri sen de biliyorsun."

Creek'in söyleyecek düzinelerce şeyi var gibiydi ama hepsini etraflıca düşünüyordu. "Kötüymüş," dedi sonunda.

"Öyle." Geceyarısı'na dönüş yolunda sessizce dondurmalarını yediler. Manfred, konuşmamalarından şikâyetçi değildi. Uzun yılların deneyimiyle, çocukluk sırlarını bir kenara bıra-

kıp Creek'inkilere odaklandı. Nasıl bir baba ergenlik çağındaki iki çocuğunu Tanrı'nın unuttuğu bir kasabadaki bir benzinciye mahkûm ederdi? Ya, dışarıda yemek yemeleriyle ilgili şu saçmalık neydi? Manfred bunun kasaba dışındaki restoranlar için geçerli olduğuna karar verdi, zira Shawn, Madonna'nın daimi müşterilerinden biriydi.

Birden, Creek'in üniversiteye gidemeyişinde de bir bityeniği olabileceğinden şüphelendi. Manfred bu fikrini destekleyecek bir kanıtı nasıl bulabileceğini bilmediği için, şimdilik bunu bir kenara bırakmaya karar verdi.

Benzincinin otoparkına girdiğinde, saat daha beşe bile gelmemişti. Eski kamyonet arkadaydı. Shawn'la Connor dönmüşlerdi demek ki. Manfred bir ara Creek'i babasına teslim etmeyi düşündüyse de sonra vazgeçti. Creek sekiz yaşında değildi. Hem bu bir randevu da değildi. Ayrıca Shawn'un onları gözlediğinden emindi.

"Tekrar teşekkürler," dedi Creek. "Hem beni götürdüğün için hem de dondurma için." Manfred kızın, dondurmanın kabını arabada bıraktığını fark etti.

"Rica ederim. İstediğin zaman yine gideriz. Bu arada saçın süper olmuş. Dur, tahmin edeyim. Tam... Dört santim filan kestirmişsin. Yanlarına da kat attırmışsın."

Creek şaşırmıştı. "Demek fark ettin?"

Evde yeterince ilgi görmüyor, diye söylendi Manfred içinden. "Büyükannem saçları konusunda hep benden fikir alırdı. Asıl derdi, hâlâ genç ve güzel göründüğünü duymaktı."

Creek güldü. "Anladım. Bir gün bana iltifat edersen sana inanmayacağım."

"Gel seninle bir anlaşma yapalım," dedi Manfred. "Sana karşı hep dürüst davranmaya çalışacağım, tamam mı?" Neden böyle demişti bilmiyordu ama içgüdüleri, doğru bir laf ettiğini söylüyordu.

"Enteresan," dedi Creek. "Bana uyar. Ben de aynısını yapmaya çalışacağım." Kapıyı açıp arabadan indi ve doğruca markete girdi.

Manfred evine döndüğünde, en az bir saat daha aklını işine veremedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

26

Davy'de alışveriş yaparken, Manfred'in aklına büyükannesiyle annesinin onaylayacağı türden, kibar bir fikir gelmişti. Ertesi sabahın geç saatlerinde, elinde bir şişe şarapla Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'a gitti. Chuy dükkânın içindeki güzellik salonundaydı. Seyahatten dönen Hayırsever Olivia'nın takma tırnaklarına desen çiziyordu.

Manfred ikisini de selamladı ve Olivia'ya, "Bakabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedi kadın. Manfred mavi zikzaklara baktı.

"Çok güzel," dedi. Gerçekten de öyleydi ama birden Olivia'yı hiç tanımadığını fark etti. Böyle bir deseni tercih edeceği, aklının ucundan bile geçmezdi.

"Joe, Manfred geldi!" diye seslendi Chuy ve Joe çekmeceli bir dolabın arkasından başını uzattı.

"Merhaba dostum, nasılsın?"

Chuy meşgul olduğu için, Manfred şarabı Joe'ya takdim etti. "Bizi ağırladığınız için teşekkür etmek istedim," dedi.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Sizin yemekleriniz olmasaydı, bize saldıran o adamlarla başa çıkacak gücü bulamazdık."

"Teşekkürler," dedi Joe. "Otursana. Ben de eski dolapları tamir ediyordum. Bazılarının kulpları iyice eskimiş. Yerlerine yenilerini takacağım. Ne derler bilirsin, az laf çok iş. Benim hayat felsefem bu."

Manfred oturmayı planlamamıştı ama bu teklif cazip geldi. Manikür masasının müşteri tarafındaki plastik taburelerden birine tünedi. Joe camın kenarındaki katlanır iskemleyi aldı.

Chuy, Olivia'nın sol eline geçmişti. "Başınıza gelenleri duyunca inanamadım. Creek yardımınıza koşmuş. Biz hiçbir şey duymadık. Creek de tam bir cengâver, ha?"

"Kesinlikle bize çok yardımı oldu," dedi Manfred. "Beyzbol sopasını kullanmayı bildiği kesin. Tahmin edersiniz ki ben sokak dövüşünden hiç anlamam." Cılız vücuduna baktı. "Biraz kas yapsam iyi olacak."

"Bronzlaştırıcı kullanırsan daha iri görünürsün," dedi Joe. "Ya da Bobo sana karate öğretsin." Muhabbet, Jackie Chan'den Chow Yun Fat'e ve aksiyon filmi yıldızlarının geçirdikleri kazalara kadar uzandı. Olivia ara sıra lafa karışıyordu.

Geceyarısı Kasabası'nın sakinleri arasında belki de en esrarengizi Olivia'ydı. Manfred onun bir şekilde Lemuel'la tanışıp cazibesine kapıldığını ve buraya taşındığını hayal edebiliyordu ama Olivia gibi bir kadın, bu kadar ıssız bir yerde nasıl sıkılmıyordu? O tam da büyük şehirlere yakışacak biriydi. Belki de bu yüzden sık sık seyahat ediyordu.

Manfred evine dönerken yine düşüncelere dalmıştı. *Tam biraz kaynaştık diyorum, aklımda daha çok soru işareti kalı-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yor. Joe'yla Chuy desen, ayrı bir muammaydı. Teksas gibi bir eyalette eşcinsel bir çift olarak yaşamak kolay olmasa gerekti. Ama Manfred, Teksas da dahil olmak üzere, bütün büyük şehirlerde bir gey topluluğu olduğunu biliyordu. Joe'yla Chuy neden öyle bir yeri tercih etmemişlerdi? Geceyarısı gibi bir fare deliğine, kaç kişi antika almaya gelirdi ki? Ya da manikür pedikür yaptırmaya?

Sorular aklına üşüştükçe, Manfred asıl, şimdiye dek her şeyi normale yakın görmesinin tuhaf olduğunu anladı.

Fiji sabah mesaj atıp "Bobo'ya gördüğünü anlat," diye yazmıştı. Önceki gün Manfred, Fiji'yi Bobo'yla görmüştü. Fiji, Bobo'ya Manfred'in ayinde yaşadıklarını kolayca anlatabilirdi ama yapmamıştı. Manfred'in sorumluluğuydu bu. Hem Aubrey'nin duygusal mesajını ev sahibine iletmeye pek gönüllü değildi doğrusu.

Keşke bu işi daha önce yapıp kurtulsaydı.

Ertelemek anlamsızdı. Manfred emanetçiye gidip büyük kapıyı itti. Bobo, Cheshire kedisi gibi, dükkânın karanlık arka kısmından çıktı. Önce gülümsemesi, sonra geri kalanı göründü.

İki adam selamlaştıktan sonra Manfred, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. "Geçen gece Fiji'nin dersinde…" Tatsız detayları atlayıp sadece mesaja odaklandı. "Söylediği açık ve netti. Seni gerçekten sevdiğini bilmeni istedi."

Bobo'nun suratında, kurşun yemiş gibi bir ifade belirmişti. "Bunu uydurmuyorsun, değil mi?" Gerçek olması için dua eder gibiydi.

"Böyle bir konuda asla yalan söylemem," dedi Manfred. Bobo'yu seviyor ve saygı duyuyordu. Onu kırmak istemezdi.

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

"Teşekkürler," dedi Bobo. Kendini koyvermemek için büyük çaba harcadığı belliydi. "Ayıp olmazsa, iznini istesem? Benim... Bir işim var da." Ve hızla ortadan kayboldu. Manfred, Bobo'yu kederiyle baş başa bırakmak ve belki de biraz iyileşmesi için zaman tanımak istedi ve apar topar dükkândan ayrıldı.

Geceyarısı'ndan iki kişi, cenazeye katılmaya karar vermişti: Fiji ve Creek. Fiji giyinirken, "Mazoşist olmalıyım," dedi, Bay Yılışık'a. "Önce Manfred'e, gördüklerini Bobo'ya anlatsın diye baskı yaptım. Şimdi de kendimi o lanet cenazeye gitmeye mecbur hissediyorum. Sırf Bobo'nun gözü kulağı olmak için. Biliyor musun Yılış, aslında oraya gitmeyip gittiğimi söyleyebilirim. Sonuçta bütün cenazeler birbirinin aynı değil midir? Aubrey'ninki de farklı olmayacak." En azından, Creek de geliyordu. Yolda konuşacak biri olacaktı.

Cenaze, Marthasville'a bir saatlik mesafedeki Bufalo Çayırı kasabasındaydı. Fiji benzinciye gittiğinde, Creek siyah kısa kollu elbisesi ve elinde beyaz hırkasıyla dışarı çıktı. Sadece büyük, gümüş ve turkuaz bir haç takmıştı. Sadelik ona yakışıyordu.

Benim dışımda herkesin bir tarzı var, diye düşündü Fiji karamsarlıkla. Sevdiği kıyafetleri giydiğinde kendini beğenirdi ama bugün üstüne başına özen göstermeye çalışmıştı. Siyah giymek, ikiyüzlülük olurdu ama uygunsuz bir şey giyerek Aubrey'nin yaslı ailesini gücendirmek de istemiyordu. Sonunda koyu kahverengi pantolon, kısa topuklu pabuçlar ve uzun kollu, yeşil bir bluzda karar kılmıştı. Altın bir zincir

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

ve küpelerle de kıyafetini tamamlamıştı. Umutsuzca, dağınık saçlarıyla her zamankinden fazla uğraşmıştı ama Creek'in, kafasını hayretle süzmesine bakılırsa, çabası pek de işe yaramamıştı. Fiji derin bir iç çekmek istedi. Bazıları doğuştan stil sahibiydi, bazıları ise ne yapsa olmuyordu.

Maalesef, kendisi ikinci gruba aitti.

Creek'le yol boyunca sohbet ettiler. Önce Cadılar Bayramı'ndan ve yaklaşan süsleme partisinden söz ettiler. Fiji, evini Cadılar Bayramı'na hazırlayacaktı ve isteyen herkes yardıma gelebilecekti. Tam üç yıldır, 31 Ekim'de evini herkese açıyordu. Okullarla belediye başkanları çocukların şeker toplamasına hangi gün karar verirse versin, Fiji geleneğini bozmuyordu. Bu yılki planlarını konuştuktan sonra, tuhaf bir sessizlik oldu. En azından, Fiji tuhaf olduğunu düşündü.

"Benimle geldiğine sevindim," dedi, pat diye. "Aubrey'yle yakın olduğunuzu bilmiyordum." Az kalsın, *bu lanet cenazeye neden geliyorsun ki,* diye soracaktı.

"Bobo'nun yanına taşındıktan sonra yapacak fazla işi yoktu," dedi Creek. "Çalıştığı yere artık gece mesaisi istemediğini söylemişti. Bobo'yla daha çok vakit geçirmek istiyordu. Bobo işteyken, bizden patlamış mısır filan almaya gelirdi. Bazen de sırf laflamaya uğrardı. Benimle ve Connor'la konuşurdu."

"Bilmiyordum, üzüldüm." Fiji ilk kez, Creek'in ne kadar yalnız olduğunu fark etti ve benzinciye daha sık uğramaya karar verdi.

"Bize iyi davranmaya çalışırdı," dedi Creek.

Fiji, kızın ses tonundaki değişikliği hemen fark etmişti. "Ama?" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Creek omuz silkti. "Bilmem ki. Bana, Bobo'yla ilgili biraz fazla övünüyormuş gibi gelirdi. Kasabanın bütün kadınları onun peşindeymiş ama onu o kapmış, falan filan."

Fiji'nin yanakları yanmaya başlamıştı. "Haklısın," dedi. "Sanki hepimiz Bobo'ya deli divane oluyoruz da!"

"Aynen. Hem Bobo, bana göre yaşlı," dedi Creek, gençliğin verdiği gururla. "Otuzlarında falan olmalı."

"Evet."

"Saçmalıyordu işte. Madonna, Teacher'la evli. Olivia desen… Lemuel'la durumunu biliyorsun…" Fiji'ye göz attı. Fiji hemen kafasını salladı.

"Eh, siz de kanka sayılırsınız."

"Tabii canım," dedi Fiji. "Bobo'yla ben arkadaşız."

"Aubrey önüne gelenle flört ediyordu ama aslında Bobo'ya hastaydı."

"Bobo'yu sevdiğine ben de inanıyorum ama baksana, onun peşine takılmasının başka sebepleri de varmış."

Creek biraz şaşırmış göründü. "Olmaz mı? Geceyarısı'nda yaşamak her kızın hayali değildir elbette. Ama bana kalırsa, sonradan Bobo'yu sevdi. Aubrey özünde kötü bir kız değildi."

"Irkçı bir fanatik olması dışında tabii," dedi Fiji.

"İnançları yüzünden Bobo'yu sevemeyeceğini mi söylüyorsun yani?"

"Şerifin anlattıklarının ne kadarını duydun bilmiyorum ama Bobo'ya anlatmadığı koca bir geçmişi varmış. Buraya görev icabı gelmiş olabilir ama dediğin gibi Bobo'yu gerçekten sevmiş olsa bile, kimliğini yine de gizledi, değil mi? Bunun tek açıklaması var: Her şeye rağmen planlarından vazgeçmedi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben buna inanmıyorum. Aubrey, Bobo'yu seviyordu."

"Ya dürüstlük? İnsanın sevdiğine karşı dürüst olması gerekmez mi?"

"Madem ondan bu kadar hoşlanmıyordun, cenazesine neden geliyorsun?" Creek'in sesi sertleşmişti.

Kız haklı, diye düşündü Fiji.

"Ben Bobo'nun adına orada olacağım," dedi. "Ailesi onu istemedi çünkü."

Creek belli ki bunu bilmiyordu. "Neden?" diye sordu.

"Bobo'nun onu öldürmediğini biliyorlar. Yine de onu görmek istemediler işte. Bobo benden böyle bir şey istemedi ama kendimi o cenazeye gitmeye mecbur hissettim."

"Anlıyorum." Creek sakinleşmişti. "Çok düşüncelisin."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Creek, "Manfred hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Fiji tam, *neden soruyorsun,* diyecekti ki vazgeçti. "Fazla tanımıyorum ama şimdilik iyi birine benziyor," dedi. "İlginç bir tip. Kasabaya uygun. Sence?"

"Bence biraz tuhaf," dedi Creek, başkaları tarafından ikna edilmeye ihtiyaç duyar gibi. "Gerçekten kendini medyum mu sanıyor, yoksa düzenbazın teki mi, karar veremedim. Hangisi daha kötü, onu da bilmiyorum."

"Sıra dışı insanlardan hoşlandığını sanıyordum," dedi Fiji. "Lemuel'la pek sıkı fıkısın."

Creek bariz bir şekilde alınmıştı. Ondan, başka ne duymayı bekliyor olabilirdi ki?

"Lemuel amca..." Bir an duraksadı. "Onun ne olduğunu biliyorum tabii ama bana hep çok iyi davrandı."

"O hâlde Manfred'i de farklı görmemelisin." Fiji tarafsız görünmeye özen gösteriyordu.

"Babamın şüpheciliği bana da bulamış," dedi Creek somurtarak.

"En iyisi, onu tanı ve kararını kendin ver," dedi Fiji. Genç kızla iyi başlayan sohbetlerinin gergin bir konuşmaya dönüşmesi onu üzmüştü. Ama başka ne diyebilirdi ki? Creek belki de dürüst bir yaklaşımı kaldıramayacak kadar gençti. Ya da belki sadece uyuzluk ediyordu. Dikkatini yola verdi. "Bir sonraki soldan mı sapacaktık?"

Creek, Fiji'nin bilgisayarından çıktısını aldığı haritaya baktı. "Evet. Birkaç kilometre gidip Alamo Caddesi'nden sağa döneceğiz. Beş yüz metre sonra, Solomon Baptist Kilisesi'ni görecekmişiz."

Çok geçmeden kilisenin önündeydiler. Kilisenin adı bile, Fiji'nin içine kasvet çökmesi için yetmişti. Kapının üzerindeki tabelada, beyaz fon üzerine Gotik harflerle yazılmıştı ve geceleri ışıkları yanıyordu.

Yarım saat önce gelmelerine rağmen, otoparkta arabalar vardı. Birkaç dakika oyalanıp telefonlarına baktılar. Ama çakıl taşlı otopark giderek dolmaya başladığında, aynı anda iç çekip arabadan indiler. Solomon Baptist Kilisesi, sarı tuğladan, alçak bir binaydı. Beyaz kolonları sözüm ona verandasını destekliyordu ama aslında hiçbir işlevleri yoktu. Binayı diğerlerinden ayırmak için, tepesine kısa bir kule kondurulmuştu. Bahçesinde çiçek tarhları vardı ama sonbaharda solmuşlardı.

Fiji kilisenin kapısına yakın arka sıralardan birine yerleşti. Bir mübaşirden tören programını almayı da ihmal etmemiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerdi. Piyanist kederli ilahiler çalıyordu. Fiji, tanıdığı birinin sonsuza dek yok olduğunu düşündükçe hâlâ şoka giriyordu. Aubrey'yi hiçbir zaman sevmemişti. Genç kadının ölümünden sonra onun hakkında öğrendikleri de olumsuz duygularını beslemişti. Ama bir insanın bilerek ve isteyerek ortadan kaldırılması, büyük teyzesi Mildred'dan öğrendiği her şeye tersti.

Mildred ilk yumruğu atmaya değil, kendini korumaya inanırdı. Fiji, Aubrey'nin hayatını kurtarmak için bir fırsat yakalayabildiğini hiç sanmıyordu doğrusu.

Göz ucuyla genç arkadaşına baktı. Creek ciddi görünüyordu ama üzgün değildi. *Daha önce de birkaç cenazeye gitmiş*, diye düşündü Fiji.

Kederli müzik sürerken, Fiji programı inceledi. Ortasında, Aubrey'yin bir fotoğrafı vardı. Güneş, kafasının tepesinde bir ışık halkası oluşturmuştu. Altındaki yazıyı okudu:

Destin ve Lucyfay Hamilton'ın sevgili kızları, Macon'ın ablası ve Chad Lowry'nin dul eşi Aubrey Hamilton Lowry, onu tanıyan herkes tarafından özlemle hatırlanacak. Aubrey uzun yıllar boyunca bu kilisenin mensubuydu ve Bufalo Çayırı Lisesi'nden mezun oldu. Chad'le evliyken, Oklahoma'da garsonluk yapıyordu. Kocasının ölümü üzerine, Teksas'a geri döndü. Davy'de bir süre çalıştıktan sonra, nedenini anlayamadığımız bir vahşetin kurbanı oldu. Tanrı'ya inanın. Kıyamet Günü herkes hesap verecek. Tanrı'nın hükmünü yargılamak bize düşmez. "Onu gömmeye gittiler ama kafatası, ayakları ve avuçları dışında bir şey bulamadılar." (İki Kral 9:35)

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

Fiji elini ağzına götürdü. Aynı yazıyı okuyan Creek, Fiji'ye döndü. İkisi ilk kez uyum içindeydi. Tiksintilerini göstermek için usulca suratlarını buruşturdular. Tam o sırada müzik sustu ve kilisenin önündeki adamın el hareketiyle herkes ayağa kalktı. İki kilise görevlisi, tekerlekli bir masayla tabutu getirdi. Onları aile üyeleri izledi.

Önden yürüyen çift, Aubrey'nin annesiyle babası olmalıydı. Fiji, çiftin daha kırklı yaşlarda olduklarını görünce hafiften şaşırdı. Kederli olmasalar, güzel insanlardı. Aubrey, dış görünüşünü ve cazibesini babasından almıştı. Annesi, lacivertler içinde, ufak tefek ve naif bir kadındı.

Diğer aile üyelerini ancak tahmin edebiliyordu. Ağlamaktan gözleri kızaran şu iri yarı genç, Macon olmalıydı. Aralarındaki benzerliğe bakılırsa, adamlardan biri, Bay Hamilton'ın ağabeyiydi. Tıknaz bir karısı ve yirmili yaşlarda çocukları vardı. Aubrey'nin kuzenleri. Lucyfay Hamilton'a benzeyen, ufak tefek, yaşlı kadın şüphesiz, Aubrey'nin anneannesiydi. Herkes oturduğunda tören başladı.

Fiji durmadan kıpırdanıyordu. Cenaze sonsuza dek sürecek gibiydi. Dualar edildi, İncil'den bölümler okudundu, tanıyanlar Aubrey'yi anlattılar. Birkaç kişi, Fiji'nin tanıdığı kadınla alakası olmayan şiirler okudu. Creek bile rahatsız olmuştu. Aubrey burada anlatılan sevgi dolu ve düşünceli kadın değildi ki. Yine de onunla ilgili hikâyeleri, Fiji'nin tabiriyle *açık fikirle* dinlerseniz, merhumenin kolay bir hayatı olmadığını hemen fark edebilirdiniz. Aubrey'nin son birkaç yıldır ailesiyle konuşmadığı, Fiji gibi bir dinleyicinin dikkatinden kaçmadı. Aubrey hızlı yaşamış ve etrafındakilerin etkisinde kalmıştı.

Yine dualar edildi. Peder öylesine etkili bir vaaz verdi ki Fiji bile kederlendi. Creek ağlamaya başlamıştı. Fiji çantasından kâğıt mendil çıkarıp ona verdi. Creek minnetle kabul etti.

Fiji tam oturduğu yere kök salacağını düşünmeye başlamıştı ki tören sona erdi.

Aubrey annesiyle babasının kilisesinden son kez çıkarken Fiji, Creek'e, "Mezarlığa gitmek istiyor musun?" diye sordu.

"Galiba," dedi Creek. "Yani... Öylesi daha uygun olur."

Fiji cenaze konvoyuna katıldığında ve insanlar yolun iki tarafında durup şapkalarını çıkarırken, kendini bir sahtekâr gibi hissetti. Kasabanın beş kilometre kadar dışında, arazi dikleşti. Otobanın kenarındaki dar yoldan ilerlediler. Mezarlık tam tepedeydi. Etrafında çit yoktu ve girişin sağındaki tabelada, BUFALO ÇAYIRI MEZARLIĞI, yazıyordu. Fiji, mezar taşlarından bazılarının bin sekiz yüzlerin başlarından kalma olduğunu gördü.

Eski mezarlardan bazıları meşe ağaçlarının gölgesindeydi. Kahverengi yapraklar rüzgârda uçuşuyordu. Sessiz ve huzurlu bir yerdi. En azından, cenaze alayı dağıldığında öyle olacaktı.

"Buradakileri rahatsız ediyoruz," dedi Fiji. Creek ona şaşkınlıkla baktı. Fiji, *belki bir gün buraya yine gelirim*, diye düşündü. Mezar taşları ilgisini çekmişti doğrusu.

Mezarların etrafından dolanan kaldırım taşlı bir patikaya, diğer arabaların arkasına park etti. Yazın burası cehennem sıcağı olmalıydı ama ekimde pek güzeldi. Arabadan iner inmez, firketelerle zapt etmeye çalıştığı saçları yüzüne doğru savruldu.

Creek önceden kazılan mezara baktı. Onca kalabalığın arasında zorla seçiliyordu ama oradaydı işte. Bekliyordu. Fiji genç

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

kızı rahatlatmak için, "En azından onurlu insanların arasında uyuyacak," dedi. "Burası eskiden vatanını savunan kahramanlarla dolu."

Creek birkaç saniye boş boş baktı. "Ah, evet," dedi sonra.

Fiji bir an, *The Circle of Life*'ı söylemek için müthiş bir arzu duyduysa da kendini tutmayı başardı. *Buraya Bobo'nun temsilcisi olarak geldiysen, doğru düzgün davran*, diye kızdı kendine. Yüzüne kederli bir ifade oturtup açık mezarın etrafına toplanan kalabalığa karıştı.

Peder dua etmeye başladı. Yine.

Aubrey'nin annesi Lucyfay, rüzgâr üflese uçacak gibiydi. Dua faslını sessizce dinledi. Destin Hamilton bir kolunu karısının omzuna atmış, diğer elini yumruk yapıp bacağına bastırmıştı. Güçlü bir duygunun etkisinde olduğu o kadar belliydi ki. Ama neydi bu? Öfke mi, sabırsızlık mı, keder mi? Fiji'nin tek bildiği, sırf buna şahit olmanın bile insana acı verdiğiydi.

Dua devam ederken, yaslı topluluk dönüp arkalarına ve etraflarına bakınmaya başladı. Giderek yükselen bir ses vardı. Fiji önce bunu bir traktör filosu sandı. Sonra ne olduğu anlaşıldı. Aynı flamayı taşıyan motosikletler, tek sıra hâlinde mezarlığa girdi. Peder, duyulmak için bağırmaktan vazgeçmişti. Motorlar düzenli bir sıra hâlinde park etti. Tam otuz taneydiler.

Motorcular motorlarından inip mezarlığa geldiler. Hepsi güneş gözlükleri, eşarplar ve kasklar takmıştı. Fiji bunu kasten bir gösteriye dönüştürdüklerini düşünmeden edemedi. Az önceki gürültünün ardından bu kez de mezarlığa ağır bir sessizlik çökmüştü.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Motorculardan ikisi, katlı bir flama taşıyordu. Âdeta törenle, liderlerine takdim ettiler bunu. Adam flamayı alıp Hamilton'ların yanına gitti. Flamayı onlara uzattı. Uzun boylu ve yapılıydı. Siyah, deri bir motorcu ceketiyle, kot giymişti.

Kaskını çıkardığında, kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Belli ki onu tanıyorlardı.

"Kim bu?" diye sordu Fiji, yanındaki kadına.

Boynuna haç takan ve parmağında sade bir alyans olan kadın, ona doğru eğilip fısıldadı. "Price Eggleston."

Fiji o kadar da şaşırmamıştı. Eggleston hiç aptal görünmüyordu ama bir cenaze töreninin ortasına dalarak bir sürü insanı kızdırmayı göze almıştı. Acaba neyin peşindeydi? Gençlerden bazıları cep telefonlarını çıkarmış, bu sahneyi kaydediyordu. Eggleston asık bir yüzle flamayı Hamilton'lara uzatmıştı. Acılı aile öyle şaşalamıştı ki onu almak için hiçbir girişimde bulunmuyorlardı.

"Özgürlük Timi adına size ulusumuzun flamasını sunuyorum. Şehit kız kardeşimizi daima saygıyla hatırlayacağız. Onu öldüren adam cezasız kalmayacak."

Eggleston'ın Bobo'yu kastettiğinden Fiji'nin hiç şüphesi yoktu. O sırada Macon Hamilton, birden Eggleston'a saldırdı. Tam da Fiji'nin aklından geçendi bu. Macon'a destek vermek istercesine kendi yumruğunu sıkmıştı. Ne yazık ki Price Eggleston, yapılı bir adam olmasına rağmen oldukça çevikti. Hızla geriye doğru sıçrayıp Macon'ın yumruğundan kurtuldu.

Macon olduğu yerde sendelerken, Price Eggleston flamayı tabuta koyarak görevini tamamlamış oldu. Peder durumu kurtarmaya çalışarak, "Şimdi kardeşimizin bedenini toprağa ver-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

me zamanı," diye bağırdı ve tabutun indirilmesini işaret etti. Törenin başından beri metanetini koruyan Lucyfay Hamilton, işte o zaman kendini kaybetti. Katlanan iskemlesinden fırlayıp tabuta doğru bir hamle yaptı. Amacı, kızıyla birlikte mezara inmek miydi, yoksa flamayı mı almaya çalışıyordu anlaşılamadı, zira kocası atılıp ona sıkıca sarıldı.

Herkes donmuş gibiydi. Eggleston bu anı kaçırmayarak arkadaşlarının yanına döndü ve motoruna bindi. Hep birlikte motorlarını çalıştırdıklarında, cenazeye katılanlardan bazıları öfkeyle homurdandı. Macon Hamilton açılır kapanır iskemlelerden birini sıranın en sonundaki motora fırlattı. İskemle sürücüyü ıskaladı ama yolcusuna çarptı. Yere yuvarlanan yolcunun kaskı düştü. Fiji, Lisa Gray'i hemen tanıdı. Bobo onun hakkında yanılmamıştı.

Kız ayağa kalkıp tekrar, kocası Cole'un arkasına bindi. Birkaç öfkeli bağrışma daha oldu ve nihayet motosikletler tozu dumana katarak oradan ayrıldı. O sırada birinin aynasına bağlı flama uçup yakınlardaki bir mezara düşmüştü. Fiji koşup flamayı aldı. Ortasında zırhlı bir yumruk resmi vardı. Flamanın bir tarafında Özgürlük yazıyordu, diğer tarafına bir ok resmi işlenmişti.

Fiji etrafına bakındığında Creek'i göremedi. Ani bir vicdan azabı ve endişeyle mezarlıkta dolaşmaya başladı. İnsanlar her yere dağılmıştı. Törenin kederli havası dağılmış gibiydi. Fiji aradı taradı ama Creek'i bir türlü bulamadı.

Ardından, arabasına koşturdu. Uzaktan kumandayla kapıları açtığında, Creek birden yolcu kapısının oradan ayağa fırladı. Fiji derin bir oh çekti. "Atla," diye seslendi. "Gidelim

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

artık." Creek arabaya binip emniyet kemerini bağladı. Fiji kontağı çevirdi, mezarlıktan yola çıktılar. Yavaş ve dikkatli sürüyordu. Aubrey Hamilton'a veda etmeye gelenlerin çoğu, şimdi cep telefonlarıyla meşguldü. Cenazede olanlar, kulaktan kulağa yayılmakta gecikmeyecekti.

Tepeden aşağı inerlerken, Fiji flamayı Creek'e verdi.

"Kurtarılmış Bölge'nin bayrağı olmalı," dedi Creek.

"Bobo'yla Manfred'e saldıran adamlar oradan olduklarını söylemişlerdi, değil mi?"

"Evet."

"Aubrey de onlardandı herhâlde? Onu bir şehit gibi görüyor olmalılar."

"Hımmm."

Creek kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. "Sana ne oldu?" diye sordu Fiji. *Aubrey'ye bu kadar üzülecek hâli yok ya,* diye söylendi içinden.

Creek derin bir iç çekti. "Babam cenazeye katılmamı istemedi ama normalde de beni hiçbir yere göndermediği için ona kulak asmadım. İnsanlar bir cenazede neden fotoğraf çekerler ki? Ama motorcu pislikler her şeyi mahvederse çekerler tabii."

"Kimse bunların olacağını bilemezdi." Fiji kendini her yönden kaybetmiş hissediyordu. Bufalo Çayırı'ndan Marthasville'a doğru ilerlerken aklında üç şey vardı. Birincisi, yolda motosiklet çetesiyle karşılaşmamayı umuyordu. İkincisi, Creek için endişeleniyordu. Ve üçüncüsü, Creek'in cenazedeki olaylara gösterdiği garip tepkinin ardındaki sebebi merak ediyordu. "İnsanların fotoğraf çekmesi seni neden bu kadar rahatsız etti?"

BELONGS TO KÂHYA TEAM

Ama Creek'in ağzından laf alamadı. "Bizi oradan çabucak çıkardığın için sağ ol," dedi genç kız, gergin bir sesle. Fiji çabuk davranmasının yine de yeterli olmadığını düşündü. Göz ucuyla Creek'e baktığında, kız dudaklarını birbirine bastırmış, somurtuyordu.

Güçlü görünmeye çalışıyor, diye düşündü Fiji. "Ben de kalmak istemedim." Gülümsemeye çalıştı. "Price Eggleston gelince iyice tadım kaçtı."

"Onu tanıyor musun? Kimmiş, neyin nesiymiş?"

"Tam bilmiyorum." Creek'e Eggleston'ın çetesinden, emanetçiye yaptığı ziyaretten ve Lisa denen kızı Bobo'nun yanına yollayışından söz etti.

"Tipik bir zengin kötü adam ha?"

Çok film izliyor, ama gerçek dünyadan haberi yok. "Zengin olduğu doğru. Asıl parayı babası yapmış. Ve görünüşe bakılırsa, silahlar söz konusu olduğunda gözü başka hiçbir şeyi görmüyor. Masum insanlara zarar verebiliyor." *Bobo'yu incitmekten kaçınmıyor. Onu baştan çıkarması için genç bir kadını görevlendirmekten. İstediğini elde edemeyince, o genç kadını öldürmekten.* "Haklısın, o kötü biri."

"Sence Aubrey'yi Bobo'ya Eggleston mı yolladı? Onu kandırıp silahların yerini öğrenmesi için?"

"Öyle sanıyorum."

"Ama Aubrey'yi öldürmesi için bir şeylerin ters gitmiş olması gerek."

Fiji bir an duraksadı. "Bence Aubrey, Bobo'ya gerçekten âşık oldu ve artık Price Eggleston için çalışmak istemedi. Ona Bobo'nun hiç silahı olmadığını söyledi ki bu doğruydu. Ama

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Eggleston, Aubrey'ye inanmadı ve onu öldürdü. Belki kazara yaptı. Emin değilim."

Creek yeniden, Fiji'nin tanıdığı, o soğukkanlı kız olmuştu. Şimdi hiç de birkaç cep telefonuyla çekilen görüntüden rahatsız olacak birine benzemiyordu. "Sence geçen gece Manfred'le Bobo'ya saldıran adamları da mı o yolladı?"

"Evet."

"O hâlde başına gelecekleri fazlasıyla hak ediyor!"

Creek'in aniden öfkelenmesi Fiji'yi şaşırtmıştı. Sırf kızın tepkisini ölçmek için, "Şimdilik evlerinden biri yandı ve iki adamı ortadan kayboldu," dedi.

"Onun için üzülmüyorsun herhâlde?" Creek'in buğday tenli, pürüzsüz yanakları al aldı. "Adam Aubrey'yi öldürdü!"

"Hayır, üzülmüyorum," dedi Fiji. "Sadece cezasını çekmeye başladığını söylüyorum."

Tuhaf bir sessizlik oldu. "Aubrey'nin cenazesinin içine etti," diye homurdandı Creek.

"Haklısın. Ailesine üzüldüm doğrusu." Fiji, Aubrey'yi günahı kadar sevmese de hiç kimse, cenazesinin bencil bir manyak tarafından panayır yerine çevrilmesini hak etmezdi.

"Umarım başına daha beterleri de gelir," dedi Creek.

"Bobo'ya bir kötülük yaparsa, elimizden kurtulamaz. Aubrey'yi de öldürmüşse, polis er geç ortaya çıkaracaktır."

"Sence Arthur Smith, zengin bir adamı tutuklar mı?"

"Evet," dedi Fiji, hiç düşünmeden. Söylediğine kendi de şaşırmıştı. Belki de Smith, rüşvet yiyen, yozlaşmış bir tipti. Ama içinden bir ses, onun böyle bir konuda görevini kötüye kullanmayacağını söylüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sonuç olarak, Aubrey'yi o öldürdü diyorsun ha?"

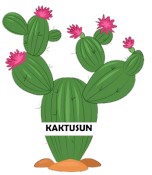
Bu kız kafayı neden cinayete takmıştı? Oysa Fiji'ye göre, Price'ın en büyük suçu, Bobo'ya saldırmasıydı. En azından o konuda Price'ın masum olmadığından emindi. "Sadece tahmin yürütüyorum," dedi sertçe. "Ama bana en mantıklı açıklama bu gibi geliyor."

Creek tatmin olmuşa benziyordu. Kafasını salladı ve kasabaya kadar toplasan iki kelime etmediler. "Herkesin fotoğraf çekmesi kötü oldu," diye mırıldandı Creek, benzinciye yaklaştıklarında.

Lovell'lar tanık koruma programında filan mıydı? Creek neden endişeleniyordu? Kimden korkuyordu? Ama fotoğraflarla videolar çoktan internete düşmüş olmalıydı. Artık yapacak bir şey yoktu. Creek'in arkadaşlığı, Fiji'yi biraz sıkmaya başlamıştı doğrusu. En iyisi, kasabadaki sırları kurcalamama alışkanlığına saygı göstermekti. Dolayısıyla Creek'in sözlerine hiçbir yorum yapmadı.

BELONGS TO KÂĞITSTEAM

27

Ertesi gün, öğleden sonra Bobo, Fiji'nin izlediği yoldan Bufalo Çayırı'na gitti. Sabah Fiji'nin bahçesinde konuşmuşlardı. Fiji Cadılar Bayramı süslemelerine nihayet başlamıştı ama işine ara verip Bobo'ya cenazeyi anlatmak için merdivenden inmişti. Bahçe işlerinde kullandığı eski püskü, fermuarlı montun içinde üşümüş görünüyordu.

Bobo da üniversite günlerinden beri vazgeçemediği kahverengi kadife ceketini giymişti. Sonbahar, bir gece önce kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı. Gökyüzü bulutsuzdu ama batıdan soğuk bir rüzgâr esiyordu. Ağaçlardan dökülen yapraklar havalanıyor ve yere inmeden önce havada taklalar atıyordu.

Bobo deposunu doldurup kahve almak için Marthasville'de mola verdi. Benzincinin etrafındaki ağaçlara tüneyen sığırcıklar kendi aralarında gevezelik ediyordu. İçlerinden biri kamyonetinin üstüne konup ona yan yan baktı. Belki yiyecek bir şeyler verir diye bekliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bugün değil, kuş," dedi Bobo ve sığırcık, arkadaşlarının yanına uçtu. Çoğu insan onlardan nefret ediyordu ama Bobo, Teksas'a taşındığından beri bu kuşlara alışmıştı. Birbirleriyle hiç susmadan konuşmalarını eğlenceli buluyordu.

Bobo eski Garmin'iyle mezarlığa gittiğinde, kısacık bir kararsızlık yaşadı. Taze mezarı hemen fark etmişti. Üzeri, solmaya yüz tutan çiçeklerle doluydu. Yalnız olmadığını anlayınca hayal kırıklığına uğradı. Başka biri daha vardı. Mezarlığın girişiyle çıkışı aynı kapıdan olduğu için (çıkmaz sokak, ne ironik ha?) yoluna devam etmekten başka şansı yoktu. Kamyonetinden indi. Ufak tefek biri mezarın üzerine kapanmıştı. Bobo biraz yaklaşınca onun bir kadın olduğunu anladı. Aubrey'nin annesini tanımıştı. Aubrey yatağın başucuna, annesiyle babasının çerçeveli bir resmini koymuştu.

Bobo bu karşılaşmadan korksa da artık geri adım atamazdı. Kadına doğru yürürken, elinden geldiğince tehditkâr görünmemeye çalıştı. İri yarı, tuhaf bir adam, yalnız bir kadına ıssız bir mezarlıkta ne kadar güven verici görünebilirse, öyle.

Aubrey'nin annesinin kısa saçları rüzgârda dağıldı. Mezarın üzerindeki çiçeklerin yaprakları sağa sola savruldu.

"Sizi çıkaramadım," dedi kadın. "Ben Lucyfay Hamilton."

"Bayan Hamilton, ben Bobo Winthrop. Kızınızı ben öldürmedim."

Kadın ona tek kelime etmeden baktı. Aubrey gözlerini annesinden almıştı ama Lucyfay Hamilton, kızından daha ufak tefekti. Bobo'dan sadece on, on iki yaş büyüktü ve eğer kederden bu kadar çökmeseydi, Bobo onu çekici bulabilirdi. Bunu düşünmek bile onu şok etmeye yetmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bölge şerifiniz de öyle diyor," dedi Lucyfay Hamilton. Sesi ve tavrı, düşüncelerini ele vermiyordu.

"Cenazeye katılmamı istemediğinizi söylediler. Ben de bugün geleyim dedim. Yalnız olurum diye düşünmüştüm."

"Adamın teki dün cenazeyi mahvetti. Kızımla biraz baş başa kalmak istedim." Lucyfay Hamilton mezara döndü. "Olanları duydunuz mu?"

"Evet, bir arkadaşım buradaydı. En iyisi, sizi yalnız bırakayım." Bobo gitmek için bir hamle yaptı.

"Kalabilirsiniz," dedi Lucyfay Hamilton. "Ben söylemek istediklerimi söyledim."

Bobo ne diyeceğini bilemiyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. "Onu gerçekten sevdim," diye mırıldandı.

"Aubrey de öyle söylüyordu. *Beni seviyor ve bana herkesten daha iyi davranıyor anne*, diyordu."

"Onunla konuşuyor muydunuz? Özür dilerim. Ben… Nedense bağlantınız olmadığını düşünmüştüm."

"Babasıyla ve Macon'la hiç konuşmuyordu." Lucyfay Hamilton'ın dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Ama biz hiç küsmedik."

"Babasıyla arası, ilk kocası yüzünden mi bozuktu?"

"Nasıl öldüğünü biliyorsunuz, değil mi? Bir banka soyguncusu olarak vuruldu. Görüp görebileceğiniz en pislik arkadaşlara sahipti. Bir baba, kızını böyle bir adama emanet etmek ister mi? Onu elimizden geldiğince iyi yetiştirmeye çalıştık. Aubrey çiftlikte çalışıyordu. Her pazar kiliseye giderdi. Güzel elbiseleri vardı. Size kocamın, ailesinin çiftliğini yönettiğini ve bankanın yönetim kurulunda olduğunu söyledi mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır hanımefendi." Bobo az kalsın, *bana sizin öldüğünüzü söyledi*, diyecekti.

"Kızım hatalarından hiç ders almadı. Aptal arkadaşları sizinle temasa geçerek kocasının intikamını alabileceğini söylemiş." *Sizi baştan çıkararak*, diyememişti. "Sonunda da erkekler konusundaki ahmaklığının bedelini ağır ödedi. En azından, ölmeden önce mutluluğu tattı."

Bobo dayanamayıp sordu. "Sizce onu kim öldürdü?"

"Price, sizin yaptığınızı söylüyor. Ben önce bunun, onun ya da çetesinin işi olduğunu düşündüm. Ama artık buna inanmıyorum. Price yasa dışı işler yapıyor. Egosu yüksek ama öngörüsü sıfır. Yine de onun Aubrey'yi öldürüp dünkü gibi bir gösteri yapabilecek kapasitede olduğuna inanmıyorum. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Bobo, *evet,* dercesine kafasını salladı.

Lucyfay derin bir nefes aldı. "Bana kalırsa Aubrey, ÖT'ye sizin masum olduğunuzu söyledi. Şüphelendikleri her neyse, bunun peşini bırakmalarını. Artık onlara bilgi vermek istemiyordu ve bence Price'ın adamlarından biri onu öldürdü. Dediğim gibi, ben Price'ın bundan haberi olmadığını düşünüyorum. Dün de gelip o saçma sapan flama gösterisiyle cenazeyi mahvetti."

Lucyfay Hamilton, belli ki söyleyeceklerinin sonuna gelmişti. Hiçbir şey söylemeden kalkıp ağır adımlarla Lexus'una doğru yürüdü ve Bobo'yu taze mezarın yanı başında bırakarak çekip gitti. Bobo'nun dizleri titremeye başlamıştı. Yere, yığılırcasına çöktü. Sonra birden kendinden utanıp sırtını dikleştirdi. *Hangisi daha kötü,* diye sordu kendine. *Sevdiğin kızı*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öldürmekle suçlanmak mı, yoksa onun ölümünün sebebi olarak görülmek mi? Hangisi daha kötü?

Kederi, zihnini rüzgârdaki yapraklar gibi oradan oraya savurdu.

Bobo dibe vurduğunun farkındaydı. Daha fazla batamazdı. Bundan sonrasında, yavaş yavaş iyileşmeye başlayacaktı.

Çiçeklerle kaplı toprak yığınına baktığında, artık sevdiği kadının çürümüş bedenini görmüyordu. Sadece kapağı mat bir toz tabakasıyla mühürlenen bir tabut görüyordu, o kadar. Bir veda görüyordu.

Uzun zamandır omuzlarında taşıdığı yük yer değiştirmişçesine, huzursuzca kıpırdandı. Gözlerini kapadı. Nihayet gözlerini tekrar açtığında daha az üzgün değildi ama en azından, özgürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

28

"Günah çıkarmaya geldim peder," dedi Fiji.

Yaşlı adam Fiji'nin oturduğu bankın önünde durdu. Tozlu, siyah takım elbisesi, kilisenin karanlığına karışıyordu. Akşamın geç saatleri olmasına rağmen, ışıklar hâlâ kapalıydı. Oda buz gibiydi. Peder Emilio Sheehan cevap vermedi ama zaten az konuşan bir adamdı. Vaaz vermediğinde, insanlarla iki kelime ya eder ya etmezdi.

"Bobo'nun Aubrey'yi öldürdüğüne inanan kötü bir adam var. Ya da belki sırf Bobo'nun cinayetle suçlanması için öyle davranıyor. Çünkü Bobo'nun silahları olduğunu düşünüyor ve yerlerini bulmak istiyor."

"Öhö-öhö," dedi peder. Fiji yaşlı adamın konuşacağını sanıp bekledi ama sonra devam etti.

"Ben iyi bir insan ve iyi bir cadı olmaya çalışıyorum ama o adama korkunç bir şey yapmak istiyorum. Kötü kalpli birinin… İyi bir dostumu köşeye sıkıştırmasına nasıl izin veririm? Düpedüz ona iftira atıyor. Sizden akıl istiyorum. Elim kolum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bağlı oturayım mı, yoksa buna kendi yöntemlerimle müdahale mi edeyim?"

Peder neredeyse hiç düşünmeden cevap verdi. "Sevdiğimiz insanları koruruz ve bu kasabadaki bütün insanlar birbirini sever," dedi, sert ve kararlı bir yüz ifadesiyle.

Fiji, onu onaylarcasına kafasını salladı.

"Şeytanın bize gelmesini beklemeliyiz," dedi peder "ve bunu yaptığında, kendimizi korumalıyız."

Fiji'nin almayı umduğu cevap bu değildi. Suratı asıldı.

"Aksi takdirde," dedi peder, "ona daha iyi düşünmesi ve kendini yenilemesi için bir fırsat tanımamış oluruz."

"İnsanın doğası değişmez," dedi Fiji öfkeyle ama sonra dudaklarını ısırarak kendine engel oldu.

"Belki öyle," dedi peder, "ama herkes ikinci bir şansı hak eder. Vaktiyle Aubrey'ye de bir şans vermiştim."

"Nasıl?"

"Bobo'yu seviyordu."

"Evet."

"Ama sadece kendisinin bilebileceği bazı sebeplerden ötürü, önüne gelen her erkeğe kur yapıyordu."

Creek de aynısını söylemişti. "Size bunu onlar mı söyledi? Yani… Aubrey'nin pas verdiği erkekler?"

"Gerek yoktu ki. Ben kendi gözlerimle tanık oldum. Aubrey'yi uyardığımda güldü geçti."

Fiji şaşırmıştı. "Kimi kastediyorsunuz? Mesela Chuy'yle Joe'yu mu?"

Peder, *evet,* dercesine kafasını salladı.

"Ya siz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peder yine kafa salladı.

"Teacher… Shawn… Lemuel?"

Bir kafa sallama daha.

Geceyarısı Kasabası'nın bütün erkekleri. "Madonna ya da Olivia'nın onu öldürmediğine şaşmamak gerek," dedi Fiji hayretle ve birden donup kaldı. "Yok artık!"

"Görüyorsun ya?" dedi peder. "Yanlış kişiden şüpheleniyor olabilirsin. Aubrey bazı sınırları fazla zorluyordu."

"Sizce ölümüne bu tip davranışları mı sebep oldu?" Fiji hâlâ anlamaya çalışıyordu.

"Dünyada sınırları zorlayan bir sürü insan var Fiji," dedi peder. "Hepsi öldürülmüyor. Aubrey'nin neden öldüğünü ben bilemem." Sonra arkasını dönüp küçük miḥrabında dua etmek için diz çöktü.

Fiji'nin gitme vakti gelmişti.

29

Fiji'nin Cadılar Bayramı süslemelerini gören Manfred'e, kendi bahçesi pek donuk, pek renksiz göründü. Kendini zorlamasa, işinden kafasını kaldıracağı yoktu. Dolayısıyla ertesi akşamüstü Connor'a, bahçesini düzenlemekle ilgilenip ilgilenemeyeceğini sormak için benzinciye gitti.

Manfred, Shawn'un şüphelerini ayaklandırmamak için benzinciye üç günde bir uğramaya özen gösteriyordu. Creek genelde meşguldü ama Connor öyle değildi. Manfred bunun sebebini bilmiyordu. Çocuk belki de beceriksizin tekiydi ya da Shawn'un, oğluna inancı yoktu. Manfred onu ne zaman görse ya ödev yapıyor ya da bir maymunun bile elinden gelecek kadar kolay bir işle uğraşıyordu.

Connor hep çok sıkkın ve bunalmış görünüyordu. Manfred kendi deneyimlerinden biliyordu, canı sıkılan bir ergen türlü saçmalıklara kalkışabilirdi. Ayrıca Connor gayet zeki ve sevimli görünüyordu. Kasabada Creek'e yaşça yakın bir tek Manfred vardı ama Connor'ın, arkadaşlık edebileceği hiç kimse yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Connor okuldan sonra Manfred'in evine geldi. Manfred çocuğu bilgisayarlarla dolu odasına buyur etti. Connor hayranlıkla etrafına bakındı.

"Vay canına! Ne iş yapıyorsun sen?"

Manfred internet üzerinden medyumluk yaptığını söylerken utanmış ya da kendini savunmaya çalışırmış gibi görünmemek için özel bir çaba sarf etti. İşin tuhafı, Connor bunu daha fazla kurcalamadı. Daha çok, bilgisayarlarla ve Manfred'in onlarla para kazanabilmesiyle ilgileniyormuş gibiydi.

"Bizde sadece eski bir dizüstü var," dedi. "Babam Facebook'a filan girmemize izin vermez."

Manfred şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. İki genç, bu ıssız kasabada sosyal medyasız yaşasın? Olacak iş değildi doğrusu. Ama ne bekliyordu ki? Shawn çocuklarını fazlasıyla sıkan bir tipti zaten.

"İnternette bir sürü tehlike var," dedi. Shawn'un gözüne girmeye çalışırken, oğluna yanlış akıllar verecek hâli yoktu ya?

"Evet, babam da öyle diyor," diye mırıldandı Connor. Manfred'in, babasının görüşlerini paylaşması, belli ki onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Manfred kendini elli yaşında gibi hissetti. "Gel, sana ne yapacağını göstereyim," dedi. Connor'ı, sol tarafı emanetçiye, sağ tarafı köhne ve boş bir kulübeye bakan arka bahçesine götürdü. Bobo eski kulübenin, Manfred'in kiralık evinden bile küçük olduğunu söylemişti. Mal sahibi burayı uzaktan bir kuzenine bırakmış ve bu kuzen, kulübeye bir kez bile uğramamıştı. Kulübe, kapalı perdeleri, kilitli kapıları ve yabani otların bürüdüğü küçük bahçesiyle, tozlu ve derin bir sessizliğe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gömülmüştü. Manfred kendi evinin de farklı görünmediğini düşündü.

"Senden, yabani otları temizleyip şu fıçıya doldurmanı istiyorum. Kuruduklarında onları yakacağım." Geçmişte de aynı işlevi gördüğü belli olan, eski, metal fıçı, arka bahçeyi çevreleyen çalılığın dibindeydi. Çalılığın hemen dışında, bahçenin çiti vardı. "Otları hallettiğinde çalılığı buda. Onları da fıçıya doldur ve çimleri biç. Bak, burada eski bir çim biçme makinesi var." Manfred'in henüz alet edevat kulübesini düzenleyecek fırsatı olmamıştı. Çim biçme makinesi evin arka duvarının dibinde duruyordu ve üzeri bir muşambayla örtülüydü.

Bir tek bahçe makası yeniydi. Manfred onu Davy'deki Home Depot'dan almıştı.

"Elektriklisinden alsaydın daha iyiydi ama bu da idare eder," dedi Connor.

Manfred çocuğun ukalalığına sinir olmuştu. "Bahçe küçük. O kadar para vermeye ne gerek var?" dedi, öfkesini bastırmaya çalışarak. "Hem işin daha uzun süreceği için, daha çok para kazanacaksın."

Connor'ın gözleri parladı. "Doğru diyorsun."

"Benim işim var. Başında duramam. Saatine bakmayı unutma."

"Nasıl yani? Sen zaman tutmayacak mısın?"

"Hayır. Sana güveniyorum."

Connor hevesle gülümsedi. "Tamamdır, merak etme."

Manfred, insanların aklından geçenleri tahmin edebilmesiyle övünürdü ama çocuğun neden sevindiğini anlayamamıştı doğrusu. Birkaç dolar fazla kazanabilmek için Manfred'i sö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğüşleme fırsatının doğduğuna mı, yoksa birinin ona güvenmesine mi bu kadar heyecanlanmıştı? Belki de bunu Connor'ın kendisi bile bilmiyordu.

Manfred kahve ya da su almak için birkaç kez mutfağa gittiğinde, Connor'ın işine daldığını gördü. *Yakışıklı olacak*, diye düşündü, *ama bu gidişle sosyal bir tip olması imkânsız. Shawn, çocukları evde duramayacak yaşa geldiklerinde ne yapacak acaba? Bu adam ne saklıyor? Onları neden bu kadar koruyor?*

Manfred yine, ailenin bir tanık koruma programında olabileceğini düşündü. Fiji, Creek'le cenazeye gittikten sonra, bir gün posta kutusuna bakarken Manfred'e rastlamış ve bunu ona ilk o söylemişti. Manfred'e de mantıklı gelmişti doğrusu. Böylesi, Lovell'ların tuhaf davranışlarını açıklardı. Öte yandan da gerçek olamayacak kadar senaryovari bir fikir gibi geliyordu. Ayrıca Shawn, fazlasıyla sıradan bir tipti. Polisin onu koruması için kimi ihbar etmiş ya da onlara nasıl bir bilgi vermiş olabilirdi?

Başka bir seçenek de Shawn'un münzevi bir tip olmasıydı. Belki de çocuklarını burada yetiştirerek masumiyetlerini koruyabileceğini düşünüyordu.

Manfred kahvesine şeker koyup omzunu silkti ve işine geri döndü. Evet, Lovell'ları merak ediyordu ama onun asıl derdi, Creek'ti. Kız olmasa, Shawn'la Connor'a bir dakikalığına bile kafa yormazdı.

Connor, o günlük işi bıraktığında, hava hâlâ aydınlıktı. Manfred'e iki buçuk saat çalıştığını ve iki mola verdiğini söyledi. Kendiyle gurur duyduğu belliydi. Shawn bir ara Connor'a su getirmek için uğramıştı. Manfred bunu biliyordu, çünkü

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

pencereden baktığında, Shawn'u elinde bir şişe suyla, evin önündeki araba yolunda yürürken görmüştü. *Baskıcı babasının onu rahat bırakmayacağı belliydi*, diye düşünüp dikkatini yine işine vermişti.

Manfred, Connor'a parasını öderken, Teacher Reed geldi.

"Ooo, sen yakında bütün işlerimi elimden alırsın," dedi Connor'a.

Connor hem şaşırmış hem de koltukları kabarmıştı. "Ne haddime," dedi sırıtarak. "Bay Bernardo'nun bahçesini hâle yola soktum, hepsi o."

"Ben yine de arkamı kollayayım," dedi Teacher ve gülerek uzaklaştı. Manfred adamın burada ne aradığını düşündü. Tabii emanetçiye uğradıysa ya da Connor'ı dikizlemeye gelmişse, o başkaydı.

"Daha eve gidip akşam yemeği yapacağım," dedi Connor. "Yarın geri kalanını bitiririm."

"Aferin, iyi iş çıkardın."

"İstersen babamın kamyonetine ip bağlayıp şu kurumuş ağaç gövdesini sökebilirim."

"Baban razı gelir mi? Kamyonete bir zararı olmasın?"

"Yok canım. Babam bana araba kullanmayı öğretti. Daha ehliyetim yok tabii ama bazen kasabada kamyoneti kullanmama izin veriyor."

Manfred güldü. "Bakalım Bobo izin verecek mi? Önce ona bir sorayım da." Gerçi mezarların dinamitle patlatıldığı bir yerde, kuru bir ağaç gövdesini sökmek sorun olmasa gerekti.

Manfred kapısını kaparken, Şerif Smith'in, arabasını Fiji'nin evinin önüne park ettiğini gördü. Demek ki Aubrey'nin ci-

nayetiyle ilgili bir gelişme vardı. Manfred ilk kez, katilin asla bulunamayacağını düşündü. Bobo hep zan altında kalacaktı.

Ve Manfred bir kez daha, buraya Aubrey'nin kayboluşundan sonra taşındığına memnun oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

30

Şerif, Fiji'nin dükkânını daha önce görmüştü. Yine de bu, tavşan deliğinden düşmüş gibi etrafa bakınmasına engel değildi. Bir sihir dükkânında olmaktan duyduğu rahatsızlık, yüzünden okunuyordu. Özellikle de o dükkân Cadılar Bayramı için süslenmişse. Fiji müşteri yoğunluğunun az olmasını fırsat bilip süsleme işini biraz abartmıştı.

Şerif kapıdan girdiğinde eski moda çan çaldı ve Fiji odanın ortasındaki merdivenin tepesinden adama baktı. Tavandaki kancaya, insan boyutlarında bir iskelet asıyordu. İskeletle birbirlerine sarılıyorlarmış gibi bir manzara çıkmıştı ortaya.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu Arthur Smith.

"Harika olur." Fiji dikkatle merdivenden indi. "Ben yetişemedim."

Şerif gülümsedi ve Fiji ilk kez onu bir huzursuzluk unsuru değil de, bir erkek olarak gördü. Smith'in ondan on beş yaş kadar büyük olduğunu tahmin ediyordu ama adam, merdiveni çıkarken son derece enerjik görünüyordu. İskeleti asıp aşağı

inmesi sadece bir dakika sürdü. "Merdiveni nereye koyayım?" diye sordu.

"Misafir odasına," dedi Fiji. "Soldan ikinci kapı." Önden koşup koridora açılan kapıyı itti. O kapıyı, salonu dükkân yapmaya karar verdiğinde taktırmıştı. Müşterilerin evinin içinde dolaşmasını engellemek için.

Soldan ilk kapı, banyonunkiydi. Neyse ki yerde havlu ya da kıyafet filan bırakmamıştı. Belki bir müşteri kullanmak ister diye burayı hep derli toplu tutardı zaten. Hemen karşısındaki yatak odasının kapısı da yine alışkanlıktan kapalıydı. Bir kez daha Arthur Smith'in önünden koşturup misafir odasının kapısını açtı. Burada ikiz bir yatak vardı ama Fiji odayı daha çok, depo olarak kullanıyordu. Merdivenin yeri belliydi zaten. Odadaki diğer eşyalar da bir Tetris gibi özenle yerleştirilmişti.

Şerif Smith ona yardım ettiği için, Fiji kendini adama karşı borçlu hissediyordu. "Kahve içer misiniz? Bitki çayı ya da su?"

"Çay iyi olur," dedi Arthur Smith, dükkâna geri dönerken. Fiji mutfaktan çıktığında, adamı ortasında sehpa olan iki karşılıklı koltuktan birinde otururken buldu. Sehpada, *Modern Cadı*, *Teksas Postası* ve *El Yapımı Süslemeler* dergileri duruyordu. Fiji kupayı köşedeki bardak altlığının üzerine bıraktı.

"Eee, soruşturma nasıl gidiyor?" diye sordu, başka ne konuşacağını bilmediği için.

"Teksas'ta bu kadar politik fanatik olduğunu bilmiyordum," dedi şerif. "Hepsi birbirini koruyor." Uzanıp *Modern Cadı*'yı aldı. "Ne kadar ilginç," dedi. "Bu dergi satıyor mu? Siz de bir cadısınız, öyle değil mi?"

"İki sorunuzun cevabı da evet."

"Yani, olayların gidişatını etkileyebileceğinize inanıyor musunuz?"

Fiji her bir kelimesini tartarak, "Ben büyülerimin gücünün olayları etkileyebileceğine inanıyorum," dedi.

"Aubrey Hamilton'ı neden sevmiyordunuz?"

Şerifin geliş sebebi anlaşılmıştı. Fiji duygularını saklamakta asla başarılı olamamıştı zaten. "Bobo'ya karşı dürüst değildi. Bobo'yla uzun zamandır arkadaşız. Onu başka kadınlarla da gördüm. Aubrey'nin bir sırrı olduğunu hissetmiştim. Davy'den önceki hayatı hakkında tutarsız şeyler söylüyordu. Bobo'nun en sevdiği restoranda çalışması, bir erkek arkadaşının olmaması ve her konuda Bobo'yla aynı fikirde olması, sizce de biraz abartılı bir tesadüf değil mi?"

"Çoğu çift, zaman zaman fikir ayrılığına düşer."

"Aynen öyle. Ama Aubrey, Bobo ne derse onu destekliyordu. En azından, etrafa karşı böyle bir izlenim veriyordu." Fiji omzunu silkti. "Bana çok yapmacık geliyordu."

"Düşüncelerinizi Bobo'yla paylaştınız mı?"

"Hayır."

"Madem iyi arkadaşsınız, onunla kaygılarınızı konuşmanız gerekmez miydi?"

Fiji bir an duraksadı. *Adam haklı. Bobo için deli olmasaydım onu uyarırdım. Fikrimi söylerdim.* "Belki. Ama kimsenin aşk hayatı, başka kimseyi ilgilendirmez. Bobo kendi kararlarını verecek yaşta. Aubrey'ye de çok düşkündü. Burnumu sokmak istemedim. Ayrıca somut bir kanıtım da yoktu. Hem, Bobo'ya ne diyecektim ki? Onunla hep aynı fikirde olmasını onaylamadığımı mı?"

"Cadılık yeteneklerinizi Aubrey'nin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için kullanmayı düşünmediniz mi hiç?"

Fiji'nin zihninde uyarı çanları çalmaya başlamıştı. Vereceği cevap çok önemliydi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Ona bir büyü yapabilirdiniz. Ya da cadı arkadaşlarınızdan yardım isteyebilirdiniz."

"Benim cadı arkadaşım yok. Bana neden böyle bir soru sorduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Soruşturmada görevli memurlardan biri, Aubrey'nin eşyaları arasında bunu bulmuş. Komodininin çekmecesindeymiş." Arthur, cebinden şeffaf bir torba çıkardı. İçinde bir balık kancası ve ona bağlı üç ipek iplik vardı. İpek ipliklerin uçlarına, kıyafetlere ya da minderlere dikmek üzere tuhafiyecilerde satılan keçe süslerden takılmıştı. Biri kalp şeklindeydi, diğeri ise dudak.

Arthur Smith, torbayı ona uzatmamıştı ama Fiji onu adamın elinden aldı. İçindekilere tiksintiyle baktı. "Anlamı hakkında sadece tahmin yürütebilirim," dedi. "Bana kalırsa, kanca bunu bulunduran insanla bir başkasının arasını yapmaya yarıyor. Yani bir nevi, ona kanca atmış olacak. Kalp, belirli birinin büyüyü yapanı sevmesi için. Dudaklar da şehvet anlamına geliyor."

Arthur Smith, mavi gözlerini Fiji'ye dikmişti. "Siz de bu tip şeyler mi yapıyorsunuz?"

Fiji ona tam olarak ne yapabildiğini göstermeyi çok isterdi ama bunun sonu felaket olurdu. Yıllar içinde, cadılık içgüdülerini kontrol etmeyi öğrenmişti. "Ben asla böyle bir şey yapmam," dedi. "Bildiğim hiçbir cadılık okulu da bu tip saçma-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

lıklarla uğraşmıyor. Bunu her kim yaptıysa, cadılıkla uzaktan yakından ilgisi olmadığını söyleyebilirim."

Arthur Smith'in bakışları gerçekten de etkiliydi. "Neredeyse size inanacağım," dedi.

Fiji omzunu silkti. "İster inanın, ister inanmayın, bu benim işim değil. Belki Aubrey bir büyü kitabı alıp boyundan büyük işlere kalkışmıştır. Ya da belki, onun için başka biri yapmıştır. Açıkçası, Aubrey'nin büyüyle ilgilenebileceğini düşünemiyorum. Ama şu kadarını bilin ki bu şey ehil bir elden çıkmamış." Fiji, torbayı şerife geri verdi. O sırada Bay Yılışık, minderlerinden birinin bulunduğu tezgâhın arkasından çıkıp misafiri koklamaya geldi.

"Ne güzel bir kedi," dedi Şerif Arthur Smith, içten bir hayranlıkla.

"Bazen hırçınlaşması dışında bal gibi tatlıdır," dedi Fiji. Sarman dönüp Fiji'ye anlamlı bir bakış fırlattı.

"Mobilyaları tırmıklıyor mu?"

"Pek değil ama sabahları beni erkenden uyandırıyor. Maması mutlaka saatinde verilsin istiyor." Kedi, söylediklerinden alınmış gibi altın rengi çizgili sırtını sahibine döndü.

"Gören de sizi anladığını sanır."

"Ne komik, değil mi?"

Smith güldü ve az sonra Fiji'nin dükkânından ayrıldı. Fiji adamın, arabasıyla Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'a doğru gidişini izledi.

Güneş batarken, Geceyarısı'na motosikletler geldi. Tehditkâr bir tavırla emanetçinin önünde turladılar. Kasabalılar, kilitli kapılarının ardında kalmayı yeğlediler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olivia'yla Lemuel olsaydı, belki böyle artistlik yapamazlardı. Ama Olivia o esrarengiz seyahatlerinden birinde ve Lemuel da oldukça derin bir uykudaydı.

Fiji, Bobo'yu aradı. "İyi misin?"

"Tüfeğim elimde, bekliyorum. Polisi de aradım."

"İyi yapmışsın." Fiji daha sonra Chuy'yi aradı.

"İyi misiniz?"

"Evet. Yardım istiyor musunuz? Oraya gelelim mi?"

"Hayır. Bobo polisi aramış."

Sonraki iki dakika içinde, peder dışında kasabanın bütün sakinleri birbirlerini aradı.

Fiji birkaç tanrıçaya, onlara yardım etmeleri için yakardı. Pederi merak ediyordu ama kapıdan dışarı adımını atmaya cesareti yoktu. Motosiklet çeteleri, kadınlar konusunda kötü bir şöhrete sahipti zira. Fiji sonunda, normalde hiç uğramadığı tavan arasına gidip pencereden hayvan mezarlığına baktı.

Pederin, bir insanın yarısı boyunda bir mezar kazdığını görünce şaşırdı. Ceketini yakınlardaki bir ağacın dalına asmıştı. Motorların gürültüsünü ve ÖT üyelerinin hakaret dolu bağrışmalarını duymuyor gibiydi.

Fiji merdivenden inip tekrar dükkâna gitti. Uzaklarda bir siren sesi duymuştu. Ön cama koştu. Ne yazık ki tek bir devriye arabası gelmişti ama motorcular, istekayla vurulan bilardo topları gibi dört bir yana dağıldı. Devriye arabası onları izleyemesin diye, özellikle arazinin engebeli bölgelerine doğru yönelmişlerdi.

Zaten polis arabası da onları izlemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji verandaya koşup kaçan motosikletlileri işaret etti ama polis memuru emanetçinin önüne park edip arabadan indi.

Polis, kadındı. Fiji öfkeyle karşıdan karşıya geçti. Manfred onlara katıldığında, Fiji polise, "Bari birini yakalasaydınız," diye çıkışıyordu.

"Benim araba o motorlara hayatta yetişemez," dedi kadın, bıkkın bir sesle. Bodur ve kalın bir tipti. Üniforması, fazla kilolarını gizleyememişti. Koyu kumral saçlarını topuz yapıp aynalı bir güneş gözlüğü takmıştı. Yüzü kırış kırıştı. "Ayrıca kanuna aykırı bir şey yapmadılar. Onları tutuklayamam."

"Ne demek kanuna aykırı bir şey yapmadılar?" Fiji, patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Manfred bir an Fiji'nin, isim kartında Gomez yazan kadın polisi donduracağından korktu.

"Ateş etmediler. Kimseye taş filan atmadılar. Hatta tehdit bile etmediler. Onları ne için tutuklayacaktım? Motorla daire çizip ürkütücü göründükleri için mi?"

"Doğrusu fena olmazdı," dedi Fiji. Sinirden dudakları seğiriyordu. Bay Yılışık, Fiji'nin ayaklarının dibinden Gomez'e bakıyordu. "Bir dahaki görüşte beni tanıyacak," dedi Gomez ve yapmacık bir tavırla güldü. "Aslına bakarsanız, kedilerle aram iyi değildir."

"Sahi mi?" dedi Fiji, sahte bir sevecenlikle. "Yoksa benim ufaklık sizi korkuttu mu? Bak Bay Yılışık…"

Tam o anda Manfred, genç kadının sözünü kesti. "Merhaba. Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler." Fiji ona ters ters baktı ama Manfred, aldırmayıp devam etti. "Buralarda olanlar hakkında ne kadar bilginiz var bilmiyorum ama o gördüğünüz

BELONGS TO KANITS TEAM

motorcular bir çete. Daha önce de aynı gruptan Geceyarısı'na gelip bize saldıranlar oldu." Fiji, bu açıklamadan sonra biraz sakinleşmiş görünüyordu.

"Ben öyle duymadım," dedi Gomez.

Manfred'le Bobo kulaklarına inanamıyorlardı. "Ne demek istiyorsunuz?" dedi Fiji, ellerini beline koyarak.

"Görünüşe bakılırsa, Price Eggleston'ın politik grubuyla bir anlaşmazlık yaşıyorsunuz. Önce, onlardan birinin dul karısı, burada kasabadan biriyle yaşamaya başlamış. Kadın ortadan kaybolmuş ve ölü bulunmuş. Sonra onlardan ikisi buraya kadının birlikte yaşadığı adamla konuşmaya gelmiş ve bir daha kimse onlardan haber alamamış. Sonra onları aramaya iki kişi daha gelmiş. Belki biraz ileri gitmişler ve tutuklanmışlar. Ardından av köşkleri yanmış. Şimdi de huzursuzluk vermek için buraya gelmişler ama beni görünce dağıldılar. Yani ortada bir sorun kalmadı."

Fiji'yle Manfred birbirlerine baktılar. Fiji, Manfred'in de en az onun kadar şaşırdığını söyleyebilirdi. Cevabı Manfred'in vermesini bekledi.

"İyi de buraya gelip kaybolan iki kişiden bizim hiç haberimiz yok," dedi Manfred. "Yangın filan da çıkarmadık."

Gomez'in gözleri Fiji'ye kaydı. Dudakları alayla kıvrılmıştı. "Dediğim gibi, kimseye bir şey olmadı. Haklarında kanuni işlem yapmam mümkün değil. İzin verirseniz, artık devriyeme devam etmek istiyorum."

"Neyse ki Şerif Smith sizinle aynı görüşte değil," dedi Fiji. Bay Yılışık, Gomez'e doğru bir adım attığında, kadın ürkerek geri çekildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Siz öyle sanın," dedi Gomez ve arabasına bindi. "Kedinizi yoldan çekseniz iyi olur," dedi camdan. "Kazara ezmeyeyim."

Bay Yılışık, Fiji'nin bir kediden duyduğu en korkutucu sesle tısladı. Fiji onunla gurur duydu.

Gomez alelacele camını kapatıp gazladı. Araba tozu dumana katarak Davy'ye çıktığında, herkes evlerinden ve iş yerlerinden fırladı. Bobo, Lovell'lar, Lem ve Olivia dışında, bütün kasaba emanetçinin önünde toplandı.

"Shawn, çocukları bu işe bulaştırmak istememekte haklı," dedi Manfred ama kimse, onunla aynı fikirde olduğunu belirten bir şey söylemedi. Fiji tek kaşını kaldırınca, Manfred utançla başını eğdi. O sırada Bobo da onlara katıldı.

Daha iyi görünüyor, diye düşündü Fiji, *en kötüsünü arkasında bırakmış gibi.* Bobo verdiği kiloları geri almamıştı ama temiz ve tıraşlıydı. Üstü başı da buruş buruş değildi. Fiji, Bobo Winthrop'un bu hâline alışkındı. Ne var ki Bobo konuşmaya başladığında, bıkkın ruh hâli ortaya çıktı.

"En iyisi gidip Eggleston'la konuşmak ve bu zırvalığa bir son vermek. Ondan sonra ne olacaksa olsun."

"Hayır!" dedi Fiji. "Sakın böyle bir işe kalkışma, yoksa kıçına tekmeyi yersin Bobo Winthrop!"

Aynı heyecanla olmasa bile herkes benzer şeyler söyledi. Peder bile, Tanrı'nın bir tek, kendine yardım etmesini bilenlere yardım ettiğini söyledi (nedense durmadan saatine bakıyordu). "Git kendini as daha iyi," dedi Teacher ve hepsi kafa salladı.

"Keşke Olivia'yla Lemuel burada olsalardı," diye fısıldadı Manfred, Fiji'ye.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onlar yapacaklarını yaptılar, daha fazlasına gerek yok," dedi Fiji.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kafanı çalıştır," dedi Fiji sabırsızca ve dikkatini yeniden Bobo'ya verdi. Joe'yla Chuy, Bobo'ya onlarda kalmasını teklif etti. Teacher, alarm taktırmasını önerdi. Manfred'le Fiji de onlardan geri kalmayıp Bobo'yu evlerine davet ettiler. Peder, Bobo'ya onun için dua edeceğini, yüce Tanrı'nın iyileri koruyacağını söyledi.

Bobo önce dayanamayıp güldü, sonra özür diledi. "Kusura bakma peder. İnançlarınla dalga geçmek gibi bir amacım yoktu. Sadece iyiliğimden şüphe ettim o kadar."

"İyi bir adam olduğundan asla şüphe etme Bobo Winthrop," dedi peder, her zamanki ciddiyetiyle. Sonra, bir arabanın şapelin yanında durduğunu gördü. "Gitmeliyim," dedi. "Bir cenazem var."

Fiji meraklanmıştı. "Bu saatte mi? Hava kararmak üzere. Kimin cenazesi?"

"Işıkları yaktım. Blackie adında bir cocker'ın." Peder, Blackie ve sahibini karşılamak için şapele doğru yürüdü.

Bobo tam da Fiji'nin tahmin ettiği gibi, bütün davetleri geri çevirip herkese teşekkür etti. "Chuy, Joe, Manfred, Feej, hepiniz sağ olun var olun, ama dükkânda kalsam daha iyi. Burayı bırakamam. Lem gündüzleri yok. Ayrıca biri bir alev bombası atarsa ya da yangın çıkarırsa, onu dışarı çıkarmam gerek. Gece gelirlerse, Lem de benim için aynısını yapar. En kısa zamanda alarm taktıracağım ama bu iş çözülmeden burada çalışmanı istemiyorum Teacher."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence de," diye atıldı Madonna. Kucağında uyuyan Grady'yi hafifçe salladı. "Kusura bakma, Bobo ama Teacher'ın hayatını tehlikeye atmasını ben de istemem. Bizim adımıza Lem'den de özür dile lütfen."

"Elbette," dedi Bobo.

Teacher'ın bu konuda başka bir fikri varmış gibiydi ama çenesini kapalı tuttu. Madonna lokantaya doğru yürümeye başladığında, Teacher bir an duraksadı, sonra somurtarak kadını izledi.

Fiji eğilip Bay Yılışık'ı kucakladı. "Hani caddeyi tek başımıza geçmiyorduk?" diye azarladı kediyi. Sarman, altın rengi, iri gözleriyle ona baktı. "Tamam, artık büyüdün," dedi Fiji. "Yine de korkuyorum işte." Bay Yılışık ona birkaç saniye daha baktıktan sonra, kafasını çevirdi.

"Biraz daha zorlasa insan gibi konuşacak," dedi Bobo.

Fiji gülümsedi. "Bence de."

"Pekâlâ millet, benim gidip birkaç silah temizlemem gerek," dedi Bobo.

Manfred onu durdurdu. "Bence Joe'larda kal. Ya da bende. Benim evim senin zaten. Hem böylece dükkâna da yakın olursun."

"Bana da gelebilirsin," dedi Fiji. "Misafir odasında kalırsın. Yatak da geniş. Rahat rahat uyursun. İçerisi biraz kalabalık ama idare edersin."

"Bir depon olsaydı, bütün eşyalarını eve sığdırmak zorunda kalmazdın," dedi Bobo, sanki şu anda tek endişeleri buymuş gibi. "Sana söz, ilk fırsatta bu işe el atacağım. Tabii başıma bir iş gelmezse." Gülümsedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana bak Bobo! Gerçekten sabrımı taşırıyorsun!" dedi Fiji. Öfkeden yanakları kızarmıştı. Yardım dilenircesine Manfred'e baktı. Bobo'yu ikna etmek için bir yol bulmasını istiyordu.

Manfred şansını denedi. "Price Eggleston denen adam seni rahat bırakır mı sanıyorsun? Her fırsatta üzerine gelecektir. Bu herifin, büyükbabanın efsanevi silahlarının peşinde olduğundan emin misin? Yoksa aranızda daha özel bir mesele mi var?"

"Onu tanımıyorum," dedi Bobo. "Adamı hayatımda bir kere gördüm. Dükkâna geldiği gün. Bana karşı ne garezi olabilir, bilmiyorum. Belki Aubrey evliyken onunla bir ilişki yaşıyordu. Ya da belki kocası öldükten sonra yakınlaşmışlardır. Bu da değilse, adam gerçekten Aubrey'yi öldürdüğümü sanıyor olmalı."

Bay Yılışık ağzını açtı ama Fiji ona baktığında, her ne yapmaya çalışıyorduysa vazgeçip esnedi.

"Sanki bir şey diyecekti," diye mırıldandı Manfred.

"Saçmalama," dedi Fiji.

Kedi, Manfred'e göz kırptı.

31

Ertesi gün bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı. Sert rüzgârla savrulan yağmur damlacıkları Fiji'nin camlarını dövüyordu. Öyle yüksek bir tapırtı çıkıyordu ki duyan da bu sese doğaüstü bir şeyin sebep olduğunu sanabilirdi. Fiji, bahçenin Cadılar Bayramı süslemelerini bitirmediğine şükrediyordu. Onları cumartesi halledecekti.

Bütün sabah dükkâna sadece iki müşteri geldi. Fiji vaktinin çoğunu toz almakla ve rafları düzenlemekle geçirdi. İki cam biblo kırıp sabahki iki müşteriden kazandığı parayı heba etti. Cam kırıklarını temizlerken Bay Yılışık'ı sepetinde kalması konusunda uyardı. Süpürgeden sonra, garanti olsun diye, bir de elektrik süpürgesiyle bütün dükkânı dolaştı. Öğleden sonra, koridor kapısını açık bırakarak mutfağa gitti ve çorba yapmaya koyuldu. Böyle bir güne daha uygun bir yemek düşünemiyordu. Çalışırken dinlemek için bir Enya CD'si koydu.

Sebzeleri doğrayıp dünden kalan söğüş tavuğu didiklerken, kasabadaki krizin nasıl çözülebileceğini düşündü. Aubrey'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ölümü sırf Bobo'nun trajedisi olmaktan çıkmıştı. Cinayetin o efsanevi silahlarla ilgisi şüphe götürmezdi. Fiji, kötü adamların Bobo'yu hiçbir zaman rahat bırakmayacağından korktu.

Dükkânın kapısındaki çan çıngırdadığında, Fiji doğrama tahtasındaki her şeyi tencereye attı. Ellerini yıkarken, *yanına bir de mısır ekmeği pişireyim*, diye düşünüyordu. El havlusuna uzandı. "Yok, yok," diye söylendi, aynaya göz atarak, "mısır ekmeğini boş ver, çorbanı iç yeter." Pek ikna olmamıştı ya neyse. Koridordan dükkâna koştururken "Geliyorum!" diye seslendi.

Vitrinli dolapların ortasında duran, uzun boylu, kovboy şapkalı adamı gördüğünde, Fiji'nin gülümsemesi birden soldu. Adamın üzerinde sarı renkli, ucuz, naylon bir yağmurluk vardı. Parkelerle kilimlere sular damlıyordu. Fiji bir medyum ya da kâhin değildi ama kötü niyeti hemen tanırdı. Ayrıca Price Eggleston'ın bu ziyaretinin pek de hayra alamet olmadığını anlayacak kadar zekiydi. Fiji arkasını dönüp kapıya doğru koştu ama Eggleston üç kocaman adımda kadını omzundan yakaladı. Kolunu beline dolayıp diğer eliyle ağzını kapadı.

Fiji bütün gücüyle debelendi. Adama dirsek ve tekme atmaya çalıştı ama Price Eggleston güçlü bir adamdı. Fiji'nin gözü, Bay Yılışık'a takıldı. Kedi, sepetinden çıkıp rafların altındaki gölgeliğe saklanmıştı. Fiji, saldırganın Bay Yılışık'ı fark etmemesi için daha da çok debelenmeye başladı.

"Rahat dur kaltak!" diye gürledi Eggleston ve Fiji arkaya doğru bir tekme savurdu. Naylon yağmurluk ve gürültü çıkarmama çabası, adamın hareketlerini kısıtlıyordu. Kadını biraz indirdiğinde ve Fiji'nin ayakları yere değdiğinde, Eggleston'u var gücüyle itti. Saldırgan, küçük cam süslerin durduğu şeffaf

BELONGS TO KÂHİTS TEAM

dolaba çarptı ve dolap devrildi. Fiji dükkânda yaşananlara dair bir kanıt bırakmaya çalışıyordu ve başarılı da olmuştu.

Ne var ki mücadelesi onu yorgun düşürmüştü. Soluklanmak için duraksadı. Eggleston onun bu zayıf anından faydalanarak Fiji'yi dışarı, yağmura sürükledi. Dükkânın kapısı açık kalmıştı. Sokakta kimsecikler yoktu. Eggleston, Fiji'yi zorla kamyonetine bindirip ellerini arkaya büktü ve bileklerini kelepçeledi. Fiji yine de savaşmayı tamamen bırakmadı. Eggleston ağzını bantlarken, kafasını çılgınca savurdu. Fiji yolcu koltuğundaydı. Eggleston kamyonetin önünden dolaşıp direksiyona geçti. Arkasına bakıp geri geri çıktı ve yanında Teksas'ın en öfkeli kadınıyla, batıya, Marthasville'a yöneldi.

Çatıya vuran yağmur dışında derin bir sessizliğe gömülen dükkânda, Bay Yılışık seçeneklerini düşünüyordu. Sepetinde uyuklamaya devam edebilirdi (bu fikre bayılmıştı) ama asil bir davranış olmayacağı kesindi. Yağmurda kamyoneti kovalayabilirdi. Bay Yılışık bu seçeneği hemen göz ardı etti. Hızlı bir kediydi, evet ama bir kamyonetle boy ölçüşemezdi. Patilerini yalarken, geriye tek bir seçenek kaldığını fark etti.

Yan komşuya gidecekti.

Kediler iç çekebilseydi, Bay Yılışık bunu yapardı. Verandaya çıkıp yağmura baktı. Ama kötü adam kapıyı açık bıraktığından, oyalanmak için hiçbir mazereti yoktu. Gözlerinde kedi cehenneminin ışıkları yanıp söndü. Ama cesaretini toplayıp portakal reçelinden bir girdap gibi, en yakın çalılığa koştu. Yapraklardan damlayan sular yüzünden sırılsıklam olmuştu.

"Hay aksi," diye mırıldanıp bir sonraki adımına hazırlandı. Şapelin kapısına ulaştı mı bu iş tamamdı. Bay Yılışık planını

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

uyguladı ve miyavlayarak tahta kapıları tırmaladı. Peder anında karşısında bitti ama Tanrı'nın evinde kimin gürültü ettiğini anlamak için aşağı bakması gerekti. Bay Yılışık'ı görünce yana çekildi ve kedi şapele daldı.

"Fiji'ye bir şey mi oldu?" diye sordu peder.

"Bir adam geldi," dedi Bay Yılışık. "Fiji deli gibi küfredip onunla boğuştu. Onunla gurur duydum ama adam iri yarı ve güçlüydü. Onu götürdü."

"Bayan Fiji kaçırıldı mı?"

"Evet," dedi Bay Yılışık. Görevini yerine getirdiğine göre, artık yalanabilirdi. Sonra birden aklına bir şey geldi. "Ocağı açık bıraktı. Fiji evden çıkacaksa, ocağı asla açık bırakmaz." O detayı da hatırladığı için kendiyle gurur duyuyordu.

"Teşekkür ederim kardeşim," dedi peder. Seçeneklerini değerlendirme sırası şimdi ona gelmişti.

Peder bir iki soru daha sorduktan sonra, Fiji'nin her zaman düzenli evindeki hasarı görmeye gitti. Yaşlı adam, yağmurdan en az sarman kadar nefret ediyordu ama Bay Yılışık'ı cılız kolunun altına sıkıştırarak, yapması gerekeni yaptı. Yerdeki cam kırıkları onu iyiden iyiye endişelendirdi.

Birden, verandadan sesler geldi. Bobo, peşinde Manfred'le içeri daldı. Manfred üzerine naylon bir yağmurluk almıştı ama Bobo, olduğu gibi gelmişti. Gömleği sırılsıklamdı. Saçları kafasına yapışmıştı.

"Bir kamyonet gördüm. Neler oluyor? Fiji nerede?"

"Kaçırıldı," dedi peder.

"Küçük Bobicik kuyuya düşmüş," dedi cılız bir ses ve iki adam, konuşanı görmek için çılgınca etraflarına bakındı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Kim dedi onu?" diye sordu Bobo.

"Boş ver," dedi peder bitkinlikle. "Gelin önce kız kardeşimiz için dua edelim, sonra da onu nasıl kurtaracağımızı düşünelim."

"Polis ne diyor?" diye sordu Manfred.

"Onları aramadım. Bu işi biz halledeceğiz. Fiji'yi kaçıran adam şimdiye dek çoktan araç değiştirmiştir ya da gideceği yere ulaşmıştır."

"Onu arabaya bindirirken neden bağırmadı? Belki sesini duyardık," dedi Bobo.

"Ağzı bantlıydı da ondan," dedi peder.

Bobo, sanki biri ona kızgın iğne batırmışçasına acı ve öfkeyle bağırdı.

"Senin dükkâna gidelim Bobo," dedi peder. Manfred bunun nedenini anlamamıştı doğrusu. "Kediyi de yanımıza alacağız." Söz konusu kedi, kafasını kaldırıp öfkeyle gözlerini kısarak pedere baktı. "Manfred, onu kucağına alıp yağmurluğunun altına sokar mısın lütfen?" dedi peder.

Manfred, en az Bay Yılışık kadar mutsuz görünüyordu. Yine de sarmanı kucaklayıp sarı, naylon yağmurluğunu üzerine örttü.

Emanetçiye girdiklerinde, Manfred kediyi yere bıraktı. Bay Yılışık, uzun uzun gerinip kendine oturacak uygun bir yer arayışına girdi. Tabii ki Bobo'nun koltuğunu seçti ve üzerine kıvrılıp yüksek sesle guruldamaya başladı.

Bobo kedinin farkında bile değildi. Ortaya üç sandalye çekti. Hepsi oturdu ve peder onlara, Fiji'nin içinde bulunduğu zor durumu kediden öğrendiğini anlattı.

BELONGS TO KANITS TEAM

Peder espri anlayışı yüksek bir adam olsaydı, o anda Bobo'yla Manfred'in suratlarında beliren ifadelerle epey eğlenebilirdi.

Fiji'nin dükkânında duydukları cılız ses, "Hey, ağızlarınızı kapayın," dedi.

İki adam da kediye döndü.

"Evet, konuşabiliyorum," dedi Bay Yılışık.

Manfred nefesini tuttu. "Anlamıştım!" dedi Bobo zaferle. "Budama makasını ayağıma düşürdüğüm gün, bir kahkaha duyduğumdan emindim. Eee, kedi, demek Fiji'nin kaçırıldığını sen gördün?"

Bay Yılışık kafasını sallayıp uyuma numarası yaptı.

"Dur bir dakika," dedi Manfred. "Bize her şeyi anlatmak zorundasın."

"Adam dükkâna geldi. Fiji mutfaktan çıktı. Adam onu götürdü." Bay Yılışık kafasını koltuğa dayayıp bir kez daha gözlerini kapadı.

"Fiji ona direnmedi mi?"

"Direnmez mi? Biblo dolabı kırıldı. Üzerime camlar yağdı. Bir yerim kesilebilirdi. Ama adam onu dışarı sürükleyip kelepçeledi. Onları tezgâhtan gördüm. Sonra ağzına bir şey yapıştırdı. Hemen şapele koştum. Böyle bir durumda Fiji kendi başıma hareket etmeme kızmaz diye düşündüm. Pederi yerinden oynatmak için olağanüstü bir çaba göstermem gerektiğini tahmin edersiniz herhâlde?"

"Doğaüstü desek daha doğru," diye mırıldandı Manfred.

"Neyse ki beni duydu ve dinledi. Şimdi izin verirseniz, sıcak koltuğumun keyfini sürmek istiyorum. Uyandığımda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana bir parça somon verirseniz harika olur." Bay Yılışık'ın gözleri kapandı ve derin bir uykuya daldı.

"İnsan, konuşan bir kedinin daha arkadaş canlısı olmasını bekliyor, değil mi?" dedi Bobo. "Daha... Duyarlı olacağını?"

"Konuşuyor olabilir ama o hâlâ bir kedi," dedi peder.

"Konuşan kediyi ve sahibiyle ilgili endişe eksikliğini bir kenara bırakıp Fiji'ye odaklansak?" diye önerdi Manfred.

"Benim diyeceğim iki şey var," dedi peder. "Bobo, Tanrı her ne kadar bize insanları yargılamamamızı buyursa da tam iki kez işin kolayına kaçtığını söylemeden geçemeyeceğim. Ya da... Bunu senin adına aşağıdaki arkadaşın yaptı."

Manfred çılgınca bir an için, pederin Bobo'yu şeytanla iş birliği yapmakla suçladığını düşündü. Ama sonra Lemuel'ı kastettiğini anladı.

Bobo şaşırmıştı. "Ne demek bu?"

"Eggleston'ın yolladığı iki adamla sorununu Lemuel çözmedi mi?"

Bobo pancar gibi kızardı. "Evet. Lemuel'la şey..."

"Olivia," dedi peder. "Eggleston'ın evini yakanların da onlar olabileceğinden şüphelenmedin mi hiç?"

Bobo'nun rengi mora çalmaya başlamıştı. "Bi-bilmem."

"Ama bir tahminin olmalı."

Manfred'in gözleri, yaşlı ve bilge din adamıyla, iri yarı, sarışın ev sahibi arasında mekik dokuyordu. "Yani," dedi Bobo "Lemuel'la Olivia bu kadar ileri gitmeselerdi, Fiji kaçırılmayacaktı, öyle mi?"

"Onu sağ salim geri alma şansımızın daha yüksek olacağı kesindi."

"Anlıyorum," dedi Bobo. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Peder onu onaylayan bakışlarla süzdü. "Merak etme Bobo, iyi ruhun, sana doğru yolu gösterecek. Eggleston'ın Fiji'yi nereye götürdüğünü bulacağız ve onu kurtaracağız, çünkü bunu polis yapamaz."

"İyi de demin eleştirdikleriniz kadar sert önlemler almak zorunda kalabiliriz," dedi Bobo.

"Asıl önlem alma zamanı şimdi ya zaten," dedi peder sabırla. "Fiji'nin canı söz konusu. Şiddet her sorunun cevabı olamaz ama bununkinin olduğu kesin."

"Eğer bir çekiçsen, her sorun bir çivi gibi görünür," dedi Manfred, pat diye.

"Aynen öyle. Ve Lemuel'la Olivia, birer çekiç." Peder herkesin hemfikir olmasına sevinmiş gibiydi.

Bobo saate baktı. "Lem birazdan uyanır."

"Keşke kendi işimizi kendimiz halledebilseydik," dedi peder. "Ama Lemuel, elinden gelenin en iyisini yapacaktır."

"Olivia burada, değil mi?" Manfred, Lemuel'ın her an bir yerden fırlayacağından korkar gibi etrafına bakındı.

"Hayır, gitti." Peder üzgün görünüyordu. Onu özlediğinden mi, burada olsa işe yarayacağını düşündüğünden mi, yoksa gitmesine sebep her neyse ona üzüldüğünden mi, Manfred bilemiyordu doğrusu.

"Chuy'yle Joe'ya haber verelim mi?" diye sordu.

"Hayır, onların burada kalması gerek," dedi peder, hiç tereddütsüz.

"Ya Teacher?"

"O gelmez zaten. En iyisi hiç sormamak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peder bunları nereden biliyordu ve bu yaşında Fiji'yi kurtarma operasyonunun lideri hâline nasıl gelmişti? Ama Manfred kontrolü ele almaya hiç hevesli olmadığı için, bunları yüksek sesle sormadı.

"Ne yapacağız?" diye yineledi Bobo sabırsızca.

"Fiji'yi bulup geri alacağız."

"Harika. Nasıl?"

Peder, Bobo'ya dik dik baktı.

"Lem uyanınca yola çıkarız. Kedi de bizimle gelecek."

Manfred'le Bobo, pedere sanki aklını kaçırmış gibi baktı. Birden ayılan Bay Yılışık'ın bakışları da onlarınkinden hiç farklı değildi.

"Merak etme Bay Yılışık, seni Manfred tutacak. O bir medyum ve odaklanmana yardımcı olacak."

"Eh, ne yapalım, katlanacağız," dedi kedi. "Neticede, beni besleyen kadını geri almam gerek."

Bobo öfkeyle kafasını salladı. "Konuştuğu yetmiyormuş gibi bir de Fiji'den beni besleyen kadın olarak söz ediyor."

"Vampir bir kiracın var ve bir kedinin konuşmasına mı şaşırıyorsun?" diye yapıştırdı peder.

"Kusura bakma Bobo, ama pederin hakkı var," dedi Manfred. "Pekâlâ, kediyi yanımıza, Fiji'yi bulabileceği için mi alıyoruz?"

"Evet," dedi peder. "Bay Yılışık kadar tembeli az bulunur ama Fiji için bunu yapmak zorunda."

"Hayrola?" dedi Lemuel birden arkalarından ve Manfred yerinden sıçradı. Bay Yılışık dışında herkes bunu kibarca görmezden geldi.

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

Lemuel yerdeki kapaktan çıkıp Bobo'nun yanına geldi. "Bir sorun mu var?" Koyu bej rengi, ütülü bir pantolonla, polo yaka bir tişört giymişti ama bu sıradan kılık bile, onda sıra dışı bir kostüm gibi görünüyordu. Islak saçlarını arkaya taramıştı. Manfred adamın duş almış olabileceğini düşündü.

"Fiji kaçırıldı," dedi peder. "Eggleston olduğunu tahmin ediyoruz. Av köşkünü yakmasaydınız, Fiji'yi nerede bulacağımızı bilirdik ama böyle bir seçeneğimiz olmadığı için başka yerlere bakacağız. Kedi de bizimle gelecek."

Lemuel söylenenleri çabucak kavradı. Ne pederin sitemine yanıt verdi ne de saldırgana ateş püskürmekle vakit harcadı. "Acele edelim. Ne zaman gittiler?"

Peder saatine baktı. "Bir saat bile olmadı."

"Sizin arabayla gidelim," dedi Bobo ve Manfred bir şaşkınlık daha yaşadı. Pederi araba kullanırken hiç görmemişti.

"Üzerinizi değişecek misiniz?" diye sordu Lemuel, pedere. Manfred, *bunu neden yapsın ki,* diye düşündü.

"Şimdi değil," dedi peder ve dükkândan fırladı. Manfred, onun yaşında bir adamın bu kadar hızlı koşabileceğine, rüyasında görse inanmazdı.

Üç dakika içinde peder, eski pikabıyla, dükkânın önündeydi. Araba tam bir düldüldü ama bu hava için biçilmiş kaftandı. Manfred yağmurluğunu çıkarmamıştı. Kediyi kucakladığı gibi dışarı çıktı, hep birlikte arabaya doluştular ve batıya doğru uzaklaştılar.

32

Marthasville yolunda yağmur hiç hız kesmedi. Yolu ve pikabı öfkeyle dövmeye devam etti.

Manfred arka koltukta telefonuna bakıyordu. "Eggleston'ın, Yuvarlak Tepeler Yolu'nda bir evi var. Aynı yerde Bart Eggleston diye biri oturuyor. Babası olmalı. Adrese bakılırsa, komşular."

"Bunlar bilgisayarında mı yazıyor?" diye sordu peder.

"Hayır, telefonumda," dedi Manfred. "Bir ara siz de akıllı bir telefon edinmelisiniz."

"Benim telefonum var," dedi peder, eğilip ön camdan bakarken. "Evimin duvarında asılı ve ben yokken mesajlarımı alıyor. Bu kadarı bana yeter."

Manfred yağmurluğunun altındaki ılık vücudun gevşekliğinden, Bay Yılışık'ın yine uyuyakaldığını anladı. Şimdilik kediye pek bayıldığı söylenemezdi ama onu, yanında oturan Lemuel'a bin kere tercih ederdi. Vampir, sanki et ve kemikten değil de taştan yapılmıştı. Manfred, onun ne düşündüğünü tahmin bile edemiyordu. Sevgilisinin yokluğuna üzülüyor da

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

olabilirdi, pedere kızgın da. Belki Fiji'nin saldırganlarından nasıl intikam alacağını düşünüyordu. Ya da belki o akşam dişlerini fırçalayıp fırçalamadığını hatırlamaya çalışıyordu.

Peder pikabı, hava koşullarının elverdiğince hızlı sürüyordu ama kamyonete yetişmeleri imkânsızdı. Marthasville'a yaklaştıklarında, "Kediyi uyandır Manfred," dedi peder.

Manfred sarı naylonu kaldırıp sarmanı hafifçe dürttü.

"Uyumuyorum," dedi ukala bir ses. Bay Yılışık, kısık gözleriyle Manfred'e baktı. "Fiji'ye yaklaştığımızda hissederim."

"Hissetsen iyi olur," dedi peder usulca.

"Hey, kediye tehdit yok!" dedi Bay Yılışık.

Sonra herkes dikkatini Fiji'yi bulmaya verdi.

33

Fiji hem korkuyordu hem de öfkeliydi. Hangisinin daha ağır bastığına karar veremiyordu. Kasabadan çıktıktan kısa bir süre sonra kamyonet ıslak yolda kaymış ve Fiji elleri kelepçeli olduğu ve hiçbir yere tutunamadığı için kendini yerde bulmuştu. Neyse ki Eggleston direksiyon hâkimiyetini kaybetmemişti. Hiç olmazsa batıya giden yol çoğunlukla düzdü ve tepeler fazla dik değildi. Genç kadının aklından yüzlerce düşünce geçiyordu. Biraz ağlamıştı (öfkeden, demişti kendine) ama ağzı bantlı olduğu için burnundan nefes alması şarttı. Dolayısıyla bütün dikkatini tıkanan burnunu açmaya vermiş ve az sonra, yine düzenli oksijen almaya başlamıştı. Böylesi, zihnini de açmaya yaramıştı.

Price Eggleston'a edecek binlerce lafı vardı ama mecbur, içinde patlayacaktı. *Böylesi, güçsüz olduğum anlamına gelmez,* diye düşündü. *Sesim olmadan da büyü yapabilirim. Ya da ellerim. Ya da kedim.* Büyük teyzesi Mildred ona yüksek sesle tekrarlanan sihirli kelimelerle el hareketlerinin, bir cadı için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok da gerekli olmadığını söylemişti. Mühim olan, niyetti. "Odaklan ve kararlı ol," derdi.

Yeteneklerini sınamak için bir fırsat çıkmıştı karşısına. *Bunu yapabilirim*, diye söylendi içinden. Eggleston'ın kovboy çizmeli ayağını görebiliyordu. Çizmeye odaklandı. Giderek ısındığını hayal etti ama sonra, ısıtması gereken şeyin, adamın sol ayağı olduğunu fark etti. Sağ ayağı yanarsa kamyoneti çarpabilirdi ve Fiji, elleri kelepçeliyken kendini kurtaramazdı. *Aptal*, diye kızdı kendine ve gözünden akan bir damla yaşı omzuyla sildi. Shoshanna Whitlock kolay bir avdı. Ondan bir saldırı beklemediği için hazırlıksızdı.

Al sana cadıları, cadı adaylarından ayıran fark, diye düşündü ve botun topuğuna odaklandı. Ateş, sıcak, yangın gibi şeyler düşünerek onu ısıttı. Hiç kıpırdamadan duruyor ve gözünü bile kırpmıyordu. Direksiyondaki iri yarı adam, onunla konuşmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Oysa filmlerde, suçlular hep kendilerini açıklama gereği duyarlardı. Fiji bu konuda şanslıydı.

Eggleston'ın sol ayağı hafifçe kımıldadı. Sonra paspasa sürttü. "Bir şey ısırdı galiba," diye söylendi. Fiji hemen taktik değiştirdi ve büyük bir yılan hayal etti. Hava karardığı için, Eggleston ayağını tam göremiyordu. Belki karanlıkta ayağının yanında bir şekil görür ve bir sıcaklık hissederse, panikleyip kamyoneti yolun kenarına çekerdi. Umduğu gibi de oldu.

Fiji şimdi yine bir seçimle karşı karşıyaydı. Yılan arkasından fırlarsa Eggleston kaçar mıydı, yoksa Fiji onu kamyonetin içinde mi tutmalıydı? Adamın silahını çektiğini görünce mecburen kararını verdi. Eggleston'ın kamyonete ateş etme-

sini istemiyordu. Dolayısıyla, yılan dışarı süzüldü ve doğruca Eggleston'a doğru süründü. Eggleston korku ve hayretle bağırarak, hayali yılana ateş etti.

Fiji kendini kutladıktan sonra, adamı kamyonetten uzak tutmak için başka ne yapabileceğini düşündü. O arada Price Eggleston da hayali yılanın ölüsünü bulmak için panikle etrafına bakınıyordu. Yağmur şiddetlenmişti. *Lemuel birazdan uyanır*, diye düşündü Fiji. Son günlerde Lemuel'a karşı dostça hisler beslemese de şimdi onu göreceği anı özlemle bekliyordu.

Hâlâ yılana bakınan Eggleston'la kamyonetin arasına hayali bir duvar örmeye çalıştı ama kelepçeler yüzünden öyle rahatsızdı ki bir türlü istediği kadar yoğunlaşamıyordu. *Yılan onu sokmalıydı*, diye düşündü. Belki de evhamlanıp zehirlenme belirtileri bile göstermeye başlardı.

Fiji'nin duvarı işe yaramamıştı. Eggleston yılanı yaraladığına ya da kaçırdığına ikna olunca, silahını kılıfına sokup birkaç saniye daha etrafa bakındı. Fiji birilerinin onları bulması için dua edip duruyordu. Eggleston yolcu kapısını açıp kadını yerden kaldırdı ve emniyet kemerini taktı. Sonra direksiyona geçti ve yeniden yola koyuldular.

"Şanslısın, seni sokabilirdi," dedi Eggleston. "O lanet şey buraya nasıl girdiyse!"

Şanslı mı, diye düşündü Fiji alayla. Kollarındaki baskıyı azaltmak için, kemer izin verdiğince öne eğilmişti. Tekrar çizmeye odaklandı. Sıcağı düşündü. Eggleston'ın yılan tarafından sokulduğuna inanmasını istiyordu. Hoş, mantıklı biri, o kalın kovboy çizmesinin onu koruyacağını bilirdi ama belki, sadece belki… Eggleston, sol ayağını huzursuzca kıpırdattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kahrolası yılan," dedi, sesindeki endişeyi gizlemeye çalışarak. "Korkma, sana bir kötülük etmeyeceğim," diye ekledi, Fiji'ye bakarak.

Fiji cevap vermedi. Hâlâ Eggleston'ın çizmesine bakıyordu.

"Of, felaket acıyor," diye söylendi adam.

Oley! Fiji doğru bir şey yapıyordu. Mildred görse onunla gurur duyardı.

Sonra birden, çizmenin topuğu alev aldı ve dumanlar çıkmaya başladı.

Eggleston korkuyla bağırdı ve kamyonet yoldan çıktı. Her şey Fiji'nin umduğundan bile iyi gidiyordu, çünkü sığ bir hendeğe yuvarlandılar. Ve Eggleston gaza bastığında, hendeğin diğer tarafındaki dikenli tele saplandılar. Fiji kazanın, dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Alevler iyice büyümüştü. Eggleston kendini dışarı atıp yağmurda ayağını yere vurmaya başladı. Öyle telaşlanmıştı ki çizmeyi çıkarmayı bile akıl edemiyordu. Sonunda ayağını bir su birikintisine daldırdı ve Fiji, sönen çizmeye hayal kırıklığıyla baktı.

İşin kötüsü, yakayı ele vermişti. "Tüm bunlar senin başının altından çıkıyor, değil mi?" dedi Eggleston. Ona bağırmamıştı. Sesi öfkeli bile değildi ve bu daha da korkutucuydu. Fiji bir an, harcadığı çabadan beyninin patlayacağını sandı. Koltukta büzülüp ağzındaki bandın ucunu emniyet kemerine sürttü. Yüzü terden ıslandığı için bandı sıyırmayı başardı.

"Beni neden kaçırdın? Sana ne yaptım?"

"Bütün suç, arkadaşın Bobo'nun. Onda benim istediğim bir şey var. Askerlerimden ikisini öldürdü. Diğer ikisini tutuklattı. Buluşma yerimizi yaktı. Benim için çalışan bir kadını

BELONGS TO KÂHYA TEAM

öldürdü. Lisa, senin ona çok yakın olduğunu söyledi. Belki de Aubrey'nin yerini almışsındır. Bobo yaptıklarının hesabını verecek. Seni kaybetmeyi göze alabileceğini sanmıyorum. Mutlaka peşinden gelecektir."

"Saçma. Söylediklerinin hiçbiri doğru değil. Bobo'nun silahı filan yok. Askerlerini öldürmedi. O iki adama gelince, kasabaya gelip olay çıkardılar. Tutuklanmayı hak ettiler. Bobo güneşin bile Aubrey'nin kıçından doğduğunu sanıyordu. Ona hiçbir şey yapmadı. Hiç kimseye bir şey yapmadı."

"Askerlerim onunla konuşmaya gittikten sonra ortadan kayboldular."

"Ne konuşması? Düpedüz pataklayacaklardı adamı. Sanki senin nasıl bir pislik olduğunu bilmiyoruz da!" Fiji başını döndüremiyordu ama onu yeterince aşağıladığını umuyordu. Belki diplomatik davranmalıydı ama elinde değildi.

"Ben sadece hakkımı istiyorum. O ahmak sevgilin, artık davanın bir parçası değil. Silahlarla işi yok. Büyükbabası gerçek bir savaşçıydı. Şerefiyle öldü ama torunu korkağın teki çıktı. Burada kıyamete ne kadar yakın olduğumuzu göremiyor musunuz? Meksikalıların bize saldırması yakındır. Özgürlüğümüz o silahlara bağlı."

"Birbirinizi gebertince sorunlarınız hallolacak, öyle mi?"

"Kendimizi korumalıyız! Bunu anlayamıyorsan, lanet olası bir liberalsin demektir. Aubrey beni anlıyordu."

"Öyleyse onu neden öldürdün?"

Eggleston açık kapıya yaklaştı. Üstü başı sırılsıklamdı. Sağanağın yerini, hafif çiseleyen yağmur almıştı. "Onu biz öldürmedik. Erkek arkadaşın öldürdü. Bobo."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır," dedi Fiji. "Bobo hâlâ Aubrey'nin yasını tutuyor. O lanet pikniğe giderken, onun cesedini bulacağımız hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben oradaydım. Hepsini gördüm."

Eggleston birden Fiji'ye tokat attı. "Senin dünyadan haberin yok sürtük! Öyle yanılıyorsun ki. Konuşmadığında sana acıyordum ama şimdi kafana silahla vurup seni bayıltmamı istemiyorsan, çeneni kapayacaksın, anlaşıldı mı?"

Eggleston'ın tehdidi etkili olmuştu. Fiji, kafatasının ne kadar kırılgan olabileceğiyle ilgili bir makale okumuştu. Hayatı boyunca bir tekerlekli sandalyeye mahkûm kalmak istemiyordu. Kafatası kalın mı, yoksa ince miydi, bilmiyordu ve bunu öğrenmeye hiç niyeti yoktu.

Eggleston birkaç manevranın ardından kamyoneti tekrar yola çıkardı. Fiji'nin, tekerleklerin patlamış olabileceğiyle ilgili ümidi suya düştü. Yine Marthasville'a ya da her nereye gidiyorlarsa, oraya doğru yola koyuldular.

"Ayağımı nasıl tutuşturdun?" diye sordu Eggleston birden.

"Saçmalama. Görmüyor musun, ellerim bağlı. Kibritim filan da yok."

"Geceyarısı'nın abuk sabuk tiplerle dolu olduğunu söylüyorlar. Belli ki sen de onlardan birisin."

"Çok komik."

"Espri yapmıyordum," dedi Eggleston. Fiji cevap vermedi ama çok geçmeden merakına yenik düştü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Arkadaşlarının asla bulamayacağı bir yere. Ailemin yaşadığı evin arkasında gizli bir oda var." Güldü. "Annemle babam oraya adım atmayalı on yıl olmuştur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir sığınak mı?"

Eggleston onu şüpheyle süzdü. "Nereden bildin?"

Tahmin ettim salak. "Teksas'taki evlerin çoğunda bodrum katı yoktur. Dolayısıyla ayrı bir bina olduğunu tahmin ettim. Marthasville göl kıyısında değil, bu durumda, bir kayıkhane de olamaz."

Eggleston'ın bakışları kafasına kayınca, Fiji panikledi. Nefesini tutup bekledi.

Sağ salim kurtulmak için, içinden tanrıçalara dua ediyordu. O lanet, tembel kedi görevini yaptıysa, arkadaşları şimdi onu arıyor olmalıydı.

"Kedimi gördün mü?"

"Ne?" diye sordu Eggleston şaşkınlıkla.

"Kedimi diyorum. Dükkânda mıydı? Çıkarken kapıyı kapadın mı?"

Bay Yılışık'ın dükkânda hapis kalmış olabileceği ihtimali yeni aklına geliyordu. Fiji ondan ne zaman zor bir şey istese, kedilerin tüm o kendini beğenmişliğiyle, "Benim başparmaklarım yok," derdi.

"Bilmem," dedi Eggleston. "Ne oldu, kediciğini mi merak ettin? Asıl kendin için endişelen. Kendi kıçın için."

Fiji sadece orası değil, her yeri için yeterince endişeleniyordu zaten. Arkadaşları başının belada olduğunu bilse, mutlaka onu kurtarmaya koşarlardı. Ama Eggleston'ın silahı vardı. Eğer biri (o biri Bobo'ydu tabii) onun yüzünden yaralanır ya da daha kötüsü, ölürse, kendini asla affetmezdi. İçinden sürekli tekrarladığı, "Ne olur kurtulayım," cümlesini, "Kimse zarar görmeden kurtulayım," olarak değiştirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eggleston, Marthasville'in hemen dışındaki trafik ışıklarında ilk kez yavaşladı. Fiji yağmurda, Cartoon Bar'ın ışıklı otopark tabelasına baktı. Yakışıklı koruma onu aramamıştı. Kamyonet, bir sonraki ışıktan sağa döndü. Hâlâ kasabadaydılar ama daha eski ve zengin bir mahalleye gelmişlerdi. Yolun iki yanında sık ağaçlar vardı. Evler, geniş bahçelerin ortasına inşa edilmişti. Eggleston üç tanesini geçtikten sonra, sağa, çok uzunmuş gibi görünen ama aslında yarım kilometreyi bile geçmeyen bir yola girdi. Kamyoneti durdurup aşağı atladı ve Fiji'yi almaya geldi.

"Çeneni kapalı tut. Gıkını çıkarayım deme."

Adamın bunu söylemesi büyük bir hataydı, çünkü etrafta birilerinin olabileceğini ima ediyordu. Ve o kişilerin Fiji'yi kurtarmaya gelebileceğini. Ayrıca Fiji, bu tip tehditlere pabuç bırakacak biri değildi. Derin bir nefes alıp kulak tırmalayıcı bir çığlık attı. Bir baykuş ya da tren düdüğü olmadığını anlasınlar diye, "İmdat!" diye cıyaklamayı da ihmal etmedi.

Yağmur dinmişti.

Eggleston kısa bir şokun ardından elinin tersiyle ona vurdu ama Fiji, düşerken bile, "Yardım edin," diye haykırdı.

Kamyonete aşağı yukarı dokuz metre ötede ışıklar yandı. Sonra sesler geldi. Zayıf bir adam, elinde tüfekle evin arka kapısından dışarı fırladı. Diğer elindeki büyük el fenerini yerdeki Fiji'ye ve üzerine eğilmiş, onu yumruklamaya hazırlanan saldırganına tuttu.

"Price! Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Fiji, adamın sesinden ve yürüyüşünden, Eggleston'dan çok daha yaşlı olduğunu anlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra bir kadın, "Bart!" diye bağırdı. "Kimmiş?"

"Price gelmiş Mamie. Bir kadını dövüyor." Yaşlı adam, feneri Price'ın yüzüne tuttu. "Çıldırdın mı oğlum? Bu kadar alçalacağını tahmin etmezdim." Biraz daha yaklaştı.

"Merhaba küçük hanım. Verin elinizi." Fiji o yaştaki bir adamdan yardım alacak kadar çaresizleştiği için kendine kızdı. Sonra her zamanki gibi, dolgun kalçalarından utandı. Onları yerden kaldırmak kolay olmayacaktı. Ama Bart Eggleston, göründüğünden çok daha güçlüydü. Fiji ise çamur içinde kalmış, üzerine otlar yapışmıştı. Saçları sırılsıklamdı ve elleri hâlâ kelepçeliydi.

Price Eggleston onları sessizce izliyordu. Fiji onu tanıyalı uzun zaman olmamıştı ama adamın zeki bir tip olmadığına karar vermişti. Öte yandan, Price'ın adamları vardı. En azından birkaç liderlik vasfına sahip olmasa, onları idare edemezdi.

"Bu sizi ilgilendirmez," dedi Price. "Bu kadın bir Hristiyan değil ve davamızı desteklemiyor. Bazen gurur duymadığım şeyler yaptığımı kabul ediyorum ama buna mecburum."

"Zavallı, beyaz bir kadını yere fırlatıp onu bu soğukta bekletmeye neden mecbur olasın?" diye sordu annesi, temkinli bir tavırla. Saçlarıyla gözleri simsiyah, teni bembeyazdı. *Meksikalı sanılmasın diye güneşlenmiyor olmalı*, diye düşündü Fiji.

"Hristiyan ya da değil, bizler öyleyiz ve ona iyi davranmalıyız," dedi Mamie.

"Mamie, bir dakika, lütfen," dedi kocası. "Price, ne yapmaya çalışıyorsun oğlum? Şunu bir anlat bakayım."

"Bu kadının sevgilisi, Aubrey'yi öldürdü. Onu yem olarak kaçırdım. Adam ayağıma gelsin diye. Vuracağım onu."

Yaşlı Eggleston'lar duraksadı.

"Affedersiniz ama oğlunuzun yanlışı var," dedi Fiji. "Bobo Winthrop benim sevgilim değil. Ama arkadaşım ve onu savunmak zorundayım. Bobo kimseyi öldürmedi. O iyi bir adamdır. Aubrey'ye âşıktı. Hatta hepimiz, Aubrey'yi Price'ın öldürdüğünü sanıyorduk."

Bart'la Mamie bakıştılar. "İçeri girelim," dedi Mamie sonunda. "Hava buz gibi. Zavallı kızın ellerini çöz Price."

Kovboy şapkasının altında alnına yapışan saçlarıyla olduğundan çok daha genç duran Price, cebinden minik bir anahtar çıkardı. Bir süre uğraştıktan sonra Fiji serbest kaldı (neredeyse sabırsızlıktan bağıracaktı). Fiji derin bir oh çekip ellerini öne uzattı. Bileklerindeki çirkin izlere aldırmadı bile. Nihayet kelepçeden kurtulmuştu ya, gerisi önemli değildi.

"Teşekkürler Bayan Mamie," dedi, çünkü Price'a teşekkür etmektense kendini ayağından vurmayı yeğlerdi.

"Rica ederim tatlım," dedi Mamie. Fiji ilk kez yaşlı kadını inceleme fırsatı buldu. Sarı metal yıldızlarla süslü, şeftali rengi, kadife bir eşofman takım giymişti. Pahalı bir şeye benziyordu. Ayağına plastik sabolar geçirmişti ama şimdi onların içinde donuyor olmalıydı. Bart Eggleston'da ise hâlâ kot ve pamuklu bir gömlek vardı. Fiji bir an şaşırdı, çünkü saati daha geç sanıyordu. Ama sonra, daha altıya bile gelmediğini fark etti.

Eggleston'ların ne yapacaklarını bilemezcesine sustuklarını görünce, aklına ilk geleni söyledi.

"Komşumu arasam iyi olacak," dedi neşeyle. "Ocakta çorbam kaldı. Kedim de acıkmıştır." İşte söylemişti. Artık ne olacaksa olacaktı.

BELONGS TO KÂĞITSTEAM

"Bak küçük hanım," dedi Bart Eggleston yavaşça, "bunun biraz tuhaf bir durum olduğunu kabul ediyorum. Oğlumuzun tutuklanmasını istemeyiz ve sen de onu gözünü bile kırpmadan mahkemeye verecek birine benziyorsun. Oğlum düşünmeden hareket etmiş ama..."

"Ondan şüpheliyim," diye atıldı Fiji. "Yanında kelepçe ve bant vardı. Beni yalnız yakalamak için dükkânımın önünde bekledi." Bir tahmindi bu tabii ama içinden bir ses, haksız olmadığını söylüyordu. "Siz gelmeseydiniz, Bobo'yu arayıp şartlarını bildirecekti. Yasalar buna, kasıtlı adam kaçırma diyor."

Eggleston'lar şimdi daha da rahatsız görünüyordu ve Mamie'nin oğluna fırlattığı bakış, ne hayranlık ne de sevgi doluydu.

Fiji yanlış bir şey söylediğini pişmanlıkla fark etti. Unutup affetmeyeceğini anlamışlardı. Hoş, onları aksine ikna edebileceğini de sanmıyordu. Tabii ki oğullarının hapsi boylamasına seyirci kalmayacaklardı. Özellikle de aynı politik görüşü paylaşıyorlarsa. Price, bir kadına zarar verdiğini bilmelerini istememişti ama artık biliyorlardı ve oğullarının paçasını kurtarmaya bakacaklardı. Fiji'nin o eve girecek cesareti kalmamıştı.

Bir an, onların nasıl bir kadını kollayabileceklerini hayal etmeye çalıştı. Kuru kıyafetler verip polisi arayacakları bir kadın tipi var mıydı? Oğullarının özgürlüğü tehlikedeyken, bu imkânsızdı.

En iyisi onları dondurmak, diye düşündü. Bol bol alıştırmayla, artık o konuda usta sayılırdı.

Parmaklarını kıpırdatmaya başladı. Soğuk ve durumun gerginliği yüzünden kaskatı kesilmişlerdi. Ona en yakın Price

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

olduğu için, ilk o etkilendi. Saniyeler içinde donup kaldı. Babası tam, "Neler..." diye başlamıştı ki, o da dondu. Mamie, Fiji'nin bir iş çevirdiğini anlayacak kadar zekiydi. Kaçmaya çalıştı ama saboları çamurda kaydı. Düşerken, Fiji kadını kolundan yakaladı. Mamie, Fiji'nin yüzüne baktı. Fiji yine aynı hareketleri tekrarladığında, kadın da donup kaldı.

Fiji'nin elleri serbest olduğu için kamyonetteki kadar zorlanmamıştı.

Büyünün etkisinin ne kadar süreceğini bilmiyordu ama fazla uzun olmayacağını tahmin ediyordu. Price'ın kamyonetini alamazdı. Eggleston'ların onu hırsızlıktan tutuklatmasını istemiyordu. Yola koştu. Fiji iyi bir koşucu değildi ama evin kaldırım taşlı araba yolunda, hayatının deparını attı.

Nihayet ana caddeye çıktığında sola döndü. O taraftan geldiklerini hayal meyal hatırlıyordu. Eggleston'lar peşinden gelirse, yol kenarındaki ağaçların gölgesine ya da sık çalılıklara saklanabilirdi. Gücü ve nefesi yettiğince koştu. Büyük teyzesi, Mildred'ın tabiriyle pili bittiğinde hızla yürümeye başladı. Ne zaman soğuktan ya da duygusal yılgınlıktan duracak gibi olsa, Eggleston'ın ona uyguladığı şiddeti hatırlayıp adımlarını sıklaştırıyordu.

Yanından geçerken süründüğü her bitkiden, üzerine sular boşalıyordu. Hayaletlerin solgun kollarını andıran sis, geceye yayılmıştı. Hava giderek soğuyordu. Fiji'nin ne paltosu ne parası ne de cep telefonu vardı. Otobana çıktığında ne olacaktı? Geceyarısı'na kadar yürüyemezdi. Belki biri ona acıyıp cep telefonunu kullandırtırdı. Ya da belki yirmi dört saat açık bir market bulup sahibinden polisi aramasını isteyebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

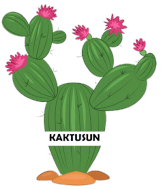
Birden yüzüne farlar vurdu. Eggleston'lar olamazdı. Onlar arkadan gelirdi. Ama belki de destek kuvvet çağırmışlardı. Her ihtimale karşı, saklansa mıydı? Evet, belki bunu yapmalıydı, fakat öyle yorulmuş ve sersemlemişti ki kendini bir çalılığın arasına atacak gücü bulamadı. Soğuktan dişleri takırdıyordu. Biraz ısınmak için kollarını gövdesine doladı. Karşıdan gelen pikap yavaşladığında Fiji, içindeki her kimse, onu öldürmemesi için dua etti.

Aynı anda birkaç ses ona "FIJI!" diye bağırdı. Sonra pikaptan insanlar indi ve ona sarılmak için koştular. Fiji'nin güvende olduğunu ve nihayet ısınabileceğini anlaması birkaç saniye aldı. Başladı ağlamaya.

Manfred ve pederle pikabın arka koltuğuna sıkıştığında, cılız bir ses, "Gördün mü bak, seni buldum," dedi. "Islanmasaydım iyiydi ama…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

34

"Onları yağmurda donmuş hâlde mi bıraktın?" diye sordu Manfred, yirmi dört saat sonra. Manfred, peder, Bobo, Lemuel ve seyahatten o gün dönen Olivia, Fiji'nin dükkânındaydılar. Açılır kapanır iskemleleri daire şeklinde dizip oturmuşlardı. Fiji bütün günü cam kırıklarını süpürerek geçirmişti. Aralarda da çorbasından kurtarabildiklerini içip sıcak duşlar alıyordu.

"Yağmur durmuştu gerçi. Ben bıraktığımda kıpırdamıyorlardı. Sonra ne olduğunu, bilmiyorum. Açıkçası, umurumda da değil."

"Neden umursayacaksın ki?" dedi Olivia. Uzanıp bira şişesini sehpaya koydu. Fiji onlara sosis tabağı ve una bulayıp kızarttığı havuç çubuklarından hazırlamıştı. Yemek yapmak, onu daima rahatlatırdı. Hem sıcak ocağa yakın olmak da hoşuna gitmişti.

Bütün gece ve gündüz, vücudunun normal ısısına kavuşmasını beklemek zorunda kalmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bobo, Eggleston'ların geri dönme olasılığına karşın, dükkânı kapayıp onun yanında kalmayı önermiş ama Fiji yalnız olmak istediğini söylemişti. Ayrıca Price Eggleston'ın geri geleceğini sanmıyordu. O kadarını polise açıklayamazdı.

"Polise gidemediler tabii," dedi Bobo'ya. "Yoksa şimdiye dek çoktan kapımızı çalarlardı. Benim de Price'ı ihbar etmediğimi biliyorlar. Bir daha peşime düşmeye cesaret edeceğini sanmıyorum."

Tezgâhın arkasındaki sepetten cılız bir ses geldi. "Korkma, ben buradayım. Gerekirse seni yine kurtarırım."

"Teşekkürler Bay Yılışık," dedi Fiji, belki yirminci kez. "Tavuğunu beğendin mi?"

"Bayıldım. Her gün isterim. Gürültü yapmayın, biraz uyuyacağım."

"Hele şükür," diye mırıldandı Bobo.

"Ne dediğini duydum," dedi Bay Yılışık. "Bir gün uyurken suratına otururum görürsün. Bakalım o zaman…" Ve kedi uyuyakaldı.

Bobo başını iki yana salladı. "Ona baktığımda, iyi ki kedilerin hepsi konuşamıyor diyorum." Odadaki herkes, onunla hemfikirdi.

"Yok canım, o kadar da kötü değil," dedi Fiji, sepete sevgi dolu bir bakış fırlatarak.

"Hiçbirimiz Yılış'ın konuşabildiğini bilmiyorduk," dedi Olivia.

"Aslında çok geveze değildir ama bir kere başladı mı da susmak bilmez." Fiji onun adına özür dilercesine omuz silkti.

"Bunu da duydum," dedi sarman ve yine uyudu.

Fiji, Olivia'yla Lemuel'a baktı. "Price Eggleston bana ve ailesine ne dedi, biliyor musunuz? Beni kaçırmasının tek sebebi, Bobo'nun Aubrey'yi öldürdüğünü düşünmesi değilmiş. Ortadan kaybolan iki adamını da Bobo'nun öldürdüğüne inanıyor. Güya av köşkünü de o yakmış."

Olivia başını çevirdi. Lemuel gözünü bile kırpmadı. Bobo huzursuzca kıpırdandı.

"Tamam, itiraf etmek zorunda değilsiniz," dedi Fiji, omzunu silkerek.

Olivia tekrar ona baktı. "O zaman neden seni kaçırdı? Neden bizden birini almadı?"

"Lisa Gray'i hatırlıyor musunuz peder? Geçenlerde şapelde evlenmişti."

Peder kafasını salladı.

"Lisa, Price'a benim Bobo'nun en yakın arkadaşı olduğumu söylemiş," dedi Fiji. "Price da Bobo'nun beni geri almak için o efsanevi silahların yerini bülbül gibi öteceğini düşünmüş."

"Neden hâlâ Aubrey'yi benim öldürdüğümü söylüyor?" dedi Bobo. "Asıl katil o. Aubrey bana ihanet etmek istemediği için, onu ortadan kaldırdı."

"Açıkçası, ben buna inanmıyorum," dedi peder.

"İyi de katil başka kim olabilir ki?" diye atıldı Fiji. "Kasabada hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Böyle bir şeyi kim yapar?"

Yine huzursuz edici bir sessizlik oldu. Herkes Olivia'yla Lemuel'a bakmamak için kendini zorluyordu.

"Onu ben öldürmedim," dedi Lemuel, beyaz ellerini iki yana açarak. "Olivia da yapmadı. İstediğinize inanın ama ben yapsaydım, bunu söyler ve nedenini açıklardım."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Ben de," dedi Olivia. "Bobo'yu merak içinde bırakmazdım." Kederle başını salladı. Fiji, kadının ne düşündüğünü merak etmişti doğrusu. Onu üzen, cinayetle suçlanmak mıydı, yoksa Bobo'nun arkadaşlığını kaybetme fikri mi?

"Ama Geceyarısı'ndan biri olmalı," dedi Fiji. "Bobo burada değildi. Aubrey biriyle gitseydi mutlaka fark ederdik."

"O gün dükkânda mıydı?" diye sordu Manfred.

"Ah, buraya yeni taşındığını hep unutuyorum," dedi Fiji. "Bize öyle iyi uyum sağladın ki. Bunu bir iltifat olarak kabul et lütfen."

"Teşekkürler. Pekâlâ, Bobo gitmişti. Aubrey kaybolalı iki ayı geçtiğine göre, hâlâ yazdı, ha?"

"Evet, hava güzeldi," dedi peder. "Güneşli ve ılıktı. O gün bir cenazem vardı. Lovell'ların yavru köpeği ölmüştü."

"Creek'in köpeği mi vardı?" dedi Manfred. "Ah, evet, biri bahsetmişti. Araba çarpmıştı, değil mi?"

"Çarpıp kaçmış," dedi peder. Yaşlı adamın yüz ifadesi nadiren değişiyordu ama Manfred ona dikkatle baktığında, gözlerine farklı bir hüzün çöktüğünü fark etti.

"Çocuklar onu buraya getirdi ve cenazeyi yaptık," dedi peder. "Sonra hemen gittiler. Creek yürüyüşe çıkacağını söyledi. Çok üzgündü."

"Özetlersek, Shawn benzincideydi. Creek yürüyüşe gitti ve Connor da benzinciye geri döndü, öyle mi?" dedi Bobo.

"Evet, öyle görünüyor," diye yanıtladı peder.

"Madonna, Grady'yi, Davy'ye doktora götürmüştü," dedi Fiji. "Kontrole gitmişlerdi. Ben unutmuştum ama Madonna piknikte hatırlattı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen neredeydin Olivia?" Bobo'nun sesi suçlayıcı değildi. Olivia yine de başını çevirdi.

"Bir gece önce Toronto'dan geç saatte gelmiştim. Öğlene kadar uyudum. İki gibi kalkmış olmalıyım. Pencereden baktığımda, Aubrey batıya doğru yürüyordu."

"Bobo yokken, dükkânda durması gerekmez miydi?" diye sordu Manfred.

"Hayır, dükkâna o gün Teacher bakıyordu," dedi Bobo. "Ben görmedim tabii ama bütün gün orada oturmuş olmalı. Bilgisayara iki kayıt girmiş."

"O hâlde dükkâna gelenlere yoğunlaşalım," dedi Fiji hevesle. "Belki de cinayetle bir ilgileri…"

Lemuel sözünü kesti. "Hayır. Bobo, Aubrey'nin ortadan kaybolduğunu söylediğinde, ilk iş kayıtlara baktım. Bobo'nun da dediği gibi, sadece iki kayıt açılmış. Biri, Olivia, Aubrey'yi görmeden önce gitmiş. İkincisi de August Schneider, yine annesinin gümüşlerini rehin bırakmış. Bunu yılda en az üç kere yapar."

Manfred elinde bir birayla Fiji'nin mutfağından çıkarken "Bu August, nasıl bir tip?" diye sordu.

"Her şeyden önce, seksen yedi yaşında," dedi Bobo. "Aubrey'ye zarar verebilecek biri değil."

"Ya, ona arabayla çarpmışsa?" diye bağırdı Olivia birden.

"Yok canım!" dedi Bobo. Ama şimdi herkes, bu ihtimalin üzerinde duruyordu. Hepsine bir rahatlama gelmişti. Katil, Bobo da değildi, Eggleston da. Eğer August yapmışsa, şüphesiz bunun farkında bile değildi. Zaten adamın bir ayağı çukurdaydı.

BELONGS TO KÂHİTS TEAM

Olivia uzanıp Bobo'nun elini tuttu. "Biliyorum, bunu aklına bile getirmek istemiyorsun ama ya gerçekten öyle olduysa? August'un bu yaşta araba kullanması bile hata, ama kimsesi olmadığı için aklına eseni yapıyor. Biliyorsun, eski, kocaman bir Cadillac'ı var."

"Caddy'ye baktık. Kan izine rastlamadık," dedi Arthur Smith. İçeri girdiğinde, kapıdaki çan çalmasına rağmen kimse onu fark etmemişti.

Kısa bir an hiçbiri konuşmadı. Kimse, adama neden geldiğini sormak istemedi.

"Bu sabah Eggleston ailesiyle ilginç bir görüşme yaptık," dedi Smith. Şapkasını çıkarmıştı ama yine taktı. "Üçü de hastaydı. Dün gece uzun süre soğukta kaldıklarını söylediler. Neden diye sorduğumda, cevap veremediler. Bart, Mamie'ye bu kadarını söylediği için bile kızdı. Ama hepsi bundan seni sorumlu tutuyor gibiydi Fiji."

"Ha ha ha." Lemuel'ın kahkahası da kendisi kadar soğuktu. "Yapmayın şerif. Yağmurda kalmalarının Fiji'yle ne ilgisi olabilir?"

"Kafalarına bir silah dayamışsa, başka çareleri kalmamıştır."

"Tam tersi olmasın?" diye atıldı Bobo. Ama herkes ona bakınca sustu. Aptallık etmişti. Eggleston'larla yaşadıklarını polise yansıtmama kararı almışlardı.

"Hepinizi nezarete alıp bana neler olduğunu anlatana kadar orada tutabilirim," dedi Smith. "Ama sen iyiysen Fiji ve kimse kimseden şikâyetçi olmazsa, yapabileceğim fazla bir şey kalmıyor. O pisliği hapse tıkmak için bir mazeret arıyordum ama sen konuşmazsan…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji adama gülümsedi. "Keşke memurlarınız da onu hapse atmaya sizin kadar hevesli olsalar. Bize vereceğiniz başka bir haber var mı şerif?"

"Evet."

Sesi o kadar ciddiydi ki kayıtsızca etrafa bakan Lemuel bile kulak kesildi.

"August Schneider'ın arabasıyla ilgili konuyu açmanız ilginç bir tesadüf, çünkü Aubrey Hamilton'a bir arabanın çarptığına karar verildi."

"Ben göğsündekini kurşun yarası sanmıştım," dedi Olivia usulca, "ama Bobo'ya, Aubrey'nin tabancayla vurulmadığını söylemişsiniz."

"Sizin gördüğünüz, yuvarlak bir delikti. Ama adli tabip bunun bir kurşun yarası olmadığını söyledi. Büyük bir araç, belki bir kamyonet, kemiği kırmış. Yüksekliğinden dolayı, daha aşağıda bir yere değil de göğsüne isabet etmiş. Zamanla küçük kemikler dağılınca, delik büyümüş olmalı."

"Bir *kamyonet*," dedi Bobo usulca.

Herkes Smith'e baktığında, şerif kafasını salladı.

"Ah," dedi Manfred, hepsinin parçaları birleştirerek ulaştığı sonucu yeni kavrayarak. Yüzünü ellerine gömdü.

"Hepiniz benden bir şey saklıyorsunuz," dedi Smith. "Söyleyin, ne biliyorsunuz?"

Derin bir sessizlik oldu.

"Sizin bilmediğiniz bir şey değil," dedi Fiji.

Şerif onları suça ortaklık etmekten hapse atmakla tehdit ederek oradan öfkeyle ayrıldı.

"Zavallı adamı çıldırttık," dedi Fiji. "Bence o iyi biri."

"Başta benden şüpheleniyordu," diye hatırlattı Bobo.

"Ne yapsın? İşi bu."

"Boş verin de ne yapıyoruz onu söyleyin," dedi Olivia.

"Şerifin gittiğinden emin olduğumuzda Lovell'larla konuşuruz," dedi Fiji kararlılıkla.

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diye patladı Manfred. Aslında az çok tahmin edebiliyordu ama hâlâ emin değildi.

Ne var ki kimse onu aydınlatmaya yanaşmadı.

Lemuel dışarı çıkıp birkaç dakika sonra geri döndü. "Tamam," dedi. "Şerif gitti."

Olivia ince, gümüş saatine baktı. Manfred'in deneyimsiz gözleri bile bunun oldukça pahalı bir parça olduğunu algılamıştı. "Benzinci kapanmak üzere. Acele edelim."

"Ben gidip hazırlanayım," dedi peder.

Manfred ortada kalakalmıştı. Herkes ne yapacağını biliyor gibiydi ama onu ne davet etmişler ne de özellikle gelmemesini söylemişlerdi.

Grup hâlinde yürüyorlardı. Manfred az sonra kendini Olivia'nın yanında buldu. Kadın ona tuhaf, acıyan bir ifadeyle baktı. "İyi ki buradasın," dedi. "Sen burası için fazla iyisin."

"Neden? Burada kötüler mi var?"

"Evet, birkaç tane." Daha fazla konuşmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

35

Hepsi benzincinin marketine akın etti. Kapıdaki elektronik çan hiç durmadan çalıyordu. Bir tek Lemuel orada değildi. Fiji'den çıktıktan sonra karanlığa karışmıştı. Shawn, kasanın arkasındaki rafları düzenliyordu. Creek, kadınlar tuvaletini temizlemekle meşguldü. Aralık bıraktığı kapıdan çamaşır suyu kokusu geliyordu. Connor yerdeki çamurlu ayak izlerini siliyordu.

"Merhaba çocuklar," dedi Shawn şaşkınlıkla hepsini süzerek. "Neler oluyor?"

Creek plastik eldivenlerini çıkarıp onlara yaklaştı.

Connor işten kaytarabileceği bir fırsat çıktığına sevinmiş gibiydi. "Yoksa Cadı Bayramı süslemelerini mi asacaksın Fiji? Gece daha eğlenceli olacak. Koşup Reed'leri çağırayım mı?"

"Hayır," dedi Fiji.

"Eee, neden geldiniz öyleyse?" Tek tek herkesin yüzüne baktı ama kayıtsız gülümsemesinin altında, aslında neler olduğunu bildiğine dair tuhaf bir ifade vardı.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Şerif biraz önce bize Aubrey'nin bir kamyonetin çarpması sonucu öldüğünü söyledi," dedi Fiji. Sesi sakin olmasına rağmen, her bir kelimesi Lovell'lara atılan bir taştı âdeta.

"Sakın hâlâ Bobo'yu suçladıklarını söylemeyin," dedi Shawn, içten bir endişeyle.

"Hayır." Fiji derin bir nefes aldı. "Bence olay şöyle oldu. O kamyonet Aubrey'ye bilerek vurdu. Ve kamyoneti kullanan kişi, cesedi Roca Fria'ya attı. Ya da belki kamyonet onu açık arazide kovaladı ve ona tam tepede çarptı."

"Çocukların önünde daha fazla konuşmasak?" dedi Shawn.

"Aksine," dedi Fiji, "onların burada olmaları şart."

Shawn tezgâhın arkasından çıkıp genç kadının tam karşısına dikildi. "Ne demeye çalışıyorsun?" Ama sesinde ve duruşunda, acınası bir farkındalık vardı.

"Aubrey, çocukların Creek'in köpeğini hayvan mezarlığına götürdüğü gün ortadan kayboldu."

"Eee?"

"Köpeği oraya nasıl götürdüler?"

"Kamyoneti..." Shawn'un suratı birden donup kaldı. Manfred adamın güçlükle yutkunduğunu gördü. "... aldılar," diye bitirdi cümlesini zoraki. "Ben dükkânı bırakamadım. Kamyoneti Connor kullandı. Köpeği muşambaya sarıp arkaya koyduk."

"Ya sonra?"

"Creek yalnız döndü. Morali bozuktu. Biraz yürüdüğünü söyledi. Köpeği biz almamıştık. Kendi gelip kapılanmıştı. Cins filan değildi ama pek sevimliydi. İlk kez bir köpeğimiz olmuştu."

BELONGS TO KÂHİN TEAM

"Madem Creek köpeklere meraklı, neden daha önce bir tane almadınız?" diye sordu Fiji.

"Çünkü…" Shawn daha fazla devam edemedi.

"Connor yüzünden," dedi Creek.

Kardeşinin adını, göle fırlattığı bir taş gibi söylemişti. Ve o adın etkisi, tıpkı gölün yüzeyinde beliren hareler gibi dükkâna yayıldı. Connor hâlâ elinde süpürgeyle sırıtıyordu. Zamanda öylece donup kalmış ve başka ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu.

"Çünkü bu onun masum bir canı ilk alışı değildi, değil mi?" dedi Fiji. "Buraya bu yüzden taşındınız. Oğlunun tehlikeli olduğunu biliyordun Shawn. Çocuklarını dışarı çıkarmaman, kimsenin fotoğraflarınızı çekmesini istememen, hepsi bu yüzdendi. Ama Connor'ı Davy'deki okula vermek zorunda kaldın. Onu evde eğitme imkânın yoktu. Geri kalan bütün vaktini de burada geçirdiği için, kimseye zarar veremeyeceğini sandın."

"Söz vermişti," dedi Shawn. Omuzları düşmüştü. "*Söz vermişti.* Onu terapiye götürüyorum. Biz…" Oğluna baktı. "Connor?"

Creek'in dudakları hafifçe aralanmıştı. Gözleri, dökemediği gözyaşlarıyla parlıyordu. O kadar genç ve masumdu ki. Ama Manfred hiçbir hayat tecrübesinin insanı bu ana hazırlayamayacağını düşündü. Creek, kardeşine döndü. "Köpeğimi sen mi öldürdün?"

Connor'ın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. En kötüsü de buydu zaten. Yaptığından en ufak bir pişmanlık bile duymuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni yakaladınız," dedi. "Creek, özür dilerim ama gerçekten çok uzun zaman oldu." İlk kez utançla başını eğdi. "Sadece bir sokak köpeğiydi. Onlardan bir sürü var. Çok istiyorsan, bir tane daha bulabiliriz."

"Söz vermiştin," dedi Creek, babasının sözlerini tekrarlayarak. Şimdi, olduğundan on yaş daha yaşlı görünüyordu.

"Biliyorum ama bu öyle güçlü bir his ki. Bir kere geldi mi, birine bir şey yapmam gerek. Bir insandansa, bir köpek öldürmek daha iyi değil mi?" Böyle diyordu ama Fiji çocuğun hissetmeden konuştuğunun farkındaydı. Sadece normal insan tepkileri göstermeye çalışıyordu.

"Ama sen bir insan da öldürdün," dedi Bobo ve derin bir sessizlik oldu.

Connor birden arka kapıya doğru koştu ama Lemuel onu tam da orada bekliyordu.

Ve Lemuel'ın elinden kaçmak imkânsızdı.

Connor sonunda her şeyi anlatmak zorunda kaldı.

O gün, sokaklar her zamanki gibi ıssızdı. Connor, Fiji'yi Davy'ye giderken görmüştü. Ama Fiji onu fark etmemişti.

"Doğru, fark etmedim," dedi Fiji. "Ne düşünüyordum, bilmiyorum. Eski kamyoneti görmeye o kadar alışkındım ki düşünmedim bile."

"Ama Aubrey'yi o gün gördüğünü söylemişsin," dedi Bobo. "Şerif öyle dedi."

"Yalan söylediğimi sanıyordum ama demek ki gerçekten görmüşüm."

Connor, Fiji'nin, hikâyesine karışmasına bozulmuştu. Devam etmek için sabırsızlanıyordu. "Yanında durup gideceği

BELONGS TO KANTOS TEAM

yere bırakabileceğimi söyledim. Güldü ve benim kadar tatlı bir çocuğu reddedeceği için üzgün olduğunu söyledi. Nehre kadar yürümek istiyordu. Eve döndüğünde Bobo'yu şaşırtmayı planlıyordu. Hatta oraya kadar yürüdüğünü kanıtlamak için bir ağaca eşarbını bağlayacaktı."

Bobo'nun başı, göğsüne düştü. Yüzü acıyla çarpılmıştı. Gözyaşlarını güçlükle tutuşunu izlemek, insana acı veriyordu.

O sırada, Joe'yla Chuy içeri girip kapının iki yanında durdu. Kimse onlara bir açıklama yapmadı. Elektrikli çanın sesi, gergin havada bir süre yankılandı.

"Devam et," dedi Fiji.

"Aubrey benimle hep flört ederdi. *Senin kadar tatlı bir çocuğu reddetmek istemezdim.* Bana hep böyle şeyler söylerdi." Connor, Aubrey'nin ağzından konuşurken onun sesini taklit etmişti. "Bobo, bir şeyi bilmeni isterim ki onunla o şekilde ilgilenmiyordum." Bobo cevap vermedi. "Ben seks için kadın öldüren biri değilim. Ama sanki ilgimi çekmeye çalışıyordu. Anlamazdan gelmeye çalıştım ama bana ne dedi, biliyor musun? *Sakın peşime düşme*, dedi. Sesini duysaydın, anlardın. Aslında, *peşime düş,* demeye çalışıyordu. Ben de onu izledim."

Anlaşılan, Aubrey'nin patolojik ilgi çekme ihtiyacı, başka bir patolojik durumla çakışmıştı.

"Yoldan çıkıp nehre doğru yürüdü. Beni fark edince, arkasına bakıp güldü. O zaman, biraz kızdım ve gaza bastım. Koşmaya başladı." Connor gülümsedi. "Artık gülmüyordu."

Durup onlara sırıttı.

"Sen de ona kamyonetle çarptın?" dedi Shawn. Hâlâ içinde ufacık bir umut kırıntısı var gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Köpekten daha çok ses çıkardı. Hatta havaya fırladı."

Fiji, Bobo'nun bunları duymasına katlanamıyordu. Ama Bobo kıpırdamıyordu ve ona gitmesini söyleyemezdi.

"Tepedeydik," diye anlatmaya devam etti Connor. "Ona çarpınca aşağı uçtu. İnip baktım."

"Ne hâlde olduğunu görmek mi istedin?" Fiji bu sözleri güçlükle söylemişti.

"Evet. Çünkü o anı bilirsiniz. En önemlisi odur. Ama ölmemişti."

Fiji'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Ve sen onu öldürdün."

"Yılanlara karşı arabada eski bir şömine maşası bulunduruyoruz. Bayan Ames'te kullandığım o değildi ama," diye ekledi çabucak.

Kimse konuşmuyordu.

"Göğüs kafesi kırıldı. Sopayla aralarında bir delik açtım." Connor tüm bu korkunç detaylara girdikçe kendinden geçiyordu. "Tıpkı silahla vurulmuş gibi oldu."

"Sonra da Bobo'nun tabancasını çaldın," dedi Fiji.

"Bobo onu kamyonetinde unutmuştu. Kapıları da kilitlememişti. Ama bunu daha sonra yaptım."

Creek dayanamayarak yere çöktü.

"O gün kamyoneti güzelce yıkadım," dedi Connor.

"Daha önce öldürdüğü kimdi? Bayan Ames?" diye sordu Fiji, Shawn'a. Shawn cevap vermedi. Gözlerini, oğlunun delice bir zalimlikle ışıldayan yüzüne dikmişti.

Onun yerine Creek yanıtladı. "Komşumuzdu. Üç yıl önceydi. Annem yeni ölmüştü. Connor kimseyle konuşmuyor-

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

du. Onun için endişeleniyorduk. Bir gün babam arka bahçedeki kuru yaprakları temizlerken, Bayan Ames yine bir tencere yemekle geldi. Connor onun babamla evlenmeyi kafaya koyduğunu düşünmüş. Annemizin yerine geçeceğini sanmış. Ona şömine maşasıyla vurdu. Kafatası çok inceydi herhâlde. Hemen öldü."

Fiji, *biliyordum*, diye düşündü, *ince kafatası başa bela*. Connor'ın maşa merakı, geçmişe dayanıyordu demek ki.

"Siz de cinayeti örtbas ettiniz, öyle mi?" dedi Bobo öfkeyle.

"Hayır, polisi aradık!" dedi Creek. O da biraz öfkelenmişti. "Connor, yaşı küçük olduğu için mahkemeye çıkarılmadı. Heyet kararıyla, psikolojik tedavi görmesi kararlaştırıldı. Zaten doğuştan bir hastalığı varmış. Annemin ölümünün bunu tetiklediğini söylediler. Onu, benzer durumdaki çocukların kaldığı bir merkeze yatırdık. Tedavi gördü. Çok denedik. Çok uğraştık. Neler çektiğimizi bilmiyorsunuz."

"Tam iyileşti diyorduk ki bir kedi öldürdü," dedi Shawn. "Gözlerimizle görmedik ama kediyi bulunca onun yaptığını hemen anladık. Oradan taşınmaya karar verdim. Issız bir yerde yaşarsa sakinleşeceğini düşündüm. Hem kimse geçmişi bilmeyecekti. Oğluma düzelmesi için bir şans tanımak istedim."

"Ama bak, ne oldu?" diye bağırdı Creek. "Buraya geldik. Ne bir ailemiz ne bir arkadaşımız ne de paramız var. Hepsini Connor için yaptık. Üniversiteye gidecektim ama birdenbire bütün belgelerim kayboldu." Yumruklarını sıkmıştı.

"Belgeleri ben yırttım," dedi Connor. "Posta kutusundan alıp yırttım."

"Ne?" Creek ona hayretle baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babası da şok içindeydi. "Connor… Neden? Ablanın üniversiteye gitmesini neden istemedin?"

"Yalnız kalacaktım. Bütün işleri bana yaptıracaktın. Ne bakıyorsun? Doğru değil mi?"

Dükkâna hayret dolu bir sessizlik çöktü. Connor canı sıkılmış gibi, huzursuzca kıpırdanıp duruyordu. Lemuel bir ara onu bırakmış ama şimdi çocuğa yine yaklaşmıştı.

"Ne yapacağız?" diye söylendi Shawn. Fiji, ona tokat atmak mı, yoksa sarılmak mı istiyordu, bilmiyordu. Shawn gözlerini onlara dikmişti. "Ne yapacaksınız?"

Fiji ne diyebilirdi ki?

Birden Olivia, "Tek çözüm, ölmesi," dedi.

Başka bir öneride bulunan olmadı.

"Ben buyum," dedi Connor sırıtarak. "Ama bana bir şey yapamazsınız. Ben daha çocuğum."

"Ortalıkta bir sürü çocuk var," dedi Lemuel. "Ablanın köpeği için de aynısını dememiş miydin?"

"Lem amca, lütfen," diye yalvardı Creek. Ama ondan ne istediğini, belki kendi bile bilmiyordu.

"Lütfen oğlumu öldürmeyin," dedi Shawn. "Çok şey yaşadık. Ona çok emek verdik."

"Bundan sonra ne değişeceğini sanıyorsun?" dedi Olivia. "Sizin ve başkalarının hayatlarını mahvetmeye devam edecek. Nereye giderseniz gidin, aynısı olacak."

"Öldürmenin tadını bir kere aldı," diye mırıldandı Fiji.

Connor hayatı için yalvarmadı ya da kendini bağışlatmaya çalışmadı. Sadece bekledi. Kendisinin olmadığı bir dünya düşünemiyor gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen ne diyorsun Bobo?" diye sordu Olivia. "Creek köpeğini kaybetti ama sen sevgilini kaybettin."

"Keşke yaptığının ne demek olduğunu anlayabilseydi," dedi Bobo. "Keşke tedavi edilebilseydi. Ama bu hâliyle nasıl yaşar?" Çocuğa baktı. Connor, öfkeliden çok şaşkın görünüyordu. "Yaşadığı sürece insanları öldürecek. Creek ve Shawn'un onsuz daha mutlu olacaklarından eminim."

"Ama o benim oğlum," dedi Shawn. "Onu kaybetmeye dayanamam."

"Yeniden öldürmeyeceğini garanti edebilir misin?" dedi Olivia.

"Hayır," diye mırıldandı Creek.

"Hastalığının bir tedavisi var mı? İyileşmesi için yapılacak herhangi bir şey?" diye sordu Fiji.

"Hayır," dedi Creek yine.

"Yaşamasına izin verirsek, başkalarını ölüme mahkûm ederiz," dedi Olivia.

"İnsan anne baba olunca mantıklı düşünemiyor," dedi Joe. İlk kez lafa karışıyordu. "Olivia haklı Shawn. Connor yine öldürecek. Arkasında felaketler, yıkımlar bırakacak." Bir hüküm vermekten çok, ona geleceği göstermek ister gibiydi.

"Ama oğlumu öldürmenize razı gelemem," dedi Shawn. Sesi titriyordu. "Ne dememi bekliyorsunuz? Onu bir köpek gibi uyutun dememi mi?"

"Bunu söylemen tuhaf," dedi Lemuel ve insan gözünün takip edemeyeceği bir hızda, Connor'ın boynunu kırıverdi.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

36

Fiji, Manfred ve Bobo eve birlikte döndü. Bobo'yla Manfred, Fiji'nin koluna girmişti. Fiji ağlamıyordu ama belli ki şoktaydı.

"Adalet yerini buldu mu yani?" diye sordu. Cevabı gerçekten bilmek istiyor gibiydi.

"Shawn ona ikinci bir şans tanımış," dedi Bobo. "O Aubrey'ye bunu bile vermedi."

"İyi de… Barbarlardan ne farkımız kaldı? Başka bir yol bulsak olmaz mıydı?" Manfred, Connor'ın boynunun kırılışını aklından çıkaramıyordu.

"Barbarlar mı?" Fiji güldü. O hafif ses, soğuk gece havasında asılı kaldı. Kış gelmiş gibiydi. Manfred titredi. Hiçbirinin üzerinde kalın bir şeyler yoktu. "Öyleyiz galiba," dedi Fiji. "Ama evet, adalet yerini buldu. Connor'ın hastalığının tedavisi yoktu."

"Bunu bilemezsiniz," dedi Manfred ama Bobo, onun sözünü kesti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sakın onu korumaya kalkışma. Hele benim yanımda."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Manfred. Neyse ki Bobo'nun dükkânının önüne gelmişlerdi. "Ben Fiji'yi eve bırakayım. Sen yalnız idare edebilecek misin?"

"Evet," dedi Bobo. "Teşekkürler Manfred." Kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. "Aramıza yeni katılan biri olarak, tüm bunları kavramakta güçlük çektiğini biliyorum."

"Haklısın, öyle ama şimdi konuşmayalım. Görüşürüz Bobo." Manfred elini Fiji'nin sırtına koydu ve karşıdan karşıya geçmeden önce, her zamanki gibi sağa sola baktı. "Bunu neden yapıyorum ki?" dedi.

"Çünkü bakmadığında, bir kamyonetin altında kalabilirsin." Fiji böyle der demez, gözle görülür bir şekilde titredi.

"Bu gece gördüklerim hakkında ne düşüneceğimi bile bilmiyorum Fiji," dedi Manfred.

"En iyisi, bugünü hiç düşünmemeye çalışmak. Her şey yoluna girdi ya, gerisi boş."

"Şerif ne olacak? Sence Connor'ın geçmişini biliyor mu?"

"Sanmam. Connor, Bayan Ames'i öldürdüğünde daha küçükmüş. Sabıka kaydı olmadığına göre nasıl öğrenecek ki?"

"Ama eğer Connor'la ilgili bir ipucuna ulaşırsa ve onun öldüğünü öğrenirse, şüphelenmez mi?"

"Öldüğünü bilmeyecek ki."

"Neden?"

"Babası, Creek'in hatırına susacak da ondan. Kızın yüzünü görmedin mi? Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Tabii ki acı çekecek ama kardeşi, zavallının hayatını mahvetmiş. Onsuz daha iyi olacaktır."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Şerif, Connor'ın nerede olduğunu sormayacak mı?"

"Onun yaşındaki çocukların evden kaçması şaşırtıcı bir durum değil ki. Hem belki Connor kaçarken bir itiraf notu bırakır."

"Lovell'lara yardım etmemiz gerekmez miydi? Şeyle ilgili..." Cesedi kastediyordu.

"Joe'yla Chuy kaldılar ya? Bizim yardımımıza ihtiyaçları olur mu sanıyorsun?"

Fiji'nin sokak kapısına gelmişlerdi. Bay Yılışık oradaydı. Kafasını kaldırıp Fiji'ye baktı. "Beni çok beklettin."

"Arka taraftaki kedi kapısından girebilirdin. Connor öldü. O yüzden geciktim."

"İyi olmuş," dedi Bay Yılışık. "Ondan kaçmaktan artık bıkmıştım."

"Seni kovalıyor muydu?"

"Evet. O çocuk, öldürmeyi seviyordu." Fiji kapıyı açınca kedi içeri daldı.

"Keşke bunu bana daha önce söyleseydin," diye söylendi Fiji, kapıyı arkasından kaparken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

37

Manfred doğru kendi evine gitti (karşıdan karşıya geçerken yine sağa sola baktı). Kombiyi yaktığında ev hemen ısındı. Sıcak iyi gelmişti doğrusu. Yatak odasına gidip büyükannesinin yün battaniyesine sarındı. Sonra mutfağa gitti. Doğrusu bu şartlar altında acıkabileceğini hiç düşünmemişti ama karnı zil çalıyordu.

Televizyonu açarken, kendini duyarsızın teki gibi hissetti. Benzincide olanları düşünmek bile istemiyordu. Creek'le babası, sanki yeterince acı çekmemişler gibi yine korkunç bir sınav veriyorlardı. Connor'ın cesedini ne yapacaklardı?

Manfred aklındakileri kovup reçelli, fıstık ezmeli sandviçine odaklanmaya çalıştı ama Lovell'lar gözünün önünden gitmiyordu. *En azından, Connor'ın onları hapsettiği hayattan kurtulacaklar*, diye düşündü. Sonra televizyon seyretmeyi planladığını hatırlayıp dikkatini *The Big Bang Theory*'nin bir tekrar bölümüne verdi. Manfred ilk kez, Sheldon'ın narsistliğini, eğlenceli değil, canavarca buldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dizi bitince kanepeye uzanıp uyuklamaya başladı. Sonradan bunun bir hayal mi, yoksa rüya mı olduğunu bilemedi ama Creek kapısına gelip artık babasına dayanamadığını söylüyordu. Onu içeri alıp sevgilisi olmasını istiyordu. Kardeşi idam edilirken eli kolu bağlı durduğu için onu affediyordu. Manfred sıçrayarak uyanıp ayaklarını sürüye sürüye yatağına gittiğinde, vakit gece yarısını geçiyordu.

Ertesi gün, Creek'le babasının, o saatlerde bütün eşyalarını eski kamyonete yükleyip kasabadan ayrıldığını öğrendi.

Gittiklerini ona haber veren, Şerif Smith'ti. Shawn Lovell, şerife bir mektup bırakmıştı. Gece bir ara Shawn, üzerinde *Arthur Smith* yazan zarfı, Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'ın önündeki posta kutusuna atmıştı. Chuy bir saat kadar önce mektubu Smith'e teslim etmişti.

"Ne demiş, biliyor musunuz?" dedi Smith, Manfred'e. Manfred çalışma masasının iskemlesine oturmuş, rahat görünmeye çalışıyordu.

"Aubrey Hamilton Lowry'yi, oğlunun öldürdüğünü öğrenmiş. Connor'ın korkunç bir geçmişi ve ruhsal sorunları varmış. Benden, Connor evden kaçtıktan sonra gittikleri için, onları suçlamamamı istemiş."

"Ne?" diye bağırdı Manfred hayretle. Baba kızın kasabadan ayrıldığı haberi onu şok etmişti. Bozuntuya vermemeye çalıştı. "Connor kaçmış mı? Bakın, bunu hiç beklemezdim."

Smith gür, sarı kaşlarını kaldırdı. "Kızının yaşananlardan etkilenmemesi için böyle bir yol seçmiş. Connor'ın itirafı onları şok etmiş. Çocuk bir not bırakmış. Pişmanmış ve Aubrey'yi seven insanların arasında yaşamaya daha fazla dayanamamış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Manfred'e kalırsa, mezardan yazılabilecek daha düzgün bir mektup olamazdı. "Notu Connor'ın yazdığından emin misiniz?" diye sordu. Şerifin şüpheleneceğini tahmin ediyordu.

"El yazısı uzmanları nottaki yazıyı çocuğunkiyle karşılaştırıyor ama bugünlerde ödevler bile bilgisayar üzerinden yapılıyor." Smith omzunu silkti. "Artık elimizde olayın bütün karanlık noktalarını aydınlatan bir itirafname var. Çocuğun daha önce öldürdüğünü de biliyoruz. Eskiden yaşadıkları şehirde görev yapan bir dedektifle konuştum. Olayı gayet net hatırladı."

"Onu arayacak mısınız? Ya da onları?" diye sordu Manfred, ifadesiz bir suratla.

"Connor'ı, evet. Ciddi bir psikolojik yardım almazsa başkalarına zarar vermeye devam edecektir. Shawn ve Creek Lovell'a gelince, açıkçası, onlar önceliğimiz değil. Yakalamamız gereken daha bir sürü suçlu var."

Şerif gitmek için ayağa kalktı. "Bundan sonra Geceyarısı'na sık sık uğrayabileceğimi sanmam," dedi. "Aubrey kaybolmadan önce, buraya neredeyse hiç gelmiyordum."

"Umarım bir daha iş için gelmek zorunda kalmazsınız."

"Yanlış anlamazsanız, bir şey söylemek istiyorum. Hiç iyi görünmüyorsunuz. Hasta mısınız?"

"Ah, dün gece iyi uyuyamadım. Hep kâbus gördüm."

"Bugün konuştuğum herkes aynısını söyledi," dedi Smith. "Galiba bütün kasaba salgın bir hastalığa yakalandınız."

"Belki de mevsim dönümü olduğu içindir," dedi Manfred, dalgın bir yüzle. Gözleri ekrana takılmıştı. SandyStar521, geleceğini öğrenmek için bekliyordu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Smith mesajı almıştı. "Ben artık gideyim," dedi. "Siz de işinize bakın." Kapıya doğru yürürken belini ovuşturdu. Kendisi de yaklaşan kıştan etkilenmiş gibiydi. Şerif birden gülümsedi. "Misafiriniz var." Bay Yılışık, pencerelerden birinin dar pervazından içeri bakıyordu.

"Belki sizinle konuşmak istiyordur," dedi Manfred.

Şerif ona tuhaf tuhaf bakınca, Manfred hiç de şaka yapar mış gibi görünmediğini fark etti. Smith kapıyı açtığında, Bay Yılışık pervazdan şerifin tam önüne atladı. Kuyruğunu patilerine dolayıp iri, altın rengi gözlerini adama dikti.

"Ne istiyorsun kedicik?" diye sordu Smith gülerek.

Manfred nefesini tuttu. Ama Bay Yılışık adama yüksek sesle cevap vermedi. Manfred hayal kırıklığına uğramıştı. Adamın suratının alacağı şekli görmek isterdi doğrusu.

Bay Yılışık konuşmak yerine, dönüp Fiji'nin evine doğru yürümeye başladı. İki adım sonra durdu ve omzunun üzerinden Smith'e baktı. Manfred bu davetin onu kapsayıp kapsamadığını bilmediği için bekledi. Bay Yılışık ona bakarak, *gel,* dercesine hafifçe kafasını eğdi.

Hep birlikte Fiji'nin ön verandasına gittiklerinde, Manfred kapının yanındaki rengârenk çiçeklerin yerini, büyük bir ustalıkla oyulmuş, korkunç suratlı bal kabaklarının aldığını gördü. Fiji bir de ilan asmıştı: BAL KABAĞI OYMA DERSİ VERİLİR. ÜCRET 25$. (BAL KABAĞI VE OYMA BIÇAĞI DAHİL.)

Fiji çalışarak mutsuzluğunu gidermeye çalışıyordu.

Dükkâna girdiklerinde Fiji'nin iki koltukla ortadaki sehpayı, evin arkasında bir yere kaldırdığını gördüler. Onların

yerine dört tane küçük masa ve katlanır iskemleler yerleştirmişti. Masalara portakal rengi muşambalar seriliydi ve hepsinde önlüklerle oyma bıçakları vardı. Cam dolap kırıldığı için, dükkânda epey yer açılmıştı.

"On beş dakika sonra ders başlayacak," dedi. "Yoksa size çay ya da soğuk bir şeyler ikram ederdim."

"Önemli değil. Benim de Davy'ye dönmem lazım zaten," dedi Smith. "Size birkaç şey söyleyip gideceğim." Smith, Manfred'e söylediklerini tekrarladı.

"Ah, Manfred, çok üzüldüm," dedi Fiji.

Manfred omzunu silkti. "Burada kalamazlardı."

"Manfred'e neden üzüldüğünüzü anlayamadım," dedi Smith.

"Shawn'un yakın arkadaşıydı da ondan," diye yanıtladı Fiji, tek bir an bile duraksamadan.

"İkimiz de balık tutmaya meraklıydık," dedi Manfred.

"Ya?" Smith, Manfred'in bir kancaya solucan bile takamayacağını düşünüyor gibiydi.

"Evet. Büyükannemle sık sık balığa çıkardık," dedi Manfred. "Suyu severdi. Zihnini boşaltmasına yardımcı olduğunu söylerdi. Tabii balıkları da yerdik. Fazla paramız yoktu. Siz boş vakitlerinizde ne yaparsınız Şerif Smith?" Sırf meraktan sormuştu bunu.

"Ben de çocukken balığa çıkmayı severdim," dedi Smith. "Polis olduktan sonra çok çalışmaya başladım. Ama faili meçhullere meraklıyım. Eskiden, ayda bir toplanıp eski ünlü davaları konuştuğumuz bir grubum vardı. Oldukça rahatlatıcıydı. Şimdi yapboz yapıyorum." Birden duraksadı ve yine

BELONGS TO KÂHYA TEAM

o ciddi, şüpheci kanun adamına dönüştü. "Bayan Fiji, bana Eggleston'larla ilgili söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Fiji'nin gözleri hayretle irileşti. "Ne diyebilirim ki?"

"Aynı gün nezle olmaları hâlâ ilgimi çekiyor. Ve tabii bir de sizin adınızdan bahsetmeleri."

"Benden mi bahsettiler? Ne tuhaf. Bay Eggleston ve eşiyle tanışmadım bile. Price'ı da bir tek zavallı Aubrey'nin cenazesinde, motosikletiyle gördüm."

"Pekâlâ, sırf meraktan soruyorum, o gece neredeydiniz? Sağanak yağdığı gece?"

"Öyle bir havada dışarı çıkmak için aptal olmak lazım."

Smith kadını şüpheyle süzdü. Hiç de ikna olmuşa benzemiyordu. "Eggleston'la arkadaşları, cenazeyi birbirine katmış. Dün Price, Bay ve Bayan Hamilton'a özür ziyaretine gitmiş. Aubrey'yi analım derken her şeyi berbat ettiklerini söylemiş."

"Eh, doğrusunu yapmış."

"Ben gideyim. Seni gördüğüme sevindim Fiji."

"Ben de şerif."

Smith, dışarı adımını atar atmaz şapkasını taktı. Kapı arkasından kapandığında Manfred, "Adam giderayak samimiyeti kurdu," dedi. "Keşke sen de ona Arthur deseydin."

"Bugün sevecen bir modda değilim. Bal kabaklarını taşımama yardım eder misin?"

"Tabii." Manfred uzun uzun gerindi. Bilgisayar başında çok zaman geçiriyordu.

"Creek'in gittiğine üzülüyorum," dedi Fiji, işlerini bitirdiklerinde. İkisi de sıkıntıyla iç çekti. O sırada, Fiji'nin evinin önüne bir araba yanaştı. "İşte, ilk öğrencim de geldi."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Creek'e ben de üzüldüm ama böylesi onun için daha iyi," dedi Manfred. "Connor nerede?"

"Bobo'yu dövmeye gelen iki adamın yanında olmalı," diye mırıldandı Fiji.

"Yani?"

"Ben bir tahminde bulunabiliyorsam, sen de bulunabilirsin," dedi Fiji ve öğrencisini karşılamaya koştu.

Ertesi hafta, her şey normale dönmeye başladığında ve gazeteler ön sayfaya Connor'ın vesikalık resmini basmaktan vazgeçtiğinde (itirafı göz önünde bulundurularak, bölge savcısı bir yetişkin gibi yargılanmasına karar vermişti), Manfred'e bir telefon geldi. Numarayı tanımıyordu ama sıkça böyle telefonlar aldığı için, hiçbir beklentisi olmadan açtı.

"Kim olduğumu anladın mı?" diye sordu bir ses.

"Evet," dedi Manfred, en az onun kadar temkinli. Creek'ti.

"Kuzeye taşındık. İyiyiz ama hava buz. Alışmak zor olacak."

"Gerçekten iyi misiniz?" Manfred başka ne soracağını bilememişti.

"Ne kadar olabilirsek. Babam iş buldu. Ben de öyle. Madonna'nın orada yaptığına benziyor."

Bir nevi garsonluktu yani.

"Sana iyi davranıyorlar mı?"

"İdare eder. Seni özledim."

"Ben de."

"Yine aramaya çalışırım."

"Tamam, sevinirim."

"Sesini duymak iyi geldi. Merak etme, cidden iyiyim. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Telefonu kapadıklarında, Manfred bu sesi bir daha hiç duymayacağını düşündü. Kızın yürürken saçlarının sallanışını hatırladı. Pürüzsüz tenini. Creek'in telefonunu komşularıyla paylaşabilir miydi, bilmiyordu. Belki de kendine saklamalıydı, çünkü bu özel bir şeydi.

Birden kendini boşlukta hisseden Manfred annesini aradı.

Kadın ondan haber aldığına sevinmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

38

Çocuklar Geceyarısı'na şeker toplamaya gelmediler. Fazla ıssız ve ürkütücüydü. Ama Davy'de, nispeten daha cesur çocukları Cadı'nın Evi'ne götürmek, artık bir gelenek hâline gelmişti. Gelenek Mildred Loeffler'ın zamanında başlamış ve Fiji de seve seve devam ettirmişti. Manfred'le Geceyarısı'nın diğer sakinleri, iki gün boyunca Fiji'nin evinde ve bahçesinde çalıştı. Bay Yılışık hiç memnun değildi tabii. Sarman, Fiji'nin bütün vaktini onu sevmekle, tüylerini taramakla ve ona güzel yemekler yedirmekle geçirmesini istiyordu.

Fiji birkaç komşusuna baskı yaparak Cadılar Bayramı ruhunu daha da ileri bir seviyeye taşımıştı. Joe'yla Chuy gümüş rengi tulumlar ve büyük beyaz kanatlarla, iki melek gibi veranda basamaklarının iki yanında duracaklardı. İkisi de Joe'da Chuy'yden daha doğal duran, uzun, sarı peruklar takmıştı.

Boğuk ve etkileyici seslerle ve sırayla, çocuklara, "İçeri buyurun," diyorlardı. Melek yerine şeytan kostümü giyseydiler, tek bir çocuk bile onlardan şeker istemeye cesaret edemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji bahçedeki bütün çalılıklara sahte örümcek ağları dolayıp ortalarına büyük, oyuncak örümcekler yerleştirmişti. Birkaç sihirle gözlerini canlı gibi göstermeyi de ihmal etmemişti. Kocaman bir ateşin üzerinde kaynayan bir kazan da vardı. Fiji bunu da sihir gücüyle kontrol altında tutuyordu. Aileler ateşin pillerle yandığını sanıyordu ama çocuklar gerçeği hissedebiliyordu.

Bir oğlan, Morticia Addams gibi giyinip bir cadı şapkası takan Fiji'ye, bir gün kötü çocukların evini yumurta yağmuruna tutmasından korkup korkmadığını sordu. Annesiyle babası, oğullarının zekâsıyla gurur duyarak gülümsediler. Fiji eğildi ve çocuğun gözlerine baktı. "Kimsenin bana böyle bir şey yapacağını sanmıyorum," dedi usulca. "Sen?"

Çocuk bir dakika kadar korkudan felç olduktan sonra, "Ben de," dedi.

Fiji gülümseyerek doğruldu. Çocuğun annesiyle babası yine gururla sırıttılar ama küçük oğlan, bunu daima bir farkındalık anı olarak hatırlayacaktı. Herkesin onu ailesi kadar tatlı bulmayacağını kavradığı ilk an olarak.

Etkinliğe Manfred de davetliydi. Siyah kotu ve siyah ipekten boğazlı bluzuyla, müthiş bir şeytan olmuştu. Keçi sakal bırakıp siyaha boyamış ve gözüne gotik bir makyaj yapmıştı. Yüzüne kadar çektiği siyah kapüşonuyla, gizemli ve ürkütücü bir havası vardı. Daha da etkileyici olabilirdi ama Fiji'nin kostümcüde, kiralaması için tutturduğu dapdar kostümü giymeyi kesinlikle reddetmişti. "Gollum'a benzerim," demişti.

Fiji, "O kadar da zayıf değilsin," diye ikna etmeye çalışmıştı onu ama Manfred kararından caymamıştı. Fiji, pedere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de bir rol oynaması için ısrar etmişti. Fakat peder, o geceyi şapelde ölülerin ruhları için dua ederek geçireceğini söylemişti. Pederin aksine Bobo, ilk kez etkinliğe katılmayı kabul etmişti.

Bobo, insanların görüp görebileceği en yakışıklı Perseus olmuştu. Elinde, gerçeğinden ayırt edilemeyecek bir Gorgon kafası vardı. Toga ve sandaletler giymişti. Diğer elinde, emanetçiden getirdiği parlak bir kılıç tutuyordu.

"Kavisli olmalıydı," demişti Fiji. "Sandaletlerin de kanatlı olmalıydı."

"Ne yapayım? Kimse kanatlı sandalet rehin bırakmamış," demişti Bobo.

Bobo iyi bir aktör değildi. Çocuklar ondan gerçekten korkunca üzüldü ama yılanlarla kaplı kafayı kaldırarak, "Şeytan Medusa'nın kafasına bakın!" demesi, küçük çaplı bir olay oldu. Çocuklardan sinirleri sağlam olanlar, mide bulandıracak kadar kaygan kafaya dokunmak istedi. Fiji ne zaman fırsat bulsa, yılanlardan birini hafifçe kıpırdatıyordu.

Fiji'nin açık ev etkinliğinin ikinci saati de sona ererken, Davy'den bir anne, "Ay, o kediyi nasıl konuşturuyorsunuz öyle?" diye sordu.

Fiji gülmemek için kendini zor kontrol etti. "Gerçekçi görünmüş mü?"

"Ah, bayıldım. Bana, *bir daha kuyruğuma basarsan, seni uykunda boğarım*, dedi."

"Birkaç pil ve bir CD işimi görüyor," dedi Fiji. "Kediler konuşsa tam da bunu söyler, öyle değil mi?"

İki kadın güldü. Anne gittikten sonra Fiji, Bay Yılışık'a sert bir bakış fırlattı. Sarman oralı bile olmadı.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Saat dokuzda, Fiji verandaya çıktı. Evde kimse kalmamıştı ama bahçede birkaç kişi hâlâ süslemeleri inceliyordu. Fiji dramatik bir tavır takındı ve Manfred müzikçaların düğmesine bastı. Bir giriş müziği duyuldu. Fiji herkesin dikkatini çektiğinde, "Bu yılki Cadı Evi etkinliğimiz sona ermiştir!" dedi ve ellerini abartılı hareketlerle savurdu. Örümcek ağlarının dalgalanması durdu, örümcekler gözlerini kapadı. Kapıdaki iki melek reverans yapıp eve girdi. Fiji de yerlere kadar eğildi ve "İyi geceler, seneye görüşürüz," dedi.

Fiji ön bahçedeki bütün ışıkları söndürecek kadar kaba değildi ama kapısını kilitleyip bütün perdeleri çekti. Sonra uzun topuklu botlarını çıkarıp kendini sallanan koltuğa attı ve rahat bir nefes aldı.

"Tebrikler, harikaydın," dedi Manfred, kapüşonunu kafasından çıkararak.

"Hepinize teşekkürler. Dolapta bir sürü bira var. Şuradaki tepsilerde de kanepeler olacaktı. Ben kalkamıyorum. Ayaklarım şişmiş."

Az sonra bütün yiyecekler Fiji'nin derste kullandığı küçük masalardan birine yerleştirilmiş, herkes içeceğini almıştı. Chuy'yle Joe, gümüş tulumlarından kurtuldukları için memnundu.

O kanatlar ağır olmalı, diye düşündü Manfred. Tulumları Fiji'nin depo olarak kullandığı misafir odasında görmüştü ama kanatlar ortada yoktu. Bobo, Fiji'nin yatak odasında tuniğiyle sandaletlerini çıkarıyordu. Kotunu, ekoseli gömleğini ve spor ayakkabılarını giydi. Fiji'nin, saçına serptiği simler, her yere saçılmıştı. Dışarı çıktığında Bay Yılışık'ı, mutfakta

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Cadılar Bayramı şerefine mama kabına konan bifteği mideye indirirken gördü.

"O kadınla konuştuğu için aslında onu aç bırakmalıydım ama," diye söylendi Fiji.

"Kuyruğuma bastı," dedi boğuk bir ses mutfaktan. Bobo güldü.

Geceyarısı'nın bütün sakinleri bir kedinin konuşabilmesini, şaşılacak bir sakinlikle karşılamıştı. Manfred'in hayal edip edebileceği en gerçekçi insan Bobo bile, Bay Yılışık'ın konuşmasını en fazla birkaç gün yadırgamıştı. Connor'ın ölümü de aynı şekilde, müthiş bir ağırbaşlılıkla kabullenilmişti. Olay kapanmış ve bir daha da kimse ondan bahsetmemişti. Bir tek Reed'ler, Connor'ın itirafını ve Shawn Lovell'ın kasabadan ayrılma kararını hayretle karşılamıştı. Benzinciyi şimdi Teacher işletiyordu. Shawn dükkânı satana kadar bu böyle devam edecekti. Teacher yeni işinden memnundu ama Madonna tabii ki surat ediyordu.

Kasaba, Lovell'ların aniden ortadan kayboluşuna çoktan alışmıştı.

Manfred birasını yudumlarken, her şeye rağmen Geceyarısı'nda iyi zaman geçirdiğini fark etti. Giderek buraya daha çok ısınıyordu. Geceyarısı'nı seçmesinin, kader mi, yoksa tesadüf mü olduğunu düşünmeden edemedi. Hâlâ Creek'in mecburi gidişine üzülüyordu. Onu düşünürken, yeni arkadaşlarının sohbetinden uzaklaşıp kendi kabuğuna çekildi.

Bobo odadaki herkesi şaşırtarak birden ayağa fırladı. Sonrasında oluşan sessizlik, Manfred'i daldığı düşüncelerden uyandırdı.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmem," dedi Joe. "Bobo?"

"Size bir şey göstereceğim. Hazır cesaretimi toplamışken bunu yapmak istiyorum."

"Nerede?" diye sordu Fiji. "Eğer uzaktaysa spor pabuçlarımı giyeyim."

"Yok yok. Hemen sokağın karşısında, dükkânda."

"Tamam, bir dakika." Fiji güç bela kalkıp elinde topuklu botlarıyla yatak odasına gitti ve ayağında bir çift eski Puma'yla geri döndü. "Hazırım," dedi ve hepsi kalktı. Diğerleri ne hissediyordu bilmiyordu ama Manfred, heyecanlı ve biraz da endişeliydi.

Hep birlikte Geceyarısı Emanetçisi'ne gittiler. Dükkâna girdiklerinde Olivia, Bobo'nun en sevdiği koltuğunda oturuyor, Lemuel da tezgâhın arkasında eski bir kitap okuyordu. İkisi de şaşkınlıkla kafalarını kaldırdı.

"Hiç müşteri gelmedi," dedi Lemuel. "Her bakımdan sakin bir geceydi."

"Senin ev dolup taştı," dedi Olivia, Fiji'ye. "Nasıl, eğlendiler mi bari?"

"Evet, evet." Fiji'nin aklı, Bobo'nun sürprizindeydi. "Bobo bize bir şey gösterecekmiş," dedi.

"Sahi mi?" Olivia, Bobo'ya baktı. "Yeterince heyecan yaşadık sanıyordum."

Bobo güldü. "Söz veriyorum, bu hoşuna gidecek."

Dükkânın arkasına doğru yürürken, cebinden bir deste anahtar çıkardı. Önce depo olarak kullanılan odanın asma kilidini açtı. Sonra sürgüyü çekti ve kapıyı itti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Manfred önce raflardaki televizyonları fark etti. Belki otuz tane vardı. Küçük, kilitli bir dolapta ise silahlarla mücevherler duruyordu. Başka bir rafta da elektrikli aletler düzenli bir şekilde sıralanmıştı.

"Amma çok televizyon var," dedi. "Ama bize göstereceğin şey bunlar değil herhâlde?"

"Yok canım." Bobo güldü. "Bunlar müşterilerin rehin bıraktıkları." Rafların arasından geçip arka duvarın dibinde durdu. Aubrey'nin kutuları gittiğine göre, artık oraya yeni raflar çakabilirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lemuel.

Manfred, vampirin sadece şaşkın değil, mutsuz da göründüğünü fark etti.

"Bunu buldum," dedi Bobo, omzunun üzerinden onlara bakarak. Artık gülmüyordu. "Bu dükkânı almakla doğru bir yatırım yaptığımı bir kez daha anladım." Yukarı uzanıp eski kalorifer ızgarasının köşesine dokundu. Kalorifer karanlık bir köşedeydi ve sanki dünyanın oluştuğu ilk günden beri oradaymış gibi görünüyordu. Bobo parmaklarını bir yere bastırdı ve mekanik bir ses çıktı.

Bobo duvarı ittiğinde kalın beton, tıpkı bir kapı gibi içeri doğru açıldı.

"Aman Tanrım," dedi Chuy şaşkınlıkla. Bobo tavandan sarkan bir zinciri çekti ve duvarın arkasındaki gizli odanın çıplak ampulü yandı.

Odanın içi, silah, el bombası ve cephaneyle doluydu. Manfred'in tanıyabildikleriydi bunlar. Bir o kadar da tanıyamadıkları da vardı.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Hayret dolu bir sessizlik oldu. "Baştan beri sendeydiler," dedi Olivia.

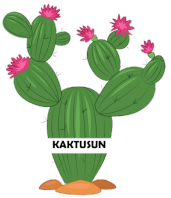
"Baştan beri sendeydiler," diye tekrarladı Fiji.

Olivia'nın sesi takdir, Fiji'ninki öfke doluydu.

Manfred dudaklarını ısırmasaydı, az kalsın aynı cümleyi söylüyordu.

"Hımmm," dedi Joe. Chuy'nin elini tuttu. "Anlaşılan seni zannettiğimiz kadar iyi tanımıyormuşuz Bobo."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

39

Bobo kendini berbat hissediyordu. Parmaklarını saçlarının arasına daldırıp gözlerini yere dikerek düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Silahları Özgürlük Timi'nin kullanmasını istemedim," diye açıklamaya çalıştı. "Polisin eline geçmesine de izin veremezdim, çünkü büyükbabamın sanıldığından çok daha fazla suçu olduğu ortaya çıkacaktı." Derin bir iç çekti. Nefesini verirken titremesine engel olmak için kendini güçlükle kontrol edip sözlerine devam etti. "Silahları uzun bir süre Oklahoma'da, takma bir isimle kiraladığım depoda sakladım. Sonra buraya taşındım. Ve bu işi burada daha kolaylıkla sürdürebilirmişim gibi geldi. Lemuel da bana hiç…"

"Gizli odayı nasıl buldun?" diye sordu Lemuel. Oldukça sıkıntılı görünüyordu.

"Kaloriferden sıcak hava geliyor mu diye elimi kaldırdım o kadar. Hatırlarsın, buraya kasımda taşınmıştım. Hava soğuktu. Bir gün burada mal sayımı yapıyordum. İçerisinin ne kadar soğuk olduğunu düşündüm. Kalorifer yanıyor mu diye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

baktım. Sonra, *bunu neden bu kadar yükseğe takmışlar ki,* diye düşündüm ve kurcalamaya başladım."

"Odada bir şey var mıydı?" diye sordu Olivia.

"Sadece birkaç eski kitap. Onları eve çıkarıp salondaki televizyon dolabının içine koydum."

"Eski kitaplar mı?" dedi Lemuel hayretle. "Bunca yıldır onları arıyordum."

"Ciddi misin? Bilseydim söylerdim." *Bir vampirin bulamadığı bir şey buldum*, diye düşündü. İçinden yükselen gülme isteğini güçlükle bastırdı.

"Burayı bulunca, silahları almaya gittin, öyle mi?" diye sordu Joe.

"Evet. Bir pazar ve pazartesi, dükkânı bıraktım. Dönüş yolunda bir devriye arabası beni durdurur diye az terlemedim." Fiji'ye baktı. "O hâlimi tahmin edebiliyor musun?"

"Hı-hı," dedi Fiji, soğuk bir tavırla.

Bobo, Fiji'nin ona tatlı tatlı gülümsemesine alışıktı. Her şeyi mahvetmişti işte. "Keşke bunu size hiç söylemeseydim," dedi. "Sır saklamaktan bıkmıştım. Büyükbabam, pisliğin tekiydi. Dünyanın, ailemizi, bir kiliseyi bombalamakla gurur duyan insanlar olarak hatırlamasından nefret ediyorum. Büyükbabamın nasıl biri olduğunu keşfettiğim günden itibaren, onu durdurmaya çalıştım."

"Seni anlıyorum," dedi Joe. Erkek arkadaşına döndü. "Sen Chuy?"

"Şaşırdığımı kabul ediyorum," dedi Chuy. "Ama silahları neden sakladığını da anlıyorum. Demek herkes bunların peşinde, ha?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Tabancaların, tüfeklerin, bombaların ve diğerlerinin. Bunlar için birbirlerini yiyorlar."

"İnanılır gibi değil," dedi Manfred.

Bobo, kiracısının ne demek istediğinden emin olamamıştı. Manfred'in şaşırdığı, efsanevi silahların bunca zamandır Bobo'da olması mıydı, yoksa onları çok da efsanevi bulmaması mıydı? "Böyle şeyleri kolaylıkla her yerden alabilirsiniz aslında," dedi tereddütle, "ama bunlar meşhur olmuşlar bir kere. Walmart'tan ya da silah satan başka bir dükkândan çalınsalar, polis onları hemen bulurdu." Arkadaşlarının yüzlerine tek tek baktı. Hiçbirinin ne düşündüğü net anlaşılmıyordu.

Bobo sırtını dikleştirip çenesini havaya dikti. "Hâlâ beni suçluyorsanız, açıkça söyleyebilirsiniz. Ne yapacağınızı bilmem gerek."

Karşısındaki küçük grup da ona bakıyordu. "Sen yapman gerekeni yapmışsın Bobo," dedi Fiji. "Bu bir aile meselesi. Kimseye bir şey anlatacak değilim."

Fiji'ye güvenebileceğini biliyordu. Onu asla yarı yolda bırakmamıştı.

"Bunlar burada oldukça, daha rahat uyuyacağım kesin," dedi Olivia gülümseyerek.

"Ben kitapları istiyorum o kadar," dedi Lemuel. "Bari gururumu böyle kurtarayım. Kalorifere erişemeyecek kadar kısa ve bu odanın neden bu kadar soğuk olduğunu sorgulamayacak kadar yaşlı olduğum ortaya çıktı."

"Joe'yla ben, kimseye tek laf etmeyeceğiz," dedi Chuy ama başka da bir şey söylemedi. Bobo ikisini de hayal kırıklığına uğrattığının farkındaydı.

BELONGS TO KÂHİTS TEAM

"Price Eggleston gibi pisliklerin eline geçmelerindense, burada olmalarını yeğlerim," dedi Manfred. "Onu şikâyet etmemekte hâlâ kararlı mısın Fiji?"

Bobo dikkati başka bir konuya çektiği için Manfred'e minnettardı. Herkes diyeceğini demişti ve sırrı güvendeydi. Eğer ona bir şey olursa, silahların ne olacağına dostları karar verecekti. Onlardan akıllıca kurtulacaklarına hiç şüphesi yoktu.

Fiji, Chuy'ye yaslandı. Chuy serbest eliyle ona sarıldı. "Şerif Smith'in kapıma dayanıp üç kişiyi nasıl dondurduğumu sormasını istemediğime göre, bu bedeli ödemek zorundayım. Sonuçta kurtuldum. Bir daha bize bulaşacaklarını sanmam. Mamie'yle Bart, Price'ın planına dahil değildi ama tabii ki oğullarını korumaya çalışacaklardı. Asıl tehlikelisi, Price. Ama onun da geri gelmeyeceğinden eminim. Özellikle de Aubrey'yi onun öldürmediğini öğrendikten sonra."

"Ya çetesiyle yediği naneler ne olacak?" diye sordu Manfred.

Bobo omzunu silkti. "Beni bağlamaz. Biz elimizden geleni yaptık. Fanatiklerin faaliyetlerini engelleyemeyiz. Bize saldıran herkesi de öldüremeyeceğimize göre…" Gözleri Lemuel'la Olivia'ya kaydı. "Hem Fiji'nin de dediği gibi, Aubrey'yi o öldürmedi."

"Hiçbirimiz gerçeği anlayamadık," dedi Joe. "Ondan hiç şüphelenmedik."

Uzun bir sessizlik oldu. Herkes Connor'ın, nasıl biri olduğuna dair bir sinyal verip vermediğini düşünüyordu.

"Ben cadıyım," dedi Fiji, "ve hiçbir şey anlamadım. Büyük teyzem Mildred benden utanırdı. Bence Connor, yaptığının yanlış olduğunu düşünmedi ve en ufak bir pişmanlık belir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tisi göstermedi. En azından, kendimi böyle avutacağım. İzin verirseniz, artık eve dönüp yatmak istiyorum." Giderken kimseye bakmadı. Bobo, Fiji'nin ona tekrar güvenmesinin zaman alacağını biliyordu.

Olivia'yla Lemuel dükkâna geri döndüler. Olivia genelde, saat bir gibi dairesine çekilip Lemuel'ı yalnız bırakırdı. "Bu gece biraz daha geçe kalabilirim," dedi Manfred'e. "Lem kitaplar hakkında konuşmak isteyecektir."

Joe'yla Chuy herkese iyi geceler dileyip gittiler. Dışarı çıktıklarında, Joe kolunu Chuy'nin omzuna attı ve adımlarını birbirine uydurarak evlerinin yolunu tuttular. Sokağın karşısında kendi evine giden pederi gördüklerinde, başlarını eğerek selam verdiler.

Bobo dairesine çıktığında, emanetçiden buraya taşıdığı eski televizyon dolabının üzerine çıkıp pencereden dışarı baktı. Dolabı zımparalamış ve içine kitapları için birkaç raf daha takmıştı. Böylesine sessiz sakin bir yerde tam bir kitap kurdu olacağını düşünmüştü. Ama sonra, okumak istediklerini e-kitap olarak indirmeye başlamıştı. Houston'daki bir kitapçıdan, ancak çok özel eserleri sipariş ediyordu. İyi de olmuştu, zira dolabın rafları, gizli odada bulduğu kitaplar için en uygun yer gibi görünmüştü. Pek sevimsiz şeylerdi doğrusu. Hele Lem onlarla ilgileniyorsa, hiç de faydalı eserler olmadıkları kesindi.

Bobo ilk kez yere diz çöküp dolabın kapağını açtı ama kitaplar o kadar eskiydi ki adlarını bile okuyamadı. Açıkçası hiçbirini açıp bakmak da içinden gelmiyordu. Kapağı kapayıp ayağa kalktı ve yine pencereden baktı. Fiji'nin, önce bahçesinin, sonra oturma odasının ışıkları söndü. Şimdi sadece evin

BELONGS TO KÂHYA TEAM

arkasından bahçeye yumuşak bir ışık vuruyordu. Fiji yatmaya hazırlanıyor olmalıydı. Şapelle hayvan mezarlığının ışıkları da sönüktü. Peder'in de hiç kimsenin ayak basmadığı küçük evinde uyuduğunu tahmin etti.

Bobo camdan eğilip sağa baksaydı, Reed ailesinin karavanını görürdü. O saatte ne yapıyorlardı acaba? Ya bebeği uyutuyor ya da televizyon seyrediyorlardı herhâlde. Bobo, Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'ı göremiyordu ama bütün akşamı kanatlar ve parlak tulumlarla geçiren Joe'yla Chuy, çoktan yorganın altına kıvrılmış olmalıydılar. (Evet, kıvrılmışlardı ama uyumuyorlardı.)

Manfred'in ışığı hâlâ açıktı. Acaba kiracısı işine geri mi dönmüştü? Çocuk yorgunluktan bitap düşene kadar çalışıyordu. Bobo'ya, anlayamadığı bir dürtüyle hareket ettiğini söylemişti.

"Ama bir gün anlayacağım," demişti Manfred.

Bobo da bir gün her şeyi anlayacağını umdu.

O zamana kadar, olduğu yerde, Geceyarısı'nda kalacaktı.

